

Ankara Büyükşehir Belediyesinden İtiraf:

"su tahlillerinde arsenik oranı yüksek"

TMMOB Kimya Mühendisleri Odası'nın yayımladığı raporla başlayan "Ankara'nın suyu içilir mi içilmez mi" tartışması Aylin Nazlıka ve Melih Gökçek arasında gelişen polemik ile rayından çıktı derken Sağlık Bakanlığı Halk Sağlığı Kurumu Başkanlığı'nın Ankara suyu ile ilgili 19 Eylül 2014 tarihli yazısı konuyu tekrar sudaki arsenik konusuna çekti.

Konuya tartışma götürmez şekilde açıklık kazandıracak itiraf belgesine ise Solfasol ulaştı. 10 Temmuz 2014 tarihli ve Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi Birinci Başkan Vekili, (Melih Gökçek'in vekili) Ali İhsan Ölmaz'ın ve iki katibin imzası ile yayımlanan Belediye Meclis Kararı, Sincan'ın Akçaören Mahallesi ile ilgili. Karar göre "su tahlillerinde arsenik oranı yüksek".

Engin Aygün >> s.13

Milli Eğitim ve Milli Emlak
Çekişmesi Amatör Spor Vurdu
Filler Tepişiyor, Çimenler Eziliyor
Mehmet Onur Yılmaz >> s.6

Ankara'da Otobüsle Ulaşım Gerçeği
Yiğit Karahanoğulları >> s.7

Kenti Geri Almak için Yirmi Üç Kişi
Nefin Pera >> s.9

"Umarım bir daha
böyle bir yarışmaya gerek olmaz"
Başak Çelik >> s.14

Sokaklar Kobanê için Ayaklandı...
Abo >> s.15

Şiddet Her Yerde!
Zeynep Yağmur >> s.16

Nükleer Silahlara Karşı Savaşan Don
Kişotlar
İhsan Doğan >> s.17

Yeni Türkiye'nin Öteki Yeni Aktörü:
Adem Aydil
Özgür Ceren Can, Vedat Gün >> s.21

Foto: Sertaç Kayar

Suruç'taki Direnişi ve İnadına Bekleyişi Anlamak

Rojava'da PYD önderliğinde kurulan ve belki de Ortadoğu'nun binlerde yıllık "kaderini" değiştirecek bir demokratik model ile işleyen üç kantondan biri olan Kobanê kantonu, tüm halklar için tehlike arz eden ve yaklaşık elli gelişmiş ülkenin kurduğu koalisyonun tek gündemi olan IŞİD terörünün bombardımanı altında.

Sınırın iki yakasında kalan Suruç ve Kobanêlileri bugün birbirinden ayıran tek şey; tel örgüler! IŞİD vahşetinde hayatını kaybeden Kobanêli genci, Suruçlu amcası, Suruç'ta toprağa veriyor!

Ali Koçer >> s.03

İklim Liderliği mi? Hop Dedik!

Anladık... Cumhurbaşkanlığı
senin, Başbakanlık senin, Bakanlar
senin, Millet vekilleri senin,
valiler senin, belediye başkanları
senin, Osmanlı senin, "Yeni
Türkiye" senin, devlet senin, hukuk
senin, adalet senin, Anayasa senin,
CEO'lar senin, ihaleler senin,
şehirler senin, saraylar senin...
Ya iklim liderliği, hop dedik...

Nuran Talu >> s.06

Cebeci ve ODTÜ'de Kobane Eylemlerine Polis Saldırısı Akademisyen ve Öğrencilere Tehdit ve Gözaltı

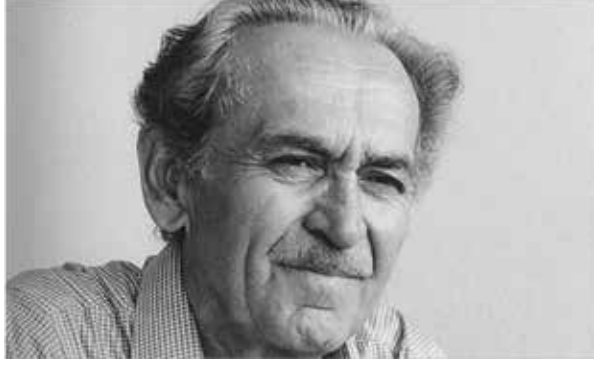
9 Ekim 2014, Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nün tarihinde kara günlerden birisi olarak geçecek. Hükümetin Kobanê'de olup bitenlere karşı etkisiz tavrını protesto etmek için oturma eylemi düzenleyen öğrencilere saldıran polis Rektörlüğün verdiği resmi izinle kampüs alanına da girdi. Aralarında öğretim görevlilerinin de olduğu 20 kişiyi önce tehdit eden ardından darp ederek gözaltına alan polis gözaltındakilere yasak olmasına rağmen ters kelepçe uyguladı. Polisin müdahaleden önce "rabia" ve "tekbir" işareti yaptığı görüldü. ODTÜ'de de polis müdahalesi sert oldu.

Solfasol >> s.05

Apaydın, Aydınlanma Yolundaki Öğretmenimizdi

Ölmeden daha birkaç gün önce onun bir kitabını anlatmışım köyün kahvesinde, sohbet esnasında. Köyün yaşlıları, benim bahçenin oralarda, ne hazineler olduğuna dair atıp tutuyorlardı. Aklıma o zaman düştü, Talip Apaydın'ın "Define"si. Kitap, matrak bir dille anlatır, gömü sevdiğine düşen Seyit Ali'nin hikayesini; Seyit Ali, toprağın üstündeki hazineyi işleyerek, çok sevdiği çoluğunun çocuğunun rızıkını çıkarmak yerine, daha çok borçlanıp alet edevat alıp gömü peşine düşer. Gömüyü bulup, yırtmak için, her yolu dener. Dindardır ama okunmuş bezleri gül dallarına asar düşlerine kavuşmak için, Kuran'a danışır, dünyanın parasını, pulunu döker, olmayacak dualar eder.

Talip Apaydın, küçük hesaplarla gününü kurtarmaya çalışan, kaderine terk edilmiş, yalnız bırakılmış, batıl inançlarla beslenen, her zaman kandırılmaya mahkûm Anadolu köylüsünün çaresizliğini anlatır, kitaplarında. Kitaplarında herkese mesajlar vardır. Anlatılan köylünün, kendi köylüsünün, kendi yaşamının olduğunu anlatır kentli aydına, sorumsuzluğunu, duyarsızlığını bağırır, yüzüne yüzüne. Toplumcudur, toplumcu gerçekçiliğin temsilcilerindedir.

Köy Enstitülüdür. 1938'de başladığı Köy Enstitüsü, yolunu aydınlatmıştır. Sonrasında aydınlık olur, yağar öğrencilerine. Tütün Yorgunu, Köylüler, Yapılar Yapılırken, Otobüs Yarışı yazdığı roman ve oyunlarından sadece birkaçıdır. Edebiyata şiirle başlayan, daha sonra öykü ve romana yönelen 1926 doğumlu Apaydın, son dönemlerinde verdiği bir söyleşisinde Türkiye'nin geldiği duruma bakarak, geriye gidişten dolayı yazıklanmış ve "Keşke bu kadar uzun yaşamasaydım da bugünleri görmeseydim" demişti.

Talip Apaydın, 1960'larda TÖS, 1970'lerde TÖB-DER ve 1980 sonrasında ise Eğitim-Der ile toplumcu mücadeleden hiç kopmadı. Her zaman en önde yer aldı.

27 Eylül'de hayatını kaybetti. Kocatepe Camisinden uğurlandı, Karşıyaka'ya gömüldü. TÖS'den beri birlikte mücadele ettiği arkadaşı Mustafa Gazalacı'nın cenazesi başında söylediği gibi, "Öyküleri, romanları, şiirleri, kısaca tüm yazıları aydınlığa, insanlığa bir çağrıdır. Onu hep arayacağız, özleyeceğiz". Abo / Solfasol

Yok Öyle Yağma! Hekimime Dokunma!

Gezi Direnişi sırasında revirler kurarak, yaralıları iyileştirmeye çalışmaktan dolayı yargılanan Ankara Tabip Odası eski yöneticileri ve üyesi hekimler, adliyede açıklama yaptı: "Biz bu suçu işlemek için yemin ettik". Gezi Parkı eylemleri sırasında "Hukuka aykırı olarak yetkisiz ve kontrolsüz revir adı altında sağlık hizmet birimleri oluşturularak amaçları dışında faaliyet gösterdikleri" gerekçesiyle yöneticilerinin azline ilişkin açılan davanın ön duruşması öncesinde Ankaralılar çektiikleri fotoğraflarla Ankara Tabip Odasına (ATO) destek verdiler.

Ankaralılardan Hekimlere Destek

21 Eylül Pazar günü Kuğulupark'ta başlayıp Kızılay Sokaklarında süren çekimlerde her yaş ve meslek grubundan Ankaralı "Hekimliğe Dokunma" ve "Diren Doktor" yazılı çerçevelerle poz vererek ATO'nun yanında olduklarını duyurdular. Abdi İpekçi Parkında direnişlerini sürdüren Vanlı işçiler de hekimlerle dayanışmalarını fotoğraf çektilerini gösterdiler. 22-23 Eylül tarihlerinde Ankara ve Hacettepe Tıp Fakültelerinde devam eden çekimlere Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Başkanı Beyazıt İlhan, Genel Sekreter Özden Şener, Ankara Tabip Odası Yönetim Kurulu Başkanı Çetin Atasoy'un yanı sıra çok sayıda tıp öğrencisi, öğretim üyesi ve sağlık çalışanı da katıldı.

Duruşma öncesi, kendilerine destek veren Ankaralılara konuşan Doktor Beyazıt İlhan, sağlık hizmeti vermek suç ise bu suçu işlemeye devam edeceklerini belirtti. Ön duruşması 30 Eylül'de Ankara 23. Asliye Hukuk Mahkemesinde görülen davanın usulüne yönelik itirazlar karara bağlanamazken duruşma 23 Aralık'a ertelendi. / Solfasol- Fotoğraf: Ali Saltan

"Artık Kimse Onu Dinlemek İstemiyor" Erdoğan, Ahmedinejad'ı Aratmıyor

Alman Welt am Sonntag gazetesinden Boris Kalnoky, makalesinde, Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın, eski İran Cumhurbaşkanı Ahmedinejad'ı aratmadığını yazdı. Türkiye'nin dünyada güven kaybına uğradığını söyleyen Kalnoky makalesinde, **Tayyip Erdoğan**'ın BM Konseyi'ndeki konuşmasıyla ilgili olarak "Geçtiğimiz hafta Birleşmiş Milletler Konseyi'nde Cumhurbaşkanı Erdoğan boş salona hitap etti. Çünkü kimse artık Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın mesajlarını dinlemek istemiyor" dedi.

Makalede, başlarda demokrasi ve özgürlüklerden dem vuran Erdoğan'ın Batı'yı ve Batılı değerleri tercih etmediği hatta Batı'yı düşman olarak gösterdiği de ifade edildi ve Erdoğan, "raydan çıkmış bir trene" benzetildi. 11 Eylül sonrasında İslami değerler ile Batılı değerlerin özgürlük ve demokrasi ortamında, dünyaya örnek olabileceği bir fırsatın, Erdoğan eliyle kaçırıldığı ve hayal kırıklığı yaşandığı ifade edilen yazıda, Erdoğan'ın padişahlık rolüne soyunduğuna, barışçı bir söylemi bütünüyle terk ettiğine, ülkesinde İslamlaştırma politikalarının inşasına soyunduğunun açık olduğuna, Erdoğan sayesinde Türkiye'nin itibarının giderek kaybolduğuna ve dünyada artık güven uyandırmadığına işaret edildi.

BM Genel Kurulu'nda Erdoğan'ın kimselerin dinlemek istemediği konuşması sırasında boşalan salon iktidar yanlısı medya tarafından fotomontajla tıkabasa dolu gösterildi. WeltamSonntag / abo / Solfasol

Unutmadık!

Gezi Direnişinde, devlet üzerimize gaz bombası ve plastik mermi yağdırıp, bizi elinde ne varsa onunla öldürmeye çalışırken Ankara'nın hekimleri ve tıp öğrencileri yaşamı savundular ve bizlerin yaşamını kurtarmak için kendi yaşamlarını tehlikeye attılar!

Ankara'nın hekimleri hekimlik ve insanlık görevlerini yaptıkları için **YARGILANIYOR!**

Bu davaya müdahiliz, hekimlerimizin yanındayız!
30.09.2014

Yok öyle yağma! Hekimime dokunma!

Passolig (E-Bilet) Davası 18 Kasım'a Ertelendi.

Tribündeki taraftarları fişleyen, sözde güvenlik gerekçesiyle taraftara dayatılan, kredi kartı özellikli Passolig'e karşı girilen hukuki mücadelede ilk dava Ankara Adliyesi, 16. Tüketici Hakları Mahkemesinde görüldü.

Taraftar grupları adına mahkeme salonunda bulunan avukatların tedbir kararı talebini ret eden mahkeme heyeti, Türkiye Futbol Federasyonu avukatlarının talebi doğrultusunda duruşmayı 18 Kasım 2014 tarihine erteledi. İçeride duruşma devam ederken Taraf-Der'in çağrısı ile bir araya gelen gruplar Adliye önünde toplandı. Mahkeme çıkışı bir açıklama yapan taraftar avukatları "Federasyonun Passolig uygulamasının sezon sonuna kadar geçerli kalmasını sağlamak için davayı uzatabildiği kadar uzatmak istediğini ancak taraftarlar olarak buna izin vermeyeceklerini ve bu davanın sonuçlanana kadar takipçisi olacaklarını" söylediler. Taraftarlar da bu açıklamaya destek vererek "Susma Haykır E-bilete Hayır", "E-bilete Hayır Tribünlere Özgürlük" ve "Direne Direne Kazanacağız" sloganları attılar.

Basın açıklaması sonrası hep birlikte yürüyüşe geçen grup, Abdi İpekçi Parkı içerisinde direnen Vanlı işçilerini ziyaret ettiler. / Engin Aygün

Suruç'taki Direnişi ve İnadına Bekleyişi Anlamak

Ali Koçer

Ortadoğu, bin yıllardır iktidar savaşlarının kaçınılmaz adresi olmuştur. İktidar olgusunun yaşam bulduğu takvimden bu yana, bu coğrafya için değişen tek şey; kılıcın yerini silahın alması olmuştur. En değme Ortadoğu uzmanlarının dahi hâlâ bu coğrafyaya dair analizler yapması, bölgenin geçmiş ve geleceğini ilgilendiren argümanlar yayması ne menem bir sistemin Ortadoğu'da yürürlükte olduğunu açıklar niteliktedir. Bu coğrafya kendi sınırlarının dışında yaşayanların bile, günde, mutlaka bir kez diline misafir olan bir coğrafyadır. Fakat tabii ki, sürekli savaş hali ile anılan bir bölge olduğu da yadsınmaz bir gerçek. Son günlerde de aynı gerekçe ile anılıyor, tartışmalara konu oluyor. Gündem: Kobanê ve Suruç.

Neden Kobanê?

Rojava'da PYD önderliğinde kurulan ve belki de Ortadoğu'nun binlerce yıllık "kaderini" değiştirecek bir demokratik model ile işleyen üç kantondan biri olan Kobanê kantonu, tüm halklar için tehlike arz eden ve yaklaşık elli gelişmiş ülkenin kurduğu koalisyonun tek gündemi olan IŞİD terörünün bombardımanı altında. Bu yoğun savaş halinden dolayı yüz binlerce Rojavalı Kürt, topraklarını terk edip kitlesel göç yaşamak zorunda kaldılar. IŞİD, ele geçirdiklerini yediden yetmişe, başlarını keserek kıyımdan geçirdi. Çok değil, daha bir buçuk ay önce Şengal'e saldırarak, Êzidi kadınlarına tecavüz ettikten sonra öldürdüler. Onların zulmünden kaçan çocuklar, Şengal dağının eteklerinde susuzluktan öldüler. Elli binden fazla Êzidi de göç yollarına düştüler.

Dün Şengal, Bugün Kobanê

Dün Şengal'de yaşadıkları vahşetin daha ağır boyutlarını bugün Suruç'un yansıması gibi duran Kobanê'de yaşatmak istiyorlar. Bu kez Kobanê'deki Kürt kadınlarına tecavüz etmek, onları pazarlarda savaş ganimeti olarak satmak, çocukların susuzluktan ölmelerini sağlamak ve geride kalanların bir kısmının başını kesmek, bir kısmına da savaş esiri muamelesi yapmak istiyorlar. Bütün bunları özellikle Kobanê'de yapmak, onların ideolojilerince hedefledikleri devletin zorunlu gereğiymiş! Ve o devletin "anahtarı" Kobanê'de imiş!

Sınırın iki yakasında kalan Suruç ve Kobanêlileri bugün birbirinden ayıran tek şey; tel örgüler! IŞİD vahşetinde hayatını kaybeden Kobanêli genci, Suruçlu amcası, Suruç'ta toprağa veriyor!

Kobanê'de Ne Oluyor?

IŞİD'in kan deryasına çevireceğini söylediği Kobanê, Suruç'tan çıplak gözle pekâlâ rahatlıkla görünen bir yerleşim merkezi. Yani, Türkiye sınırına birkaç kilometre uzaklıkta... Suruç ve Kobanê'de yaşayanlar genelde hısım akraba. Bir sabah uyandıklarında, bu akrabaların bir tarafı Suriyeli, diğer tarafı ise Türkiyeli olmuş, her ne kadar Kürt ve Kürdistan'a ait olsalar da... Belki de çekilen mayınlı sınıra rağmen onları birbirlerine sımsıkı kenetleyen bu iki ortak gerçeklik olmuştur. Bugüne değin diri kalan, dayanışmalarına ve aynı dille ağıtlar yakan, türküler söyleyen yüreklerinin kaynağı olan iki ortak gerçeklik.

Sınırın iki yakasında kalan Suruç ve Kobanêlileri bugün birbirinden ayıran tek şey; tel örgüler! IŞİD vahşetinde hayatını kaybeden Kobanêli genci, Suruçlu amcası, Suruç'ta toprağa veriyor! Bu acıyı yaşayan bir amcanın öfkesi tarif edilemezken, "Acaba daha kaç cenaze gelir?" düşüncesi ile gittiği tel örgülerin önünde kendisi gibi bekleyişe koyulmuş binlerce kişinin Türk askerleri ve polisleri tarafından tartaklandığını, biber gazları ve tazyikli suya hedef alındığını görüyor. Yeğenin, sınırın karşı yakasında yeni bir yaşam için mücadele ettiği gerçeği o amcanın rehberidir artık, tel örgülerin önünde bekleyen diğer binlerce yürek gibi.

"Rojava'daki demokratik sistemi boğmanın merkezi olarak görülüyor Kobanê."

Bugün aslında Kobanê'deki durum, şimdiye kadar alışagelmis savaş atmosferlerinden görünürde bir farkı olmasa da, içerik olarak tam da öyle değil. İnsanca bir yaşamın temellerinin atıldığı bir coğrafyada, bu yeni modelin artık savaşlara, ayrımcı politikalara, ulus üstünlüğüne, adaletsizliğe karşı bir model olduğunu ve büsbütün kirli hesapların bölgedeki hakimiyetini bitireceğini öngördükleri için, Rojava'daki demokratik sistemi boğmanın merkezi olarak görülüyor Kobanê. Son dönemlerde yoğunlaşan saldırıların tek nedeni;

Fotoğraf: Sertaç Kayar

bölgedeki özgürlükleri ve halkları zapturapt altına almak. Buna karşı gelip, başta kendi vatanlarını koruyup diğer halklar ile birlikte kurtuluşun basamaklarını tırmananlara akıl almaz kıyım yöntemleri ile saldırılıyor.

Sınırdaki Bekleyişin Nedenini Anlamak

İşte bu saldırılara karşı durmaktır Suruçluların sınırdaki bekleyişinin ve dağılmamalarının nedeni. Daha fazla amca, daha fazla yeğen toprağa vermesin diyedir sınırın her iki yakasındaki öfke ve bekleyiş. Ortadoğu'yu üzerine çöreklenen binlerce yıllık karanlığa mahkum etmeyip, güneşe ve aydınlığa kavuşturmak tüm bu inatlı mücadele. Ortadoğu halklarının artık kılıçların, silahların, ve kanın gölgesinde değil; özgür, demokratik, yürekli gülen annelerin, gözlerine korku değil, sevinç ve mutluluk çöken çocukların koşuşturduğu bir ortamda yaşasın diyedir tüm bu direniş, öfke ve kenetlenme duygusu.

HDK Ankara Kobane Halkı için Çağrıda Bulundu: "İnsanlıkta Sınır Tanıma. Kobane'ye Destek Ol!"

Halkların Demokratik Kurultayından yapılan çağrıda her türlü destek ve destek eylemleri için irtibat numaraları veriliyor ve HDK Ankara ile irtibata geçildiği takdirde ellerinden geldiğince destek olacakları belirtiliyor. / Solfasol

Atık Kağıt İşçileri Ankara'daki Ezidiler için Seferber Oldu

IŞİD'in Şengal'de gerçekleştirdiği katliamdan kaçan yaklaşık 300 Ezidi, Ankara'nın Türközü semtinde oldukça zor koşullarda ve temel ihtiyaçlarından mahrum biçimde yaşamlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Hiçbir gelirleri olmayan bu insanlara destek kendileri de yoksullukla ve zorunlu göçün sonuçları ile mücadele eden atık kağıt toplayıcılardan geldi.

Ankara'daki Ezidilerin gıda, giysi, battaniye, ev ve mutfak eşyası, çocuk bezi ve maması, temizlik malzemeleri vb. ürünlere acilen ihtiyaçları var. Bu ihtiyaçların giderilmesine katkı sunmak isteyenler mehmet.mutlu@metu.edu.tr adresinden ya da 05056318010'dan Mehmet Mutlu'ya ulaşabilir. Atık kağıt işçileri özellikle büyük boyutlu eşyaları adreslerinden alarak kendi araçlarıyla taşıyabileceklerini belirtiyorlar.

Ailelerin tıbbi ve psikolojik destek ihtiyacının ise nasıl karşılanacağı halen bir muamma. / Solfasol

Örnek Mahallesi'ndeki Ezidi Aileler Desteğinizi Bekliyor

3 Ağustos günü IŞİD'in Şengal'e saldırmasıyla birlikte binlerce Ezidi topraklarını geride bırakmak zorunda kaldı. Ezidiler günlerce aç susuz yürüyerek Rojava'ya, Duhok'a, Türkiye'ye ulaşmaya çalıştılar. Türkiye'ye gelen birçok aile Mardin, Batman, Diyarbakır ve Silopi'deki kamplara yerleştirilirken bir kısmı da Türkiye'nin farklı illerine dağıldı. Ankara'da ise farklı gruplar halinde farklı semtlerde Ezidi ailelerin olduğunu duyuyorduk. Küçük bir araştırma ile yaklaşık 300 Ezidi'nin Örnek Mahallesi civarında bir o kadar kişinin de Türközü'nde barınmaya çalıştığını tespit ettik.

Ancak Ezidilerin göç çilesi Ankara'da kötü koşullardaki evleri 1500-2000 dolara kiraya verip fırsatçılık yapan emlakçılardan tutun da daha ilk günden karşılaştıkları ırkçı ve baskıcı eylemler yüzünden sürüyor. Yapılan gıda yardımı sonrasında Müslüman olmaları yönündeki baskılara dayanamayan 6 Ezidi aile Silopi'deki kampa gitme kararı almışlar. Diğer bir aile ise BM Mülteciler Yüksek Komiserliğine Almanya'daki akrabalarının

yanına gitmek üzere sığınmacı olmak için başvuru yapıyor. Ancak kendilerine ön görüşme için 2021 yılına randevu veriliyor. 7 yıl sonrasına verilen ön görüşme randevusu karşısında çaresiz kalan aile zorunlu ikametlerini terk ederek Mardin'e gitme kararı alıyor. Yüksek kiralar, olumsuz sağlık koşulları ve uygulanan ırkçı tutumlar yüzünden diğer birçok aile de Mardin, Silopi, Batman, Diyarbakır'da HDP'li belediyelerin kurduğu kamplara dönmeyi tercih etmiş. Ancak hala Ankara'da hayata tutunmaya çalışan aileler var ve Ankaralıların desteklerine ihtiyaçları var.

Ankara'daki bir grup gönüllü bu ailelere destek olmak için kelimenin tam anlamı ile çırpınıyor. Bu desteği büyütme isteyen gönüllüler TMMOB Maden Mühendisleri Odası'nın Selanik Caddesindeki merkezinde toplanacak malzemeler ihtiyaç sahiplerine ulaştırılacak. Öncelikli olarak Ankara'daki ve sonrasında IŞİD zulmünden kaçan tüm Şengal ve Kobane halkları için olmak üzere bölgedeki diğer kamplara da ulaştırmak için destek isteyenler aşağıdaki ihtiyaç listesini de gözeterek desteklerini Maden Mühendisleri Odası'na ulaştırabilirler. / Solfasol

İhtiyaç Listesi:

- Her yaş grubundan çocuk için baharlık-kışık giysi (Mont, ayakkabı, pantolon, bot)
- Kuru gıda (pirinç, nohut, mercimek, şeker, zeytin vb.)
- Kadın pedi, çocuk bezi
- Bebek maması
- Deterjan, kalıp sabun, şampuan
- Çocuklar için oyuncak
- Battaniye

İrtibat Adresi:

TMMOB Maden Mühendisleri Odası
Selanik Caddesi Yeşim Apartmanı No:19/4
Çankaya/ANKARA Tel: 0 312 425 10 80
İrtibat Numarası: 0 532 478 74 52

TOKİ'ye Karşı İşeyen Çocuklar İsyanın Müzik Hali: Tahribad-ı İsyan

Tahribad-ı İsyan kentsel dönüşümün Sulukule'de yarattığı yıkım ile eşzamanlı olarak kurulmuş bir rap ve hip-hop grubu. Tahribad-ı İsyan ailesinin ilk tohumları 2008 senesinde bir lise sırasında atılmış. Grubun kurucuları Asil Slang (Asil KOÇ) ve Zen-G (Burak KAÇAR) aynı sınıfta aynı sırayı paylaşan iki arkadaş. Rap müziğe olan ilgileri onları birbirlerine daha da bağlamış. 2010 yılının başlarında grubun devrik cümleler kurmakla ünlü olan üyesi V.Z. (Veysi ÖZDEMİR) gruba dahil olmuş. 2010 yılına kadar hep ve sadece yazmışlar daha doğrusu sadece yazmak zorunda kalmışlar çünkü kendilerine ait bir stüdyoları yokmuş. Grup kendi hikayesini şöyle anlatıyor:

"Yazdılar yazdılar yazdılar. Defterleri nefretle, mutlulukla, savaşa, barışla, iyile, kötüyle dolmuştu. Ve yıkılan Sulukule'nin sesi olmaya kararlıydılar. Sulukule'de oturan Slang, yıkıma direk şahit olmuştu. İnsanlar nesillerdir yaşadıkları evlerinden atılmıştı. Evlerinden atılan insanlarla birlikte kültür de dağılmaya başlamıştı. Tahribad-ı İsyan işte o zaman gerçekten işe başlamıştı. Artık daha işlevsel sözler yazmaya başladılar. Bu sisteme isyan etmeye başladılar. İsyanları, çevrelerindeki insanların da ilgisini çekmeye başlamıştı. Hem Sulukule halkı hem de onları dışarıdan tanıyanların güzel yorumlarını, yardımlarını aldılar. Son zamanlarda mahalledeki müzisyenlerle de çalışmaya başlayarak bu dayanışmayı gösterdiler. "Darbukayla Hip-Hop olur mu!?" demeyin Tahribad-ı İsyan onu da yaptı. 9 8' lik vuruşlarla geliyorlar. Sağlam adımlarla, yavaş yavaş geliyorlar."

Bu zamana kadar demo parçalar yayınlayan Tahribad-ı İsyan'ın beklenen klip çalışması Ghetto Machines YouTube'da yayında ve 311.000 izlemeye ulaşmış durumda. Çekimleri Sulukule'de yapılan klbin yönetmenliğini Najla Osseiran üstlenmiş. Montaj ve efekt işlerini Altuğ Kahyaoğlu, şarkının altyapısını Babaeskiden Gölge, Mix ve Mastering işlemleri ise Ulaş Sümer'e ait. Mutlaka izleyin! / Mehmet Onur Yılmaz

İş Cinayetlerinde Ölümler Devam Ediyor

ISIG'ın Eylül raporuna göre iş cinayetlerinde Eylül'de en az 143 işçi öldü, 5'i çocuk, 11'i kadın. Ölenlerin 5'i Ankaralı hemşehrimiz. Ankara'da ölenlerden Ümit Can, Altındağ Yunus Emre Halk Çarşısı inşaatında çalışırken üzerine düşen kaynak makinasının altında can verdi.

İş Cinayetlerinde Cezasızlık: 20 kişinin öldüğü OSTİM faciasında tutuklu sanık kalmadı, işçiler AİHM'e gidiyor. Aynı akıbeti Soma'da, Torunlar İnşaat'ta da bekliyoruz...

Türkiye Cumhuriyeti, AİHM'in "Zorunlu Din Dersleri Kaldırılsın" Kararına Direniyor

AİHM'in "zorunlu din dersleri kaldırılınsın" kararının ardından Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan, "Dünyanın hiçbir yerinde zorunlu fizik, kimya, matematik dersinin tartışma konusu olduğunu göremezsiniz. Ne hikmetse zorunlu din kültürü ve ahlak bilgisi tartışma konusu olur. Eğer olsun mu, olmasın mı diye tartışılacaksa uyuşturucu bağımlılığından, terörden, şiddetten neden şikâyet ediliyor. Zorunlu din kültürü ve ahlak bilgisi dersini tartışmaya açarsanız tabii uyuşturucu gelir, şiddet gelir, ırkçılık gelir onun yerini doldurur" diyerek, din dersini temel bilimler kategorisine yerleştirdi!

Başbakan Ahmet Davutoğlu'nun yanıtı da bir hayli eğlenceliydi. Kimseye dini gerekçelerle baskı uygulanamayacağını söyleyen Davutoğlu, Marksist olmadığı halde Marksizm hakkında bilgi sahibi olduğunu ifade etti ve "Bir ateistin dahi belli bir vasatta din kültürü sahibi olması zarurettir" dedi. Davutoğlu'nun bu açıklaması ile dalga geçen sosyal medya kullanıcıları twitter'da "zorunlu marksizm dersi" için kampanya başlattılar. abo/solfasol

Utanç Müzesi 5. Yılında Roboski, Gezi, Rojava, Soma ve Filistin ile Açıldı!

Utanç Müzesi Sergisi 12 Eylül 2014'te Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde açıldı. Devrimci 78'liler Federasyonu tarafından oluşturulan müzenin bu yılki sloganı "Özgürlük ve Umut Hala Ayakta" olarak belirlendi.

Müzedeki utanç unsurları olarak 12 Eylül'den günümüze kalan eşyalar ve evrakların yanısıra bu yıl Gezi Direnişi, Roboski, Rojava, Soma ve Filistin başlıkları da yer aldı. Bu yıl ilk kez Mahir Çayan'ın kazağının da sergilendiği müzede İşkence Aletleri, Mamak Mektupları, Yasaklanmış Kitap ve Yayınlar bölümleri ve Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın yürüdükleri idam sehpası da sergilendi.

Paneller, Söyleşiler ve Fotoğraf Sergileri

Bu yılın programında Yas Tutan Tarih Ermeniler, Çocuk Cezaevleri Kapatılsın Kampanyası, Basın Ne Kadar Özgür, Rojava Kadın Devrimi, Göç ve Sağlık, Hasta Tutsaklara Özgürlük, 12 Eylül ve Aleviler, Filistin Sevgilim gibi başlıklarda paneller ve 1915-2014 arasında gerçekleşen katliamların konu edinildiği film gösterimleri ve fotoğraf sergileri de yapıldı.

Roboski

Basına yönelik saldırılardan fotoğraflar ve Abdi İpekçi'nin elbisesi gibi öldürülen gazetecilerin eşyalarının yer aldığı müzede, bu yıl ayrıca 2004'te Mardin Kızıltepe'deki evinin önünde 12 yaşında 13 kurşunla öldürülen Uğur Kaymaz'ın kanlı giysileri ve Roboski katliamında hayatını yitirenlerin eşyaları da yer buluyor. Rojava, Filistin ve Soma bölümlerinde de katliamlarda yaşamlarını yitirenlerin özel eşyaları sergileniyor.

Gezi

Utanç Müzesi Türkiye'nin dört bir yanından gelen fotoğraflarla Gezi Direnişini de anıyor. Ayrıca gaz fişekleri, gaz maskeleri gibi materyallerle polis şiddetine dikkat çekiliyor. Gezi sürecinde hayatını kaybeden Ethem Sarısülük, Ali İsmail Korkmaz, Mehmet Ayvalıtaş, Abdullah Cömert ve Medeni Yıldırım'ın kişisel eşyaları ve video görüntüleri de müzede sergilendi. / Kaynak: Bianet, Fotoğraflar: Nur Yılmazlar

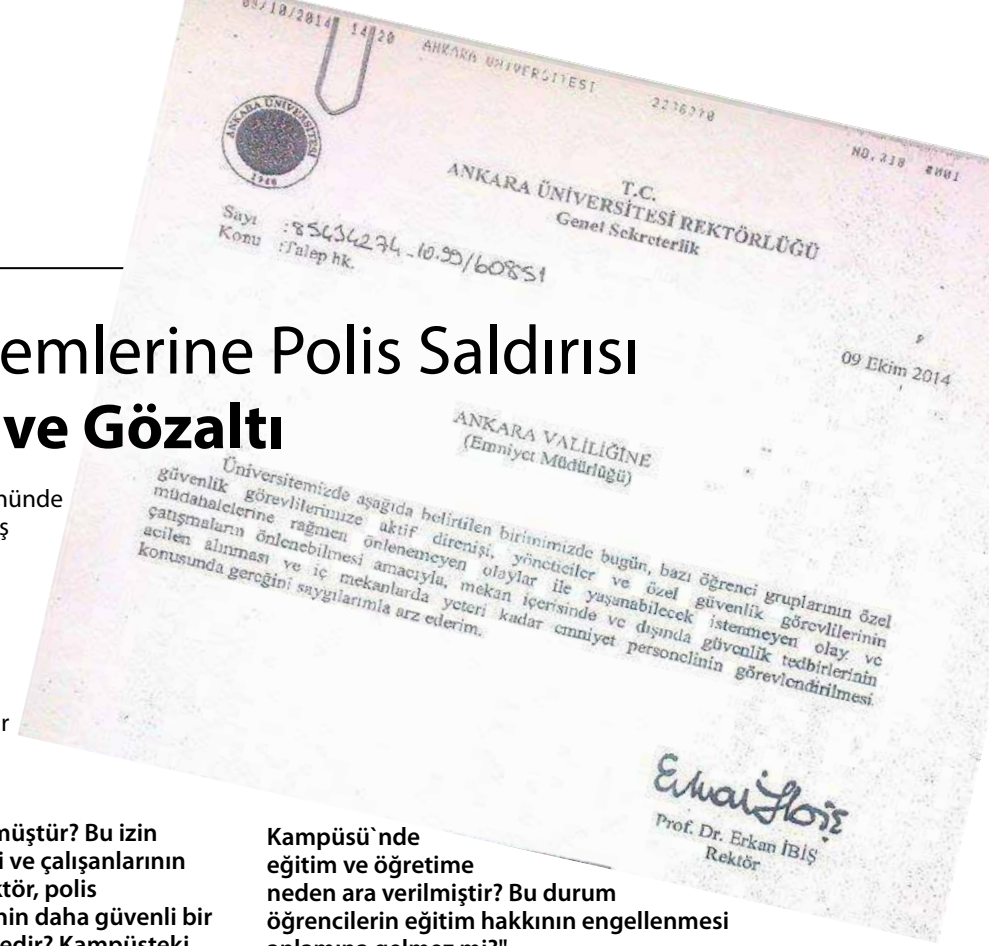
A.Ü. Cebeci ve ODTÜ'de Kobane Eylemlerine Polis Saldırısı Akademisyen ve Öğrencilere Tehdit ve Gözaltı

9 Ekim 2014, Ankara Üniversitesi Cebeci Kampüsü'nün tarihinde kara günlerden birisi olarak geçecek. Hükümetin Kobane'de olup bitenlere karşı etkisiz tavrını protesto etmek için oturma eylemi düzenleyen öğrencilere saldıran polis kampüs alanına da girdi. Aralarında öğretim görevlilerinin de olduğu 20 kişiyi önce tehdit eden ardından darp ederek gözaltına alan polis gözaltındakilere, yasak olmasına rağmen, ters kelepçe uyguladı. Polisi Kampüse Rektörlüğün davet ettiği ortaya çıktı. ODTÜ'de de polis müdahalesi sert oldu.

Ankara Üniversitesi Kampüsü dışında başlayan plastik mermi ve TOMA'lı saldırıyla yetinmeyen Çevik Kuvvet ekipleri Siyasal Bilgiler Fakültesi ve İletişim Fakültesi'ne girerek aralarında akademisyenler Aysun Gezen, Nail Dertli, Celil Kaya, Onurcan Taştan, İlkay Kara'nın da olduğu yaklaşık 20 kişiyi darp ederek gözaltına aldı Kendisi de gözaltında olan sendika.org muhabiri, akademisyenler de dahil herkese ters kelepçe takıldığını duyurdu. Polisleri kampüse davet eden Rektörlük yazısının ortaya çıkmasının ardından 10 Ekim günü

Eğitim-Sen'in çağrısı ile Rektörlük önünde toplanan akademisyenler Rektör İbiş ile görüşmek istediler. Ancak Rektör öğretim görevlileri ile görüşmedi. Rektör yerine iki yardımcısı bir grup hoca ile görüştü ve bu iznin rutin bir uygulama olduğunu belirttiler. Bu durumu alkışlarla ve sloganlarla protesto eden öğretim görevlileri bir de açıklama okudular. Açıklamada şöyle denildi:

"Böyle bir izne neden gerek görülmüştür? Bu izin verilmeden önce kampüs yönetimi ve çalışanlarının bilgisine başvurulmuş mudur? Rektör, polis üniversiteye girdiğinde üniversitenin daha güvenli bir yer haline geldiğini mi düşünmektedir? Kampüsteki çalışanların ve öğrencilerin can güvenliğini tehlikeye attığının farkında mıdır? Rektör, bir süredir genel olarak Cebeci Kampüsü ve özeldir Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni hedef gösteren açıklamalarıyla can güvenliğimizi tehdit ettiğinin farkında mıdır? 10 Ekim Cuma günü Cebeci

Kampüsü'nde eğitim ve öğretime neden ara verilmiştir? Bu durum öğrencilerin eğitim hakkının engellenmesi anlamına gelmez mi?"

Cebeci Kampüsü'nde eğitime bir günlüğüne ara verildi. Gözaltına alınanlar 10 Ekim günü sabah saatlerinde serbest bırakıldı. / Solfasol ve GÖRÜNÜM

Farklı Bir Gözle 1 Eylül Dünya Barış Günü

Fotoğraflar: Fahri Aksirt

Alanın renkli katılımcılarından biri Gündem Çocuk Derneği'di.

Eylemin seyircileri de vardı.

Eylemin sakinliği en çok seyyar satıcıları üzdü.

Yunus Eser Davasında Öğretmenlere Suç Duyurusu

Tam iki yıl önce, iştirme engelliler okulunda kaçan topunun peşinden giderken elektrik akımına kapılarak hayatını kaybeden Yunus Eser'in davasında, mahkeme kusurlu bulunan öğretmenler için suç duyurusunda bulunulmasına karar verdi.

Gündem Çocuk Derneği'nden Ezgi Koman, bugün görülen Yunus Eser davasında, bilirkişi raporunda kusur tespiti yapılan nöbetçi öğretmenler hakkında suç duyurusunda bulunulmasına karar verildiğini söyledi.

Daha önce savcı bu yöndeki talebi kabul etmemişti.

Bu kararla Yunus Eser'in ölümünde sorumluluğu olanların sayısı da artmış oldu.

Ezgi Koman ocak ayında Kredi Yurtlar Kurumu'nun (Yurtkur) da davaya müdahil olduğunu hatırlattı.

"Bugün duruşmaya Yurtkur'un avukatı da katıldı. Onlar da okul müdürü ve nöbetçi öğretmenler hakkında soruşturma açılmasını istedi. Biz de aynı şeyi istemiştik. O talep kabul edildi.

"Davada sanık olarak görülen Yurtkur'un müdürü de müdahil oldu..."

Reddedilen talepler

Koman'ın verdiği bilgiye göre, bugünkü duruşmada mahkeme, davanın "bilinçli taksir" gerekçesiyle ağır cezada görülmesi talebini de reddetti. Aynı şekilde sanığın yeniden bilirkişi talebi de reddedildi. Davanın sonraki duruşması 22 Ocak 2015'te görülecek.

CHP Milletvekili Sezgin Tanrıkulu Milli Eğitim Bakanı Avcı'nın cevaplama istemiyle verdiği soru önergesinde bilirkişi raporunda, öğrencilerin yanında öğretmen ve uyarı levhası olmadığı, ucuz malzemenin kaççağa yol açtığının belirtildiğini söylemişti.

İki yıl oldu

Yunus Eser 2 Ekim 2012'de, yatılı kaldığı okulun bahçesinde arkadaşlarıyla top oynarken topu yan taraftaki Yüksek Öğrenim Kredi ve Yurtlar Kurumu yurdunun bahçesine kaçtı.

Topunu almak için yan bahçeye geçen Yunus Eser bahçedeki elektrik direğinden kaçak elektrik çekilmek üzere dışarı çıkartılan kablolardan gelen akıma kapılarak yaşamını yitirdi. Eser Ailesi çocuklarına sahip çıkılmadığı için okul müdüründen ve nöbetçi öğretmenlerden şikayetçi oldu.

Milli Eğitim Müdürlüğü Eser'in hayatını kaybetmesi üzerine "Yaşasa bile ailesine bir katkısı olmazdı" demişti.

Son dört yılda en az 44 çocuk okullarda fiziksel güvenlik sağlanmadığı için yaşamını kaybetti. / Bianet - Gündem Çocuk Derneği

Milli Eğitim ve Milli Emlak Çekişmesi Amatör Spor Vurdu Filler Tepişiyor, Çimenler Eziliyor

Mehmet Onur Yılmaz

Artık bir yasa yapma biçimi haline gelen torba yasalar tombala torbası gibi. Kime ne çıkacağı hiç belli olmuyor. Nitekim 14 Mart tarihli resmi gazetede yayımlanan 6528 Sayılı Yasa, adı hiç geçmese de en büyük zararı amatör spor kulüplerine verdi, daha da vereceğe benziyor. Zaten tesis ve yatırım fakiri olan futbol dışı amatör spor kulüpleri bu son darbe ile bir daha ayağa kalkamaz hale gelecek gibi.

14.03.2014 günü 28941 Sayılı Resmi Gazete ile yayımlanan 6528 Sayılı Kanun kapsamında verilen yetkiye göre Milli Eğitim Bakanlığı Okullarındaki işletmeleri ile ilgili kira sözleşmelerinin 2013-2014 Eğitim Öğretim Yılı sonunda iptal edileceği, yeni dönemde açık, kapalı alan, kantin ve spor salonlarının pazarlık usulü kiraya verileceğini, kiralama usul ve esaslarının Milli Eğitim Bakanlığınca yayınlanacak yönetmelikle belirleneceği hükme bağlandı. Tabi bunun ne demek olduğunu anlamak için biraz altını kazımak gerekiyor. Biz de birazcık araştırınca bakın neler duyduk, neler öğrendik:

Milli Emlakçılar Milli Eğitimcilere Karşı!

Efendim meğer Milli Eğitim Bakanlığına bağlı devlet okullarının arazilerinin tamamına yakını Milli Emlak Genel Müdürlüğüne aitmiş. Bundan bir kaç sene önce Milli Emlakçılar, benim malımın kirasını neden Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı okullar alıyor diye kazan kaldırmış. "E ikisi de devlet kuruluşu değil mi, ne fark eder?" dediğinizi duyar gibiyim. Kazın yaşı öyle değil. Milli Emlakçılar (emlakçının da millisi mi olur?) paramı isterim diye ayaklanmış. Olansa amatör spor kulüplerine ve spor okullarına oldu.

Asıl Hedef Otoparklar

İki devlet kurumunu karşı karşıya getiren gelirlerin başında aslında otopark gelirleri geliyor; özellikle kent merkezindeki okulların bahçelerini kiralayan otopark işletmeleri. Bu işletmelerin nasıl olup da vergi rekortmeni olmadıklarını hep merak etmişimdir diyeceğim ama nedeni açık; okul otoparkından fiş isteyince adama canını istemişsin gibi bakıyorlar. Zengin parası züğürdün çenesini yorar hesabı, Strazburg Caddesi üzerinde yer alan Atatürk Lisesi'nin otoparkının gelirini hesaplamaya çalıştım. Hesap makinası "error" verdi. Ben o kadarını söyleyeyim. Öyle ki, işte bu gelirler Milli Emlakçıların dikkatini çekmiş, altından girip üstünden çıkmışlar ve bu işletmelerin gelirlerini almak konusunda yasal düzenleme yaptırmayı başarmışlar. Olan bu, aslında...

Devletin Otopark Gelirleri Çekişmesinde Olan Basketbol Okullarına Oldu!

Bu yolla, otopark gelirleriyle ilgili sorun "bir şekilde" çözülmüş. İşletmesi değişen otopark biz görmedik ve nasıl çözüldüğüne de henüz vakıf olamadık. Olduğumuzda hangi topuğumuzdan vurulacağımızı seçme şansı verirler mi acaba? (Malum Yeni Türkiye'de her şeyi seçebiliyoruz.) Yasa dediğin öyle kağıtta durduğu gibi durmuyor tabi. Uygulamaya geçince bir de bakmışlar ki otoparklarla beraber spor salonlarının kira sözleşmeleri de gümbürtüye gitmiş. Otopark işletmeleri ile yakından uzaktan alakası olmayan spor kulüpleri, özellikle de basketbolcular, ortada kalmış. Ankara'dan yasa daha bir net duyuluyor olsa gerek İstanbul'daki okullar

spor kulüplerin salon kira sözleşmelerini yenilerken Ankara'daki okullar yenilemiyorlarmış. "O nasıl iş?" demeyin, bana "Burası Türkiye" dedirtmeyin.

Ezcümle, spor kulüpleri ve özellikle de basketbol okulları çok kötü durumdadır. Önümüzdeki hafta antrenman yapıp yapamayacaklarını bilmiyorlar. Bu yıl kayıt alıp almamakla, çalışanlarının işine son verip vermemek arasında gidip geliyorlar. İstedikleri bu fırtına dinene kadar geçici de olsa çözüm bulunması ve bir genelge ile bu yılın sözleşmelerinin imzalanması konusunda izin verilmesi. Eğer çözüm bulunamazsa ne olur? TOFAŞ Spor Kulübünden konu ile ilgili gelen mektup şöyle bitiyor:

"2014-2015 sezonu başlamış çocuklarımızın lisansları hazırlanıyor. Ama gelin görün ki çocuklarımız ortada kaldı, antrenman yapamıyorlar. Sporun alt yapısını oluşturan bir çok amatör spor kulübü kapanma aşamasında."

İklim Liderliği mi? Hop Dedik!

Nuran Talu

Anladık... Cumhurbaşkanlığı senin, Başbakanlık senin, Bakanlar senin, Millet vekilleri senin, valiler senin, belediye başkanları senin, Osmanlı senin, "Yeni Türkiye" senin, devlet senin, hukuk senin, adalet senin, Anayasa senin, CEO'lar senin, ihaleler senin, şehirler senin, saraylar senin...

Ya iklim liderliği, hop dedik...

Sera gazı emisyonlarını 2012'de (1990'a göre) %133,4 arttıran Türkiye, hiçbir azaltım rakamı telaffuz etmezken, "Kömüre bağlı enerjide Türkiye lider olacak" diye sevinç naraları atılırken; fosil yakıtlara sınırsız teşvikler verilerek iklimle mücadele edenlerle alay edilirken iklim afetleri için "Allah'ın takdiri" denip, bilim reddedilirken; ülkeden susuzluğa, kuraklığa, sellere boğulmasına seyirci kalınırken; iklim mücadelesini destekleyen yargı kararları uygulanmazken; iklimle mücadelede geleceğimizin garantisi olan sulak alanlar, ormanlar, zeytinlikler siyasetçinin ve sermayenin merhametsiz büyüme hırslarına bırakılmışken; Toprak Ana, köprüler, otoyollar ve rezidanslarla pervasızca parçalanıp iklimin etkilerine karşı direnç yok edilirken; sözde "çevreciyiz, iklim dostuyuz" yalanları ile cepler yeşile boyanırken; sayısız "eko-kırım" uygulamaları ile dünyaya rezil olunmuşken; ülkede kitlesel çevre ve iklim seferberliğinin hız kazandığı görmezden gelinirken; iklim değişikliğinin suçu tamamen Batı medeniyetlerine atılıp, süttan çıkmış ak kaşık muhabbeti yapılırken; iklim değişikliği ile mücadelede başrolde olması gereken Enerji Bakanı "Bana ne, dünyayı ben kirlilemedim, kirliletenler düşünsün!" diye çağdışı demeçler verirken...

Hangi sıfatla New York'ta "İklim Liderleri Buluşuyor" Zirvesine (23 Eylül 2014) gittin, onu anlamadık Sayın Cumhurbaşkanı? Oysa biz, senin vatandaşların, politikanın kalbi Ankara'da sen gitmeden iklim liderliğimizi ilan ettik.

20 Eylül 2014 günü Sivil İklim Zirvesi'nin aktif bileşenlerinden "350 Ankara"nın inisiyatifi ile topladık ve iklim değişikliğini Türkiye'de durdurmak için harekete geçtik bile... Makam araçları ile değil, bisikletlerimizle Tren Garının önünde buluştuk. Kızılay'da, Güvenpark'ta iklim zirvesini yaparak, önergelerle oyladığımız kararların altına imzalarımızı çaktık. Ve... "İklim Liderleri Ankara Deklarasyonu"nu kamuoyu ile paylaştık.

İKLİM LİDERLERİ ANKARA DEKLARASYONU

Biz, bu memleketin yurttaşları

İklim değişikliğinin geldiği noktanın farkındayız. Atmosferdeki karbondioksit miktarı için bilimin güvenli sınır olarak belirlediği 350 ppm'in ("parts per million", yani atmosferdeki diğer moleküllere oranla karbondioksit moleküllerinin miktarı) aşıldığını ve iklimin devrilme noktası olan tehlikeli sınıra, 450 ppm'e doğru hızla yaklaşıldığını izliyoruz. Türkiye'de iklim felaketlerinin daha sık ve daha şiddetli yaşandığına şahit oluyor, ama politikacıların sorumluluklarını yerine getirmediklerini görüyoruz.

"Yaşama Hakkı" ilkesinin bütün canlılar için en doğal hak olduğu gerçekliğinden hareket ederek, yaşamımızı tehdit eden iklim değişikliğini ancak ve ancak yurttaş olarak bizlerin durdurabileceğini düşünüyoruz. İşte bu nedenle iklim değişikliğini durdurmak için harekete geçtik ve ülkemiz için şu kararları aldık:

Ağaç kesilmeyecek.
Beton dökülmeyecek.
Otoyol yapılmayacak.
Ulaşım yatırımları toplu taşıma araçlarına yapılacak.
Herkes yürüyebilecek, bisiklete binebilecek.
İklim dostu enerji her yatırımda kullanılacak.
Fosil yakıt vergileri iklim değişikliğini durdurmak için harcanacak.
Doğanın ve tek bir insanın bile enerjisi boşa harcanmayacak, iklim düşmanı enerji santralleri değil, enerji verimliliği uygulanacak.
2020 yılına kadar Türkiye ve tüm belediyeler 2011'e göre, emisyonlarını yüzde 15 azaltacaklar.
İklim afetlerine karşı kayıp ve zararlar oluşmadan yatırım yapılacak.

Yurttaş aklının ve bilimin ortaya koyduğu sese kulak veriyoruz.
Sorumluları takip ediyoruz.
Yaşama hakkımızı savunuyoruz.

Türkiye'nin İklim Liderleri
20 Eylül 2014, Ankara

Wiesbaden Değişime İnanıyor Yeni Bisiklet Yolları için Dijital Yaklaşım

"İnsanlar bisiklete binmediği için bisiklet yolları yapılmıyor. İnsanlar da yollar güvenli olmadığı için bisiklete binmiyor." Wiesbaden için ortaya konan bu durum size tanıdık geldi mi? Farklı olarak Ankara'da bisiklet yolları talep eden ciddi inisiyatifler ve bisiklete binen bir kitle de var. Üstelik yollar bu kadar tehlikeliyken. Wiesbaden'deki çabayı görünce bisiklet yolu yapmamak için hiçbir bahanenin geçerliliği kalmıyor. Bu kent bisiklet yolları ile ilgili kısır döngüyü, bisikletlilerin kentin sokaklarında her bisiklete binişini toplayıp işlediği veritabanıyla öncelik sorasına göre gereken yerlere bisiklet yolları inşa ederek çözüyor. Ankara için zihin açıcı olacağını düşünerek ayrıntıları Erhan Muratoğlu'nun tercümesi ile sunalım dedik.

Almanya'da bundan bir kaç sene önce bisikletliler için en kötü kent seçilen Wiesbaden'da bir ajans bu durumu değiştirmek için bir mobil uygulama geliştirmiş. "Radwende" isimli uygulamayı mobil cihazlarına yükleyen bisikletliler, kentin sokaklarında bisiklete binerek dolaştıklarında çizdikleri rotayı alıp binlerce katılımcının ürettikleriyle birlikte işleyen uygulama, kentte bisiklet yolları için en uygun hatları belirliyor. Scholz ve Volkmer şirketindeki tasarımcılar bunu, hükümet ve sivil haklar savunucuları arasındaki anlaşmazlığın çözümü için dijital bir yaklaşım olarak ele alıyorlar.

"Değişim olabileceğine inandık, çünkü kent meclisinde birçok insan ve kent sakinleri bunun gerçekleşmesini istiyordu." diyor projenin arkasındaki asıl gücü oluşturan şirketin kurucusu Michael Volkmer. "Ama sanki yumurta ve tavuk problemi gibiydi. Şehir yönetimi, insanlar bisiklete binmediği için yatırımda bulunmuyor, insanlar da güvenli olmadığı için bisiklete binmiyor. Tasarım ve teknolojinin bunu çözebileceğine inandık".

Yerel Yönetim, projenin sonuçlarını dikkatle izliyor.

Proje kapsamında geçen Mayıs ayından beri 3000'den fazla bisiklet yolculuğunun ürettiği veri toplanmış. Bir robot bu veriyi işleyip her gün katedilen yolları bir harita üzerine bir bir işlerken, en çok tercih edilen yolların gittikçe daha kalın çizgiler oluşturduğu görülmeye başlanmış. Bu şekilde, nereye yapılacak olan yeni bir bisiklet yolunun gerçekten işe yaracağını görebilmişler.

"Değişime inanıyoruz. Çünkü kent meclisindeki pek çok insan ve tabii ki yurttaşlar bunu istiyor" diyor ajansın kurucusu ve projenin arkasındaki itici güç olan Michael Volkmer"

Robotun bir yıllık süre içinde ortaya koyduğu harita çizme performansı bir sanat müzesinde de sergilenmiş. "Sonuçlar ilk başından beri halka açık olarak Radwende websitesinde de sunuldu." diyor Volkmer. "Bunun nedeni, projeyi sanat âleminin politikacılar daha hızlı kavramasıydı. Bu sayede düzeneği müzede kurabildik".

Yerel yönetim sonuçları yakından izlemiş, belediye başkanı haritanın basılı halini alan ilk kişilerden biri olmuş, kent konseyi üyeleri de bisiklete binip veri üretimine katılmış.

"Sergi kapandıktan sonra da tasarımcılar haritayı geliştirmeye devam etti." diyor Volkmer ve ekliyor: "Ama güvenli bisiklet yolları elde etmek çok daha uzun bir süreç. Kentteki diğer organizasyonlarla işbirliği yapıp daha çok insanın bisiklete binmesini, uygulamayı kullanmasını, daha çok ve iyi veri üretmesini sağlayacağız".

Tasarımcılar başka yaklaşımlar da kullanıyorlar. Yakın bir zamanda birlikte gerçekleştirdikleri bir bisiklet turunda, bisiklete bağlı tebeşirle yola çizgiler çizerek geçici bisiklet yolları oluşturdu. Bisiklete binmeyi bir para birimi olarak kullanmayı da düşünüyorlar.

Bisiklet konusundaki tavuk-yumurta problemine şöyle bir çözüm sunulabilir: Bisiklet yolları mı istiyorsunuz? Öyleyse pedal basın!"

"Kentlilerin bisiklete bindikleri her birim mesafe karşılığında belediyenin bir kilometre güvenli bisiklet yolu yapması fikrimiz var." diye açıklıyor Volkmer. "Park yeri problemi olan yerlerdeki mağazalar bisikletle gelen müşterilerine indirim yapabilirler. Bizim çalışanlarımıza yaptığımız gibi işe bisiklete binerek gelen çalışanlarına fazladan izin günü hediye edebilirler. Bu oyunlu yaklaşım, tavuk-yumurta problemine şöyle bir çözüm sunabilir: Bisiklet yolları mı istiyorsunuz? Öyleyse pedal basın!"

Projeyi üreten ajans teknolojiyi başka kentlerle de paylaşmak istiyor. "Şimdilik yaşadığımız ve ürettiğimiz Wiesbaden'a odaklanmış durumdayız." diyor Volkmer. "Öteki kentlerin projeye ilgilenmesi güzel olur, birkaçı bizimle iletişime geçti bile. Mobil uygulamamızı kendi ekosistemlerine entegre etmek isteyen büyük ölçekli mobil sistem sağlayıcılarla da görüşüyoruz."*

Tercüme: Erhan Muratoğlu

Kaynak Haber: <http://www.fastcoexist.com>

Projenin web sitesi: <https://www.radwende.de/en/>

Ankara'da Otobüsle Ulaşım Gerçeği

Yiğit Karahanoğulları

2014 Mayıs ayının üçüncü haftasında dağıtımına giren, Büyükşehir Belediyesi'nin 481 sayılı Bülteninin kapağında yer alan kolaj, sosyal medyada "geniş" yankı yarattı. Dünya ile Ay arasına büyükten küçüğe üç adet EGO otobüsünün yerleştirildiği kolajın başlığında "EGO Otobüsleri Her Gün Dünya ile Ay Arasını Katediyor" müjdesi yer alıyordu.*

Kapağın sosyal medyadaki yankısı ise hem kolajın teknik tasarımının büsbütün komik olmasına hem de EGO otobüsleriyle (üstelik hafif de kirlenmiş) Ay'a yolculuk imgesinin fantastikliğine dairdir.

Kapakta istatistiksel bir bilgi daha yer alıyordu "Başkent'te EGO Otobüsleri Her Gün 367 bin km Yol Katederek, 650 bin Yolcu Taşıyor". Sosyal medyadaki paylaşımlarda bu konuya dair herhangi bir referans yapılmamıştı.

Bu istatistiklerden hareketle, bu "astronomik fantezi"nin üzerini örttüğü gerçeğe ulaşabileceği umuduyla basit bir araştırmaya giriştim. Aşağıda tablo

ortaya çıktı:

1) Her gün otobüsler 650 bin kişi taşıyor ve 367 bin km yol kat ediyorsa eğer kişi başına kat edilen yol 0,56 km kadar olmalıdır. Yani yarım km'den biraz fazla. Bu hizmet için kişilerden alınan bedel ise tam 2 TL indirimli 1,5 TL.

Bu tablonun gerçekliğini biraz daha açabilmek için daha çok istatistiğe başvurmak gerekmektedir. Çünkü otobüs hizmetinden ortalama yararlanma bedeline dair bir bilgimiz henüz yok (öğrenci, tam ve ücretsiz kullanım verileri henüz elimizde yok). Bunun için Büyükşehir Belediyesi'nin yıllık bütçe rakamlarına ve EGO'nun doğrudan kendi istatistiklerine bakmak anlamlı olabilir. Ulaşılan sonuçlar şu şekilde:

2) EGO bütçesinde yer alan "ulaştırma hizmetlerinden elde edilen gelirler" 2013 bütçesine göre 400 milyon TL;**

3) EGO verilerine göre aynı yıl otobüsle 265 milyon, raylı sistemle ise (Ankaray

ve Metro toplam) 89 milyon yolcu taşınmış;**

4) Demek ki 2013 yılında toplam ulaşım faaliyetlerinden kişi başına ortalama 1,13TL alınmış;**

5) Otobüslerde kat edilen yol 111,8 milyon km**;**

6) Bu mesafeyi kişi sayısına (265 milyon) böldüğümüzde, kişi başına ortalama mesafeye 0,43km.

Özetle, bir hata yapmıyorsak eğer hesaplamalarımıza göre, EGO Ankaralılarından 0,43 km yol için kullanıcılara 1,13TL bedel toplamakta** ve bizlere gerçekten de astronomik bir fantezi yaşatmaktadır.**

*Kaynak: "Ankara Bülteni", <http://www.ankara.bel.tr/yayinlar/bulten/Bulten-481/index.html#0> / **Kaynak: "EGO Genel Müdürlüğü, 2013 Mali Yılı Bütçesi"; sayfa 28. http://www.ego.gov.tr/filelib/2013_mali_yili_butce.pdf / *** Kaynak: "Tablo: Raylı Sistem İşletmeleri Yolcu Sayısı" http://www.ego.gov.tr/filelib/kurumsalistatistikler/metro_ankaray_yolcu_sayilari.pdf ve "Tablo: Aylara Göre Taşınan Yolcu Sayıları" http://www.ego.gov.tr/filelib/kurumsalistatistikler/aylara_gore_tasinan_yolcu_sayisi.pdf / **** 400 milyon TL / (265+89) milyon

yolcu / ***** Kaynak: "Tablo: Aylara Göre Katedilen Kilometrelerin Bölgelere ve Aylara Göre Dağılımı (2013)", http://www.ego.gov.tr/filelib/kurumsalistatistikler/aylara_gore_katedilen_yol.pdf / ***** Yatırım projeleri için ayrıca belediyeden yardım da almaktadır. EGO bütçesinin 2013 için en önemli gelir kalemi ise budur. "Ulaştırma hizmetlerinden elde edilen gelir" in yaklaşık bir buçuk katı olan, "Mahalli İdarelerden Alınan Proje Yardımları" 2013 yılı için tahmini 600 milyon TL'dir. Kaynak: EGO Genel Müdürlüğü, 2013 Mali Yılı Bütçesi; sayfa 28. http://www.ego.gov.tr/filelib/2013_mali_yili_butce.pdf

İki Farklı Cenaze

Aydın Bodur

Geçen günler içinde iki farklı cenaze törenine katıldım... İki yakınımı toprağa verdim... Sözde aynı dini ve kültürü benimsemiş sözde homojen bu toplum içinde, hayli farklı biçimde defnedildiler, ölenler. Daha önce hiç dikkat etmediğim, çok şaşırtıcı birer deneyim oldu bu ritüeller benim için... Kimbilir bir başkası görse, nasıl resmederdi farklılıkları hayli merak ettim... Yanımda fotoğraf makinesi olmadığı için de kendime kahrettim durdum. Fotoğraf çekemeyince, kendimce resmetmeye karar verdim.

Genç olan, bu şehre başka bir şehirden gelen biriydi. Erken emekli olmuştu, Ankara'nın köylerinden birinde, ağırdan ağırdan "yavaş" yaşamayı seçmişti. Küçük bir bahçe ile uğraşıyordu son zamanlarında. Yerleştiği köydeki köylüler hızlı çıkmıştı oysa; son 30 yıldır şehir merkezine çok hızlı göç vermişti. Köyde genç nüfus neredeyse yok gibiydi. 350 hanenin neredeyse sadece otuzu, bilemedin kırk tanesinde yaşları en az 60'ın üzerinde insanlar yaşıyordu. Arkadaşımın ölümü, çalıştığı bahçede olmuş. Haber alınca yakınları, ölüyü hızla, kendilerince olması gereken yere, "şehre" getirmişler. Cenazesi, Karşıyaka'da aynı gün ölen başkalarıyla birlikte, adeta şehrin hızına ayak uydurarak oldukça hızlı bir biçimde yapıldı. Daha aşağıda gasilhanede ölüyü hazırlayan görevli, adeta otomatige bağlamıştı yaptığı işi. Tıpkı bir fabrikadaki gibi "fordist" bir "hat" sistemi kurulmuştu. Hazırlanan ölüler kefenlenip, tabutlara dizildi. Sonra yukarı tarafa, musalla taşına çıkartıldılar, birbirlerinin peşisıra. Birbirini tanımayan bir sürü ölü diziliydi musalla taşında. Ölenler birbirini tanımadığı gibi, ölenlerin ardında saf tutmuş kalabalık da birbirini tanıyamıyordu, çokluk. Birbirini tanıyan şanslılar, belki de yıllar sonra karşılaşmış olmanın heyecanı ile, birbirlerine sarılıyorlar, ayaküstü sohbet ediyorlardı. Her yeni gelenle yeniden başlıyordu sohbet. Bir ara namaz kılacaklar koşuştular camiye... Katanlar sohbetlerine devam ettiler. Cami boşaldıktan sonra musalla taşının başına beyaz elbisesiyle gençten bir hoca geçti. Önce ölenlerin ardından namaza davet etti. Kadınlar ve namaz kılmayacakları alanı boşalttı. Yanlara doğru çekildik. Sonra eller kulaklara götürüldü, haklar helal edildi ve tabutlar tekrar yola çıkarıldı. Adeta koşturularak, omuzlara alındı tabutlar. Arabaya kadar belki 100 metrelik yolda tabuta omuz vermek isteyenler adeta birbirini ezdi. Tabutlar, bekleyen cenaze arabalarına yerleştirildi. Her arabaya en az iki tabut... Sonra arabalarla yolculuk başladı. Mezara ulaşmak için neredeyse 10 dakika boyunca arabayla gidildi. Mukimlerini ölümlerini oluşturduğu, sokaklar ve caddeler geçildi. Şantiye sahasını andıran yanyana dizili taze açılmış mezarların başında trafik sıkıştı ve arabalar öylece oldukları yerlere bırakılıp, park edildi. Birbirine bitişik beton kirişler arasındaki mezarların yanlarına bırakıldı tabutlar... Hız ve telaş devam ediyordu. Tabutlar hızla açıldı. Sonra yine hızla indirildi herbiri mezarların içine. Dualar hızla okundu. Öyle ya, yetişmek gerekiyordu yeni gelenlere. Ölümlerinin ardından bir kürek toprak atmak isteyen çoğunluk, havasını aldı... Bitişik nizam mezarların üstünde yürüyen kalabalık, geldikleri gibi hızla boşalttı, mezarlığı... Trafik için arabaların şoförleri beklendi. Klakson sesleri, dualara karıştı... Nasıl bir keşmekeş! Bilirsiniz, "her ölümlü bir gün tadacak" bunu. Hemen herkes, bitse de gitsek derdinde, adeta...

Yaşlı olan, bir arkadaşımın babasıydı, ikinci ölen... Yavaş yaşamaktan (aslında elbette şehrin "zenginliği"(!?) ile karsılaştırılmaz olan azlıktan) kaçıp Gölbaşı'nın bir köyünden taşınmışlar kentin merkezine, yıllardır aynı şehri paylaşıyor muyuz. Şehrin hastanelerinden birinde, geride kalanları üzüntüye boğarak kaybetmiş hayatını. Önce taziye ziyareti, ölmüşlerin anısına yenmek için getirtilen pideler falan... Her "gerçek Ankaralı" gibi, şehrin merkezi yerine köyü tercih edildi, defnetmek için. Cenaze töreni için şehirden köye doğru gidişle birlikte, gerçekten adeta "yavaşlayıverdi yaşam". Köyü bulmak bile uzun sürdü. Bir dere boyunca kilometrelerce gidildi; söğütler ve kavaklar boyunca sürdü yolculuk. Hemen her köy gibi iki dağın arasında, bir vadi boyunca yerleşmiş kerpiç evler, eski yerleşimi gösteriyordu. Bir dağın yamacında, belki de en gösterişli yerindeydi camisi. Mezarlık ise tam karşı yamaçta... Köyün en güzel iki yeri, biri cami, diğeri mezarlık... Bu köy de şehir merkezine göç vermiş, boşalmış. Ama köyün üst kısımlarında şehirden gelenler, haftasonu evleri yapmışlar. Hepsisi, betonarme, büyük bahçeli ve çok para harcanmış, modern evler.

Yine küme küme yapılan sohbetler, ama bu kez köy meydanında. Herkesin bir gözü karşıdaki mezarlıkta. Eski mezarların başında kararmış Ankara taşları var. Yenilerinde ise şehirdeki gibi beyaz mermer kullanılmış. Modern evler, yeni arabalardan sonra, bu beyaz mermerler de "buraya ait değiliz, biz" diye bağırıyor... Yaşlılar namazdan geldikten sonra cenaze arabasında bekletilen tabutun arkasında saf tutan kalabalık, önce hareketlendi. Şehirden gelenler, cenazenin karşı yamaca götürüleceğini

kavrayınca, park ettikleri arabalarına koştular. Köyün yerleşikleri ile birlikte kalan daha küçük bir kalabalık, yavaş yavaş giden cenaze arabasının ardında yola yaya olarak devam etti. Arkadan gelen arabalı gruptan kimileri, kornalarını zartlata zartlata yürüyen kalabalığın içine daldı. Yürüyenlerin artan homurdanmaları, kalabalığın arasına dalmış bulunan arabaları yavaşlattı. Bu tepeden o tepeye, yayalar önde, arabalar arkada, ölünün ardından yürüyüş sürdü gitti.

Yokuş aşağı yeşil ağaçlar, kurban bayramı öncesi hayvan tezeğinin burnu epeyce rahatsız eden o kokusu, yıkık kerpiç evler, taşların arasından akan sular geçildi. Ardından yine kerpiç evler, ağaçlar, dikenler, otlar arasından mezarlığın olduğu yamaca tırmanış başladı. Yokuşla birlikte adımlar iyice yavaşladı, nefesler sıkıştı. Nihayet belki bir saatlik yürüyüşün ardından mezarlıktaki toplanma merkezine gelindi. Tabut yavaşça indirildi, musalla taşına kondu. Hoca, cemaati namaza davet etti.

Cenaze namazı gerektiği kadar zamanda kılındı. Kılmayanlar karşı yamaçlardaki evleri, koyunları gözledi. Helallikler verildi. Tabut tekrar yola çıktı. Omuz vermek isteyen herkes, tabuta omuz verdi. Sırasını savan arkaya geçti. Ölü, mezara dikkatle yerleştirildi. İsteyen herkes, istediği kadar toprağı, mezara bıraktı. Dua uzun sürdü. Hoca, arada bir duanın ritmini kaçırdı, şarkılaştırdı adeta. İnsanlar, mezarın başından mezarlığın dışına doğru, sohbet ede ede ayrıldı. Tekrar köy meydanına geçildi. Cenaze sahibi, gelenlere etli pilav ve helva dağıttı. Helvalar yenildi, sohbetler edildi. Koşuşturmaca yoktu. Heryerde her şeyde, saygılı bir dinginlik hakimdi!

Son görevini yapmış olmanın verdiği o hüzünlü huzurla arabaya doluşup, şehre yaklaşırken ötemdeki sesin, "demek böyle de olabiliyormuş, hiç olmazsa son yolculuk hızlı yaşanmasa, betonun değmediği bir yerde bitebilse" dediğini mi duydum (yoksa o ses benim miydi)?

rehber ofset

Eti Mahallesi Ali Suavi Sokak No: 1/28 Maltepe/ANKARA
Tel: (0 312) 324 00 41 - 324 00 71 • E-mail: rehberofset@hotmail.com

tasarımdan baskıya çözüm noktası

- ▶ kartvizit
- ▶ davetiye
- ▶ afiş
- ▶ antetli kağıt
- ▶ zarf
- ▶ katalog
- ▶ ajanda
- ▶ bloknot
- ▶ dergi
- ▶ takvim
- ▶ broşür
- ▶ kitap

Kenti Geri Almak için Yirmi Üç Kişi

Nefin Pera

Büyük şehirler, sadece kasabaların büyük halleri değildir.

Jane Jacobs

Atatürk Bulvarı'nın kendini sakince Kızılay'la birleştirdiği pazartesilerde birbirimize baka baka yürürüz. Üzerinde "awesome" yazan kazakları satan mağazaların vitrinleri çekici değildir. Çünkü Ankaralılar muhteşem olduklarına inanmaz. Oysa ki muhteşemdirler.

Antalya turisti çağırır; Malatya ülkenin kayısı üretimi ve ihracatının yüzde 80'ini karşılar; İstanbul,... of İstanbul her şeye talip... İstanbul ne kadarını kendine sığdırırsa daha da almış gibi... İstanbul her şeyden biraz. Halbuki Ankaralı, kendisiyle arasında ilgi kurabildiklerinin azlığı dolayısıyla, tek bir şeyi -mecburen- seçmekte zorlanmamış ve uzmanlaşmıştır: Ankaralı iyi bir yerleşiktir. Ama iyi bir Ankaralı değildir. Çünkü son bir asırdır dünyanın kent hakkından anladığı, şehre işaretli yerlerinden tasarruflu biçimde yerleşerek oralarda yaşa-ya-bilmek ve ölmek değil; kenti geri almakla ilgilidir.

Şehrin kapısının bir anahtarı yok şüphesiz, fakat onu dayayıp döşemeye yetkin; içini güncelin ve sistemin artıklarından devşirdikleriyle karakterize edebilenler var muhakkak ve bunlar kim? Bunlar aramızdaki en az Ankaralılar ve şehri bizim adımıza/bizim için yönetiyorlar. Sokaklarımız; kendilerince, daha geniş, daha büyük, daha ihtisamlı bir sürü şeyler yükselirse ortasından -ve evet öteki kurulu ve hatırlı bir sürü güzel şeyi eze eze- daha makbul sokaklar olacaklar. Buna inanmamak onlara göre bir delilik, bir akıl tutulması. Ankara'yı sözüm ona Paris gibi bir ışıklar kenti yapacaklar. Oysa ki Ankaralının bundan haberi yok. Ya da -ne olmuş, niyet okuyorum- haberi yokmuş gibi yapmaya çok alışık. Çünkü o, gece uykusu gelmeseydi kesin bitirirdi elindeki kitabı... ve haftasonu bir yere gidelim ama çok uzak olmasın... ve çay içip sohbet etmek için sessiz bir yer ararken yorulup eve geri döndük. Ankara,... tekrarlanan bir hayalkırıklığı. Ankara, -keşke kabullenmeseydi- yoksunluğu, mücadele edilecek bir engel gibi görmeyi reddedip hırkasına rozet eden, isimlerini kimsenin bilmediği neyin solcusu amcaları hiçbir şeyi sahiplenmediği kadar çok sahiplenmiş... O amcalara sırf yaşlı ve tonton oldukları için bile sempati gösterilmez halbuki. Anlatınca mangalda kül bırakmıyor güzelim şehir, ama sen bi' de onu içtiği gecenin ertesi sabahı uyandırdığında gör: Vazgeçti dünyayı kurtarmaktan, şöyle geniş geniş kahvaltı edilecek bir hesaplı mekan da açılmadı ki. Hep huzursuz, neşesi ne zaman gelir; neymiş efendim caddeleri sokaklara çıkmıyormuş filan. Kendi klişesiyle bile bir alıp veremediği yok. Yine de aman yarabbi, üstüme üstüme gelen mütemadi bir hüznün; böyle bir yarım kalmışlık ki olmayan iskeleleri yaktırır. Kaçınılmaz olarak duyarlı bütün olup bitene; yani eylem varsa gideriz, parti varsa içeriz... gerisini getiren olursa; şartlarımız da yeterince olgunsa, yani işte bakarız.

Meteorologlar, hava durumunu sunarken hem hissedilen hem de gerçek sıcaklıktan bahsederler; Ankara'nın da hissedilen ve gerçekte yaşanan olmak üzere iki ayrı kent deneyimi var. Ülkede yapılan istatistiksel araştırmaların en çok okuyan, bilgiye en önde sahip çıkan, entelektüel uğraşla en çok ilgili Ankara'sının, Ankaralıyı yansıtan bir gerçekliği yok. Bu yeni bir haber mi bilmiyorum ama Ankaralı isteksiz.

Yıllardır sürdürdüğü mutasyonunun son evresini, nihayet gerçek bir penguene dönüşerek tamamlayan sevgili hakim medyayı takip etmekten artık gocunanlar var. Ankara'da varlar örneğin; ben biliyorum. Bir buçuk seneye yaklaşan bir zamandır yurttaş habercilik ve video aktivizm gibi alanları kullanarak yerelin ve ulusalın yeni medyasının elle kurulumuna katkı veriyorlar. Meğerse oldukça azmışlar.

27-28 Eylül'de yapılan bir çağrıyla haberciler ve aktivistler birbirleriyle tanışıp bağ kurmaya; Ankara'nın kendi ağını oluşturmaya davet edildiler: Ta—tam! Toplasan birbirini tanımayan 3 kişiyle daha merhabalaştılar; hepsi bu kadar.

Yoksa çağrıyı duyup gelen 20 kişinin tamamı zaten "Bizim gibi bir 20 kişi daha var mıdır acaba?" diye merak edip bu etkinliği düzenleyenlerdi. Tayfa Kitapkafe'de iki gün boyunca gerçekleşen atölyede haber dili, medyanın yapageldiği etik ihlaller, veri gazeteciliği, dijital aktivizmin hukukla imtihanı gibi başlıklarla verilen sunumlara katılım ciddi oranda düşüktü. Düşüktü çünkü sanırım Ankaralı, kendi öz kuvvetleriyle kentin kendine ait bilgisini yeniden üretebileceğinin ve dolaşımdaki bilgiyi dönüştürebileceğinin henüz farkında değil. Ya da ikinci seçenek: Katılım düşüktü çünkü, şehrin içinden ağır bir dönüşümün gerçekleşebileceğine inanan zaten hepi topu haftasonu bir araya gelenler kadar insan. Yani sen, ben, bizim oğlan. Yani yok başka kimse. Yani Ankaralı isteksiz.

Halbuki medyanın kendisi olmaya girişmek büyük bir iş, bunu ancak böyle merdivenlerini mahalleliler boyayınca göze hoş gelmeye başlayan bir kent yapabiliirdi. Ankara gibi. Fakat görüyorum ki; İstanbul'u Müslüman belleyip kendini gayrimüslüm ilan edecek kadar ötekileştirdi kendi potansiyelini. Böylece, işte diyorum ya, kendini tekrar eden bir hayalkırıklığı. Halbuki kafasına bir önyargı gibi mıhlamış şu kent huzursuzluğu kadar dikkate değer bir yaşayış yöntemi var Ankaralının. Bekleyişinde bilmeden biriktirdiği hayatla ilgili bir pozisyonu, izlerken kendine karışmış bir eylemliliği, az bakınca bulunan bir sadakati var yaşadığı yere. Ankara'ya. Seviyor mu sevmiyor mu emin bile olmadan yıllarını geçirdiği, üç oda bir salona altı yüz elli lira vermeye devam edebildiği bir şehir olmasından öte, içinde geçinebildiği ve kendini sosyal bir canlı gibi hissedebildiği bir şehir olmasından öte; işte kafasının arkasına fırlattığı heyecan verici bir yerde, gökdelensiz ve rezidansız ve fiskyesiz ve yedi şeritli otobansız bırakılsa; az rahat bırakılsa kutu gibi bir insan kenti Ankara. Endüstri değil, turizmle barışamaz; tarım desen ancak şarap çıkar bağlarından ve üzgünüz bir AVM diyarı olmasına da izin vermeyeceğiz; ancak insan kenti olabilir bu haliyle. Ankaralı bunu, kalbinin gün içinde hiç ellemeyeceği bir yerle bilir. Ama o ötesini, orasını istemez Ankara'dan. Çünkü bu saatten sonra oldurulamaz gibi görünüyor ona bu iş. Yoksa hoşnutsuzluk iyidir. Hoşnutsuzluk, kenti geri almak için pekala çok iyi bir sebep olabilir.

Evinizin musluğundan akan soğan kabuğu rengindeki su bir sebeptir örneğin. Bu suyla yıkanmak, bu suyla diş fırçalamak ve yemek yapmak zorunda bırakılmak; bu suyu kullandığı için hastanelere taşınmak; bu su kullanıldığı için hastanelere taşınıldığını kayıt altına alan doktorlara Büyükşehir Belediye Başkanı'nca soruşturma açıldığına şahit olmak birer sebeptir. Ama düş de görmüş olabiliriz, annemiz bizi bebekken yastığa yanlış yatırmış ve kafamızın şekli bozulmuş olabilir; bunlar aslında olmuştur da bizim belki olduğunu varsaymamıza yol açan çeşitli mental problemlerimiz vardır; hepimizin birden aynı anda.. olabilir. Böylece, saç boyası paletlerinde kahverengi ile bakır tonlarının bir varyasyonu olabilecek renkteki suyla imtihanımız bir sebep olmaktan çıkar. Çıkar, çünkü Başkan suyu altı milyar insanın önünde içmiş ve ölmüştür. Bunu yapabildiği ekranın ait olduğu medyayı reddeden "yeni medya"yı kendi hoşnutsuzluklarıyla kurabilecek birbirini tanımayan 3 kişiyizdir. Ankara'da.

Atatürk Bulvarı'nın kendini sakince Kızılay'a teslim ettiği pazartesilerde birbirimize bakarak yürürüz ve bunu herkes bilir. Herkes bilir ama onlar yazmaz. Ağaclarımızın tepesinden caddelere kusturulan yeşil ışıkları görünce kafamızı çevirir oysa çoğumuz. Oraya buraya yapıştirılan tacizkar el broşürleri gibi şehre düzinelere -ve hangi ihtiyaca cevaben- dikilmiş aptal saat kuleleriyle alay ederiz. Ama kurdele kesmeli sevimsiz açılış törenleri her yerdedir ve biz televizyonlarda en çok onları izleriz. Çarşı pazarımızın ortasına açılan bir yeni kebabçı daha mı... ! Halbuki biz kapanan sinemalarda film görmek, kaza geçirmeden bisiklet sürebilmek ve toplu taşımaya her saat

erişebilmek isteriz. Tamam da, satın aldığımız dergiler için bu havadisler değersiz ve o radyoların anonları hep flaş flaş flaş...

Ankaralı hiç bakmasın o vitrinlerdeki kazaklara zaten. Üzerinde "awesome" yazanlar var ya hani. Çünkü ömründe hiç ihtiyacı olmayacak şeyleri kendisine satmak isteyenlerin reklam jinglelerinden daha az müzik duyabildikleri radyolar ona gayrimüslim. Çünkü muhteşem olduğuna inanmasın Ankaralı. Çünkü dayatılanın zulmünden canı acıyanlar çoktan tanıdı birbirini. Yirmi kişiydiler, yirmi üç oldular şimdi.

Bakin mesela burada şöyle alternatifinden kotarılmış yeni bir kent radyosu var, kılıksız: (www.radyoradyo.biz) Sayısı 10'u geçmeyen bazı acayip insan, burada kendi icadı programları yayınlar. Her gün saat 15.00'te başlayıp gece 00.00'a kadar bu internet radyosu üzerinden, kente ait "o şeyleri" duyulur kılmayı bu arkadaşlar için çekici kılan ne var? Haftasonu atölyesinde, gelin burada program yapın, deyip herkesleri çağırdılar. İşte bunlar onların radyolarını dinlemeyip evde kendilerininkini yapanlar. Ama yok, Ankaralılar isteksiz. Mesela açık bir üslupla diyorlar ki; değerlerimizi, önyargılarımızı, bildiğimizi zannettiğimizi iletişim yollarını, öfkeyi, kibri ve hassasiyetlerimizi gözden geçirmek üzere yola çıktık. Diyorlar ki, Radyo'nun birbirinden çok farklı grupların birlikte varolabilme konusunda müzakereler yaptığı, bu ülkenin toplumsal vicdanının yaşadığı bir agoraya dönüşmesini hayal ediyoruz. Diyorlar ki işte ne bileyim; hayalgücü, yaratıcılık neşe filan. Dinliyor musunuz? Aman dinlemeyin.

Emre Madran'ın Kaybının Ardından Bir Yıl Geçti Tanıdığım En İyi İnsanlardan Biri, Dostum, Abim, Emre Hocam

Mehmet Tuncer

Emre hocamız ile hem yaptığımız seyahatler, hem de güzel akşamlar, sohbetler unutulmaz... ODTÜ'de Restorasyon ortak programında master yaparken 1982 yılında bir seyahatimiz Tire'ye idi. Burada koruma planı ve tek yapı rolleri yaptık, güzelim Tire'de adım adım tespit çalışmaları yaptık, plancı grup sevgili Emel, Sema ve Ali ile...

1982 yılında Ankara belediyesine yeni yetme bir plancı olarak girdiğimde ve "Ankara Tarihi Çevre Koruma Grubu (Sit Alanları Grubu)" grubunu kurdum. 4 seneyi geçkin çalışmalarda Emre hocam her zaman imdada yetişmişti. Zaten bundan sonra neredeyse bir "Koruma Kardeşliği" gelişti aramızda.

1983-84 yıllarında Ankara'nın ilk onaylı Koruma Planı olan "Hacıbayram II. Çevre Koruma Planı" nı hazırlarken ODTÜ'den Emre hocam ve Gönül (Tankut) hocam gerekli analiz, sentez vd. çalışmaları vermişlerdi.. Biz de sevgili

arkadaşım, müdürüm Kudret Kayı ile birlikte Koruma Planı ve Uygulama Yönetmeliğini hazırlamıştık.. Bu aşamada Emre hocama da uygulama yönetmeliğini danışmıştım. Daha sonraki koruma çalışmalarında bu yönetmelik hep elimizin altında oldu. Kuruluşlar arası 10'dan fazla toplantı yaptık. Hacıbayram, Kaleiçi ve Ulus ile ilgili koruma politikaları ve uygulamaya yönelik bilgi, belge toplandı ve organizasyon yapıldı. Sevgili Gül Asatekin bu toplantıların Kültür Bakanlığı kanadında çalışıyordu. Emre hocam her zaman bizlere destek verdi, Gazi Üniversitesindeki arkadaşlarımız Işık Aksulu, Gediz Urak, Can Hersek'in katkılarını, öğrenci çalışmalarını tomarla bize vermelerini de hiç unutamam tabii.

Arkasından Ulus ve Kaleiçi Yarışmaları (1986-87) koruma konusunda ilk ve öncü planlama / projelendirme çabaları olarak tarihteki yerini aldı. Aslında daha önce biz öğrenci iken (1979-80) Kaleiçi'nde bir arazi ve anket çalışması yapılmış, "Ankara Kalesi Koruma-Geliştirme Projesi, Tespit Değerlendirme Ön Kararlar" başlığı ile kale yarışması şartnamesinde yayınlanmıştı. Bu çalışmada Gönül ve diğer arkadaşlarla soğuktan titreyerek, Kaleiçinde 100 civarında anket yapmış, bize verilen çayları sevinerek içmiştik.. Kaleiçi Yarışmasında ODTÜ Mimarlık ve Şehir ve Bölge Planlama Bölümleri tarafından hazırlanan bu çalışmalar çok nitelikli bir baskı ile yayınlandı.. Hala da iyi bir kaynak kitaptır.. Ulus Yarışması ise daha çok benim Gönül hoca ile yaptığım Yüksek Lisans tezimin büyük ölçüde yayınlanmasına fırsat oldu.

Emre Madran hocamı, 1992-94 arasında hazırladığımız Bergama ve Perge Koruma Planlarında Kültür Bakanlığı toplantılarına çağırırılar, o da arkeolojik alanlardaki engin bilgi ve deneyimi ile bizlere yol gösterirdi. Daha önce "Pamukkale Koruma Planı" çalışmalarını yapmışlar, kapsamlı ulusal ve uluslararası toplantıları

gerçekleştirmişler, "Pamukkale Beyaz Kalacak" sloganı ile travertenleri kirleten otellerin yıkılması için büyük çaba harcamışlardı.

"Hiçbir şey yapmamak da bazen bir plan kararıdır"

Bergama Koruma Planlaması esnasında da, tur güzergahlarını tasarlarken hızımı alamamış, Asklepion ve Antik Odeon arasındaki Via Tecta (Kutsal yol) iki tarafında bakı terasları tasarlamıştım. Toplantı esnasında Emre hoca her zamanki sakin ve bilge tavrıyla bunun doğru olmadığını, "Hiçbir şey yapmamanın da bazen bir plan kararı" olacağını söyledi. Bu benim arkeolojik alan planlamasında aldığım önemli bir dersti.

Kaybının birinci yılında, sevgili Emre hocamı saygı ve sevgi ile anıyorum..

Kurtuluş Hareketinin Liderlerinden, Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi (SYKP) Kurucusu ve Üyesi Mustafa Kahya Yaşama Veda Etti

Beyin enfarktüsü nedeniyle 17 Eylül günü yaşama veda etti. Öldüğünde 59 yaşındaydı. Antalya İbradi'de doğdu. Öğretmenlik yaptı. Ama işçi hareketi içinde de yer aldı.. Ant-Birlik ve Pil Fabrikasında olaylı grev günlerinde en öndekilerdendi. Kurtuluş hareketinin Antalya yöneticisiydi. 12 Eylül darbesiyle birlikte tutuklanan Kahya, idam cezasına çarptırıldı. Müebbetle düşürüldü, 1991 yılında tahliye edildi. BSP, ÖDP ve SDP'de görev aldı. Sosyalist Parti'nin kuruculuğunu ve Sevim Belli'den sonra genel başkanlığını yaptı. 2014 yılında gerçekleştirilen SYKP kongresinde MYK üyeliğine seçildi. İki halkın mücadele birliğini stratejik bir görev olarak gören Kahya bütün emek, barış, demokrasi bloklarında merkezi görevlerde bulundu. HDK ve HDP'ye giden süreçte DBH'nın (Demokrasi için Birlik Hareketi) kurulması ve yürütülmesine öncülük edenlerdendi. Kürt adını söylemenin suç olduğu zamanlarda, "Ulusal Sorun" üzerine kafa yorup, kitap hazırlamıştı.

Kahya'yı uğurlama töreni 20 Eylül Cumartesi günü saat 13.00'da Ankara Olgunlar Sokak'taki SYKP Genel Merkez binasının önünde gerçekleşti. Cenaze töreni kalabalıktı. HDP Eş Genel Başkanları Figen Yüksekdağ ve Selahattin Demirtaş, milletvekilleri Ertuğrul Kürkçü ve Hasip Kaplan, EMEP ve ÖDP başkanları, Halkevleri, HTKP, YSGP, SDP başkanları, DİSK Sekreteri, TTB Meclis üyeleri, Sendika ve Oda Temsilcileri, arkadaşları, yoldaşları; beşbin kişi son yolculuğuna çok sevdiği Avusturya İşçi Marşı ile uğurladı. *abo / Solfasol*

Hayat Denilen Kavga, Mustafa Kahya'yı da Aramızdan Aldı

Cenaze töreninin güzeli olur mu? Eğer kaybedilen, insanın güzeliyse evet.

Ankara Eylülünde, Olgunlar Sokakta, Madenci Anıtının yanı başında, partisi SYKP'nin önünde, sevenlerinin arasında başladı tören.

Tanıyan herkeste iz bıraktığı için çok kalabalıktı Olgunlar.

Daha birkaç ay önce Somalı maden işçileri için oradaydı. Bu yüzden bir eylemin içinde mi, bir tabutun başında mı duruluyordu anlaşılmadı bir an.

Bu kuşaktan sosyalistlerin hemen hepsi gibi Kahya da Avusturya İşçi Marşı'nı çok sevmişti. Marş çalınırken buğulu gözlerde, yakın geçmişe dair binlerce film şeridi kaydı gitti.

Konuşmalar, saygı ve sevgi duruşu manifestolarıydı sanki.

Kavgası için sözler verildi.

Erken kaybı öfkelenmişti yoldaşlarını

En yakın arkadaşı ağıt yaktı adeta. Çünkü çok sayıda yoldaşını kaybetmişti ve kendisi hala yaşıyordu. Buna dayanamıyordu. Kahya da yoktu artık.

Gençler müthişti. Ellerindeki bayraklarla, saygılarının sessizliği ile, her türlü desteği kendilerinden esirgemeyen Mustafa abilerini, toprağa götürüyorlardı. Daha evvel kaybedilen yoldaşlarını selamlayarak.

Enternasyonal marşı ve "benim meskenim dağlardır" türküsü ile toprağa verilirken Latife ile Roza, yoldaş olarak duruş sergilemeye özen gösteriyorlardı.

Kahya için ne söylenirse söylensin mutlaka eksik kalırdı.

Hayat denilen kavgaya girmişti...

Sürgünler, işkenceler, cezaevleri kavgasının önemli bir alanıydı...

Halkların kardeşliği en büyük özlemiydi...

Sade ve içtendi. Çok tüketmezdi. Sigara hariç. Bir de çay, bir de tavla.

Güzel adamdı yani. / *Azapçı*

VEKAM'ı ve Ankara Araştırmaları Dergisini Ziyaret Ettik Ankara'ya Dair Ne Varsa Bu Dergide

Sibel Durak -Fahri Aksirt

"2. Dünya Savaşı yıllarındaki şehir içi ve şehirlerarası ulaşım"dan, bugün Kızılcahamam ve Çamlıdere'yi içine alan "Yabanabad Kazasında 18. Yüzyılda görülen kanunsuzluk hareketleri"ne; Ulus ve Kızılay Meydanları'nda yaşanan değişim'den, 'müzelerin ziyaretçi profili'ne kadar hakkında merak edilen ne varsa toplandı. Bir dergisi var Ankara'nın. Vehbi Koç Ankara Araştırmaları Uygulama ve Araştırma Merkezi'nin (VEKAM) çıkardığı Ankara Araştırmaları Dergisi'nin editörleri Mehtap Türkyılmaz ve Alev Ayaokur ile derginin yayın serüvenini Solfasol için konuştuk.

Yayın hayatına 2013 Haziran'ında başlayan ve 6 aylık periyotlarla yayınlanan derginin editörleri, Türkyılmaz ve Ayaokur, yola çıkış öykülerini "VEKAM kente dair bir çalışma yapmak ve süreli yayın çıkarmak istiyorduk. Ankara'nın başkent oluşunun 90. yılı için de kente yönelik bir şey yapma hedefimiz vardı ve bu iki hedefimize, Ankara'nın başkent oluşunun 90. yılında Ankara Araştırmaları Dergisi'ni kente armağan ederek ulaştık." diye anlatıyorlar.

Tüm disiplinlere açık bir dergi

Hem Ankara'ya yönelik yapılan akademik araştırmaları bir araya toplamak hem kente dair farkındalık kazandırmak hem de kent çalışmaları yapanlar arasında bir ağ oluşturmak hedefiyle yola çıkan derginin en önemli özelliği disiplinlerarası hakemli bir dergi oluşu. Kentlere dair çıkarılan araştırma dergileri genellikle belli temalar üzerinde yoğunlaşırken Ankara Araştırmaları Dergisi kente dair işlenmiş her türlü temayı içeriğinde barındırmasıyla

diğerlerinden ayrılıyor. Bu konuda Türkyılmaz ve Ayaokur "Kente dair farklı disiplinler farklı çalışmalar yapıyor oysa özellikle akademik camiada kente disiplinlerarası bakabilmeye çok ihtiyacımız var. Tüm bu çalışmaları bir yayında toplayıp kentin gelişimi ve problemlerini daha kapsamlı bir şekilde görebilelim istedik" diyorlar. Dergiye daha çok hangi disiplinlerden yazı gönderiliyor sorusuna verilen yanıt, kent üzerine daha çok kimlerin çalıştığını ortaya çıkarır nitelikte: Mimari ve tarih... Editörlerin isteği ise, egemen anlayıştan uzaklaşıp Ankara merkezli çalışma yapan tüm disiplinlerin araştırmalarına dergide yer verebilmek. Bu nedenle sosyal bilimler ve fen bilimlerine ait yazıları aynı anda dergide bulmak mümkün.

Sadece geçmişe değil bugüne de bakmak gerek

Derginin "Görüş Yazıları" bölümü akademisyen olup olmamalarına bakılmaksızın, kente dair çalışma yapan araştırmacıların özgün yazılarına ayrılmış durumda. Hakan Kaynar'ın "Musiki Muallim Mektebi'nin Evrak-ı Metruke'sinde Saklı Kalanlar", Gülseren Mungan Yavuztürk'ün "Ankara'da Yayınlanmış Sinema Dergilerinin Kısa Tarihçesi", Turan Tanyer'in "Ankara Kitabevlerine Dair", yazıları gibi bir dönemin sosyal hayatına ışık tutan çalışmalar derginin önemli bir bölümünü oluşturuyor. Kente sadece geçmiş üzerinden değil bugün üzerinden de bakmanın önemine değinen Türkyılmaz ve Ayaokur "Kent'in gündelik sorunlarına da bakmak, şu anda neler yaşandığını da ölçmek lazım. Kent tarihine dair çok şey üretilebilir ama kent bugünyle birlikte devam ediyor ve bugünün de yazılması gerekiyor. Gelecekte baktığımızda

bugüne dair elimizde bir şeyler olmalı. Bugünü kayıt altına almak çok önemli. Bu nedenle güncel yazılara da yer veriyoruz" açıklamasını yapıyorlar. VEKAM olarak kente akademik bir yayın kazandırmaktan ötürü gurur duyduklarını belirten Türkyılmaz ve Ayaokur derginin VEKAM'ın bilinirliğini artırmak adına da önemli olduğunu kaydettiler.

İnternette erişime açık

Dergiye gönderilecek çalışmalar için önceden belli temalar belirlenmeyerek araştırmacılar daha özgür bırakılıyor. Oldukça geniş bir yayın kurulu olan dergide sadece Ankara'dan değil Ankara dışı ve yurtdışından da akademisyenler hem yazı yazarak hem de hakem olarak katkıda bulunuyor. Diğer dergilere kıyasla genç bir dergi olmasına karşın Ankara Araştırmaları Dergisi, kent çalışmaları yapan akademisyenlerin ve öğrencilerin ilgisini çoktan çekmiş durumda. Zamanla derginin varlığının daha geniş çevrelere ulaşması ve gösterilen ilginin artarak sürmesi editörlerin başlıca dileği. Halk kütüphaneleri ve üniversitelere ücretsiz ulaştırılan dergiyi bireysel olarak VEKAM'dan edinmek mümkün. İçeriği internet üzerinden de erişime açık olan derginin önümüzdeki süreçte kitapçılarda satışa sunulması planlanıyor.

Soldan Gericiliğe ve Faşizme Karşı Ortak Mücadele Deklarasyonu

21 Eylül günü Ankara'daki ODTÜ Mezunlar Derneği Vişnelik Tesisleri'nde bir araya gelen sol siyasi parti ve hareket temsilcileri ve kimi kanaat önderleri birlikte mücadele etme kararlarını açıkladılar. 30 Ağustos'ta Ankara'da yapılan ilk toplantı sonrasında yine Ankara'da bir araya gelen ve AKP rejimine karşı sol ve ilerici güçlerin birlikte mücadelesini öngören platformun ikinci toplantısında, "**Direnme ve Birlikte Mücadele Etmeye Çağırıyoruz. Gericiliği ve Faşizmi Yeneceğiz**" başlıklı bir açıklama yayımlandı.

Yayınlanan deklarasyonda, AKP iktidarının hızla islami-faşist bir diktatörlüğe sürüklendiği ve bu ortamda toplumun tüm eşitlikçi, özgürlükçü, ilerici, devrimci ve barış yanlısı dinamiklerini; direnme hareketlerini ve muhalefet güçlerini bir araya getirerek birlikte mücadele etme ve geleceği birlikte kurma kararı aldıklarını ve özellikle

- Faşist baskı ve dinci zorbalığa karşı toplumsal bir demokrasi için;

- Gericiliğe karşı laiklik ve özgür bir yaşam için;

- Geleceksizlik ve güvencesiz çalışmaya karşı emeği hakları ve insanca bir yaşam için;

- Doğanın ve kentlerimizin yağmalanmasına karşı ortak yaşam alanlarımıza, sahip çıkmak için;

- Özelleştirme ve talana karşı halkçı-kamucu bir ekonomiyi örgütlemek için;

- Emperyalist saldırganlık, tahakküm ve işbirlikçiliğe karşı bağımsızlık için,

- Kürt sorununda kardeşlik ve birlikte yaşama iradesini güçlendirerek demokratik, adil, onurlu ve eşit yurttaşlığa dayanan bir çözüm için birlikte mücadele etmek amacıyla ortak bir irade oluşturduğumuzu ilan ettiklerini açıkladılar.

Deklarasyonun imzacıları arasında ÖDP'li ve TKP'li isimlerle birlikte değişik üniversite çevrelerinden aydınlar, sendikacılar ve TMMOB'dan da isimler yer alıyor. abo/solfasol

İnsan Hakları İzleme Örgütü (HRW) Uyarıyor: "Türkiye'de insan hakları giderek kısıtlanıyor"

İnsan Hakları İzleme Örgütü yayımladığı "Türkiye'nin İnsan Hakları Alanında Gerilemesi ve Reform İçin Öneriler" başlıklı raporda insan hakları alanında "endişe verici" olarak nitelendirdiği gelişmeleri, Recep Tayyip Erdoğan yönetimindeki AKP hükümetinin iktidarda olduğu süre içerisinde muhalefete, toplu gösterilere ve eleştirel medyaya giderek daha az tahammül gösterir hale gelmesine bağlıyor. Ayrıca, 2014'ün başından beri, hükümetin, yargının bağımsızlığını ve hukukun üstünlüğü ilkesini zayıflatmaya çalıştığını belirtiyor. Buna göre, medya özgürlüğü, internet sansürü, protesto hakkının engellenmesi, MİT'e tanınan aşırı yetkiler ve politize edilmiş hukuk sistemine duyulan güvenin giderek azalması ülkedeki siyasal kutuplaşmayı derinleştirdi.

Raporda Hükümete Reform Önerileri de Yer Alıyor

Örgütün raporunda yer verdiği hükümete yönelik öneriler şöyle:

- Hükümet, haklara saldırmak yerine, onları korumak için başka bir yol izlemeli,

- Kürt meselesinin çözümü için barış süreci hızlandırılmalı ve güçlendirilmeli,

- Kadınlara yönelik aile içi şiddet önlenmeli,
- Özellikle basında ve internette mutlak ifade özgürlüğü sağlanmalı
- Toplanma ve örgütlenme özgürlüğü sağlanmalı

Ayrıca, örgüte göre, bir milyondan fazla Suriyeliye ev sahipliği yapan Türkiye'de mülteci krizinin yaratabileceği toplumsal gerginlikleri önlemenin yolu, hükümetin istikrarı sağlaması, mülteci entegrasyonunu gerçekleştirecek politikaları benimsemesi ve ülke içi kutuplaşmayı azaltmasından geçiyor.

Raporda son zamanlarda artan iş kazalarında devletin alması gereken önlemlerin de yeterli olmadığı belirtiliyor ve yine BEDAŞ ya da üniversitelerde olduğu gibi hak aramaya çıkan işçiler aleyhine bizzat devletin tavır aldığı belirtiliyor.

Bu arada yolsuzluk, yargı ve medyaya baskı, Türkiye'nin AB karnesini de negatife çevirdi. AB İlerleme Raporu'nun taslağında Türkiye hakkında 'Temel haklar konusunda karışık bir tablo söz konusu' tespiti yer aldı. AB/Abo/Solfasol

Su mu, Suç mu? Arsenik, Sülfat, Alüminyum ve Diğer Şeyler...

Nazran Kutan

Ankara'da bir süredir yaşanmakta olan su sorunu ne yazık ki yeni Türkiye için pek de yeni bir durum sayılmaz. Hepimiz 2007 yazında kentimizin muhtelif cadde ve sokaklarını etkisi altına alan ve psikolojimize oynayan ağır lağım kokusunu hatırlarız. Bu koku, yaklaşık bir haftayı bulan uzun süreli su kesintilerinin ardından gerek Ankara'yı gerekse bir daha peşimizi bırakmayacak şekilde hafızalarımızı sarmıştı.

Aynı kokuyu bir süredir bırakın cadde ve sokakları, evimizin mutfağından-banyosundan akan; yiyeceklerimizi temizleyip yıkamak, dişimizi fırçalamak, "temizlenmek" için kullandığımız suda duyumsuyoruz. İnsanlar için arınma, temizlenme gibi anlamlara sahip olan su, biz insan yerine bir türlü konmayan Ankaralılar için pislik, kötü koku, hastalık korkusu gibi anlamlar taşıyor.

Hikâye eskiye uzanıyor: Devlet Su İşleri, 1995 yılında Ankara içme suyuyla ilgili bir rapor yayımlıyor. Raporunda, Ankara Su Temini Projesi – Işıklı-Gerede Sistemi Revizyon projesi kabul edilerek onaylanıyor ve kentin su sorununun, sistemin 2003 yılında devreye girmesi ile 2037 yılına kadar çözümlenebileceği belirtiliyor. Ancak nüfusu yüz binin üzerinde olan şehirlerin içme suyu projeleri ve inşaatlarını yapma yetkisi DSİ Genel Müdürlüğüne verilmiş de olsa, Genel Müdürlüğün bu yetkiyi kullanabilmesi için o ilin Belediye Meclisinden karar çıkartılması gerekli. Ankara Büyükşehir Belediyesi ise bu yönde bir kararı nedense bir türlü çıkartmıyor.

Sene 2004. İçme ve kullanma suyu olarak uygun olacağı çeşitli uzman kuruluşlarca belirtilmiş ve önerilmiş olan Işıklı-Gerede su sistemi, nihayet kentin gündemindeki projeler arasında yerini alıyor. Sistemin kurulması için yaklaşık 300 milyon dolar gerekiyor. Bu paranın 250 milyon dolarlık bölümü için, çeşitli takip, rica ve uğraşlarla aylar sonunda nihayet ikna edilen Japon Uluslararası İşbirliği Bankası (JBIC) ile masaya oturulmadan tam da birkaç gün önce Melih Gökçek, sadece Japon yetkilileri değil, projeye imzayı Japonya ziyareti sırasında atacak olan zamanın Başbakanı Tayyip Erdoğan dâhil herkesi şaşkınlığa sürükleyerek, apar topar bir yazıyla krediyi istemediğini açıklıyor. Projeden vazgeçiyor ve Ankaralı bir kez daha susuzluğa mahkum ediyor. Gökçek sonraki açıklamalarında projenin çok pahalıya mal olduğunu, kendisinin sistemi daha ucuza mal edebileceğini belirtmiş olsa da, işin iç yüzünü araştırmış olanlar için ortada şaşılacak bir durum yok: Japon kuruluş JBIC'nin en önemli anlaşma maddelerinden biri de proje ihale sürecinin oldukça şeffaf olmasını gerektiriyor. İkinci ve son dakikada iptali gerektiren madde ise, ASKİ'nin mali tablolarının JBIC'e açılması zorunluluğu. Oysa büyük ihtimalle içi boşaltılmış; oy kaygısıyla her çeşit gereksiz ve atıl olacağı baştan belli proje için kullanılmış ASKİ, mali tabloların detaylı kimseye paylaşmak istemiyor.

Sene 2007. Gökçek, yaşanacağı seneler önce öngörülen su sıkıntısı ve kuraklıkla başa çıkmak için, yine DSİ tarafından ve bu kez 2005 yılında yayınlanan raporunda geçen aşağıdaki ifadelerle rağmen, başkentilere alelacele ve hiçbir altyapı temin edilmeden, Kızılırmak'tan getirdiği suyu vermeye başlıyor. Üstelik hiçbir uzman kuruluşun onay vermediği bu proje, Işıklı-Gerede projesinin iki buçuk katı maliyetle hayata geçiyor.

"Kızılırmak Nehrinin doğal yapısı itibarıyla klorür, sülfat ve sertlik değerleri çok yüksektir. Bu parametreler içme ve kullanma açısından çok önemlidir ve ileri arıtma teknikleri kullanmadan düşürmek mümkün değildir..."

Mikrobiyolojik ölçüm sonuçları da Hirfanlı ve Kesikköprü Barajları sularının bakteriyolojik açıdan kıta içi II. sınıf su kalitesinde olduğu ve içme suyu olarak kullanılmayacağı göstermektedir.

Ankara için içme, kullanma suyu planlamalarında bu durumlar göz önüne alınarak varsa Kızılırmak dışındaki seçeneklerin tekrar değerlendirilmesinin yararlı olacağı sonucuna varılmıştır."

Gelelim günümüze. Yıl 2014. Yeni Türkiye'nin Başkentinde insanlar gün be gün hastalanıyor, özellikle çocuklar

için büyük risk oluşturabilecek akut gastroenterit, halk arasında bilinen adıyla ateşli ishal vakalarında büyük ve ani artışlar görülüyor. Çevre Mühendisleri Odası ve Kimya Mühendisleri Odası, gereken sorumluluğu göstererek bu artışların içme suyundan kaynaklanıp kaynaklanmadığının anlaşılabilmesi ve halkın bilgi edinme hakkının önünün açılabilmesi için gerek Sağlık Bakanlığına bağlı Halk Sağlığı Kurumuna gerekse ASKİ üzerinden Melih Gökçek'e çağrılarda bulunuyor. Ellerindeki 478 adet raporun verilerinin bir an önce açıklanması yönünde artan taleplerini yineliyorlar. Peki, adı üzerinde, halkın sağlığını ilgilendiren konularda gerekli bilgilendirmeyi sağlamakla görevli Halk Sağlığı Kurumu ne yapıyor? Bu raporları kamuoyuna açıklamazsınız, yalnızca "Şebeke suyundan alınan 478 adet rapora göre suda uygunsuzluk tespit edilmemiştir" gibi, hiçbir bilimsel ispatı ya da dayanağı olmayan bir ifadeyle yetinmemizi istiyor, ölçüm ve analiz sonuçlarını ise yayınlamıyor. Bu esnada Melih Gökçek bir basın toplantısı düzenleyerek halkın önünde bir bardak ambalajlı su içmek suretiyle adeta gönüllere su serpiyor. Kendisinden açıklama bekleyenleri sorumluluk alıp belgelerle aydınlatmak yerine sağa sola "laf çakarak" son derece ciddi bir konuyu sulandırmaktan öteye gitmeyen kelamlar ediyor, damacana su şirketleri ile bireysel arıtma sistemleri satan şirketleri suçluyor. Biz bazı Ankaralılar da yaşanan bu kirli oyunu temizleyebilecek denli temiz, tertemiz bir su olup olmadığını şu dünyada, merak ederek ekranlara bakakalıyoruz.

Nihayet, geçtiğimiz günlerde (19 Eylül) yine aynı Halk Sağlığı Kurumu tarafından Ankara Valiliği'ne bir yazı yazılarak "suyun kirli olduğunun tespit edildiği, bazı belediyelerin uyarıldığı, uyarılara rağmen gerekli tedbirlerin alınmaması durumunda Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulunulacağı" belirtiliyor, tespit edilen uygunsuzluk durumlarının gerekirse kamuoyuyla paylaşılacağı da yazıya ekleniyor.

Su sorunu, çok boyutlu bir sorun. Halk Sağlığı Kurumu'nun kentin çeşitli bölgelerinden aldığı su örnekleriyle yaptığı analizlerin sonucunu kamuoyuyla herhangi bir zorunluluk olmadan zaten düzenli olarak paylaşması gerekliliği bir yanda, birkaç ay boyunca gerek doktorların gerekse biz normal vatandaşın maruz bırakıldığı yanlış ve eksik bilgilendirme diğer yanda duruyor. Oysa su hakkı en temel insani haklardan biri. Yıllardır süregelen su sorunu kısa vadede enfeksiyon hastalıklarına yol açarken, Kızılırmak suyunda yüksek düzeyde olduğu tespit edilen ve Halk Sağlığı'nın son açıklamalarında bahsi geçen arseniğe uzun vadede maruz kalındığında, süregelen zehirlenme ortaya çıkabiliyor. Buna bağlı olarak dışkılama ve işeme sorunları, ilerleyici halsizlik ve yorgunluk, ciltte kansere benzeyen oluşumlar, tırnak çizilenmeleri, sinir sisteminin işlevinin bozulması, bilinçte bozulmalara kadar varabilen rahatsızlıklar görülebiliyor.

Kızılırmak suyunda bulunan bir başka ağır madde ise sülfat. İçme suyundaki sülfat yoğunluğunun direk olarak sağlığa zarar vermediği öne sürülmekle birlikte, bu kimyasal suyun içilebilir niteliğini azaltıyor ve sertleşmeye sebep olarak tadını bozuyor. Sülfatın en önemli özelliği ise aşındırma. Şebeke borularından sürekli olarak evlerimize ulaşan sudaki yüksek sülfat düzeyi borularda aşınmaya sebep oluyor ve eğer alt yapı yeteri kadar sağlam değilse, ki ne yazık ki Ankara'da değil, sızıntıya neden olarak kirli-atık suyun şebeke suyuna karışmasına yol açıyor.

Ankara suyunda yüksek düzeyde olduğu defalarca tespit edilmiş bir diğer ağır metal ise alüminyum. Kimya Odası Temmuz 2012 ve Haziran 2013'te kentin değişik bölgelerinden aldığı örneklerle yaptığı analizlerde, içme suyunda izin verilen değerlerin dört-beş kat üzerinde alüminyum saptandığını duyurmuş, ancak Büyükşehir Belediyesi ve ASKİ açıklamaları umursamamış ve alışlageldiği üzere Ankara'nın suyu temiz iddialarını sürdürmüştü. Odanın 2012'de yaptığı bir açıklamaya göre, kentte sınırlı değerlerin dört-beş katını aşan miktardaki alüminyum, insan sağlığı için tehlikeli sonuçlar yaratabiliyor. Yüksek miktardaki alüminyumun özellikle sinir sistemi hastalıklarına yol açabildiği, ayrıca çocuklarda hafıza kaybı, öğrenme güçlüğü gibi ciddi sonuçlara yol açtığı biliniyor. Kronik böbrek rahatsızlığı olanların durumlarını kötüleştirdiği gibi, vücutta birikmesi çeşitli kemik hastalıklarına, eklem ağrılarına, kanda eritrosit yapımında bozulmaya ve bağışıklık sisteminde hasara yol açtığı da saptanmış durumda.

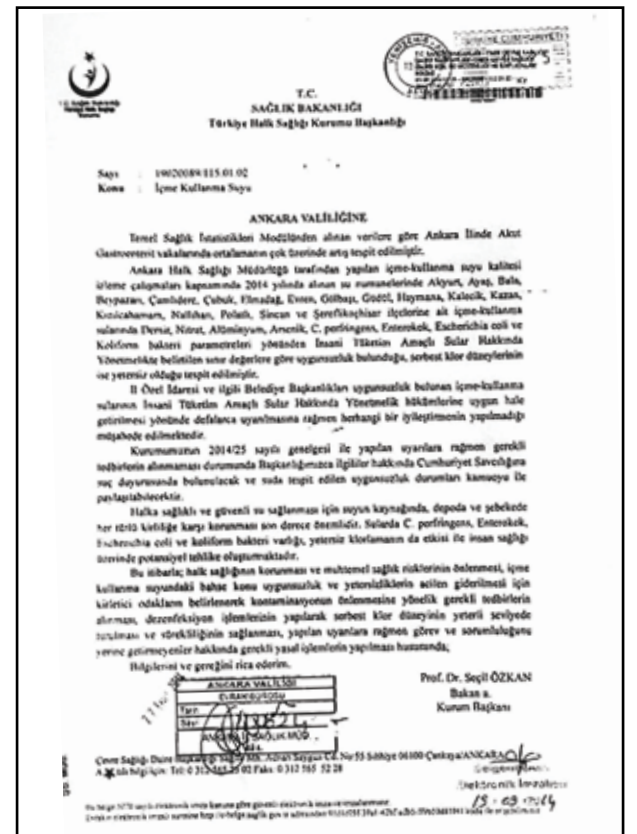

Yukarıdaki bilgiler, yalnızca kentimizi yönetenlerin planlama konusundaki eksikliklerini ortaya koymakla kalmıyor, zira tüm bu yaşananların sebebi kuraklık değil. Açık ki eksik olan şey daha başka, daha etiğe dayalı, daha derin. Halkın sağlığını hiçe saymak ve sahip olunan yetkinin getirdiği sorumluluğun farkında bile olmamak gibi büyük eksiklerin dışında, kamuoyunu direkt olarak ilgilendiren böylesi bir konuda bırakın kent sakinlerini olabilecek her türlü yoldan ve en doğru şekilde bilgilendirmeyi, onları "sorun yok" diyerek bilinçli bir şekilde yanlış yönlendirmenin, sağlıklarıyla oynamanın, hastalıklarına sebep olmanın başka bir adı olmalı ve bu adın da bir bedeli olmalı.

Hiçbirimiz hasta olmamak için şişe suyu kullanmak zorunda değiliz. Hiçbirimiz bireysel olarak su sorununa çare aramak zorunda değiliz. Hiçbirimiz yiyeceklerimizi yıkarken hastalık korkusuna kapılmak, musluğumuzdan akan suyun kokusuna katlanmak zorunda değiliz. Çünkü Büyükşehir Belediyesi ve ASKİ bizlere temiz, içilebilir su sağlamak zorunda. Çünkü Halk Sağlığı Kurumu elindeki 478 analiz sonucunu ve bundan sonra yapacağı bütün analiz sonuçlarını bizlere açıklamak zorunda. Çünkü aklımızdan suya dair temizliği çağrıştıran ne varsa yok edip yerine olabilecek en kötü anlamları koyan fütursuz ve beceriksiz kent yönetimi, bile isteye verdikleri bu zararın bedelini bir şekilde ödemek zorunda.

Çünkü su akar, yolunu bulur ve bu kez yolun varacağı yer bellidir.

Kaynaklar:
www.kmo.org.tr
www.ankara.cmo.org.tr
www.ankara.bel.tr
www.dsi.gov.tr

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nden Arsenik İtirafı: "Su Tahlillerinde Arsenik Oranı Yüksek"

Engin Aygün

Ankara'nın suyu üzerine aylardır süregiden tartışmayı bitirecek belgeye Solfasol ulaştı. Kimya Mühendisleri Odası'nın yayımladığı raporla başlayan "Ankara'nın suyu içilir mi içilmez mi?" tartışması Aylin Nazlıaka ve Melih Gökçek arasında gelişen polemik ile rayından çıktı derken Halk Sağlığı Kurumu Başkanlığı'nın Ankara suyu ile ilgili 19 Eylül 2014 tarihli yazısı konuyu tekrar sudaki arsenik konusuna çekmişti. Konuya tartışma götürmez şekilde açıklık kazandıracak belgeye ise Solfasol ulaştı. 10 Temmuz 2014 tarihli olan ve Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi Birinci Başkan Vekili, yani Melih Gökçek'in vekili Ali İhsan Ölmez'in ve iki katibin imzası ile yayımlanan Belediye Meclis Kararı, Sincan'ın Akçaören Mahallesi ile ilgili. Karar göre "su tahlillerinde arsenik oranı yüksek".

Bardaktan su içerek, şebeke suyunun temiz olduğunu iddia eden Melih Gökçek'in açıklamaları sonrası Sağlık Bakanlığı'na bağlı Halk Sağlığı Müdürlüğü Ankara Valiliği'ne gönderdiği 19 Eylül 2014 tarihli bir belge ile "Ankara Halk

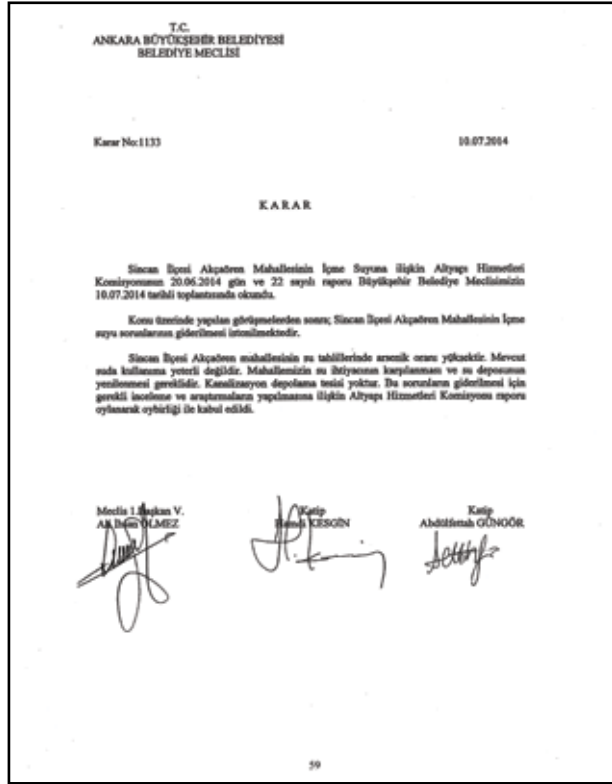
Sağlığı Müdürlüğü tarafından yapılan içme-kullanma suyu kalitesi izleme çalışmaları kapsamında 2014 yılında alınan su numunelerinde Akyurt, Ayaş, Bala, Beypazarı, Çamlıdere, Çubuk, Elmadağ, Evren, Gölbaşı, Gündül, Haymana, Kalecik, Kazan Kızılcahamam, Nallıhan, Polatlı Sincan ve Şereflikoçhisar ilçelerine ait içme- kullanma sularında Demir, Nitrat, Alüminyum, Arsenik, C. Perfringens, Enterokok, Eschrichia coli ve Koliform bakteri parametreleri yönünden İnsani Tüketim Amaçlı Sular Hakkında Yönetmelik'te belirtilen sınır değerlere göre uygunsuzluk bulunduğu, serbest klorür düzeylerinin ise yetersiz olduğu tespit edilmiştir" diyerek bu büyük tehlike için Valiliğe ve ilgili kurumlara uyarıda bulunmuştu. Bunun üzerine Gökçek, bu belgenin birçok il valiliğine gönderilen "rutin" bir belge olduğunu söylemiş ve uyarıları yine göz ardı etmişti.

Hâlbuki Ankara Büyükşehir Belediye Meclisi 10 Temmuz 2014 tarihinde aldığı 1133 numaralı kararla çok önceden Halk Sağlığı Kurumu'nun yazısında yöneltilen suçlamaları kabul etmiş oluyor. Kararda "Sincan İlçesi Akçaören Mahallesi su tahlillerinde arsenik oranı yüksektir. Mevcut suda kullanıma yeterli değildir. Mahallemiz su ihtiyacının karşılanması ve su deposunun yenilenmesi gereklidir. Kanalizasyon depolama tesisi yoktur. Bu sorunların giderilmesi için gerekli inceleme ve araştırmaların yapılmasına ilişkin Altyapı Hizmetleri Komisyonu raporu oylanarak oybirliği ile kabul edildi" yazıyor.

Şimdi bu karar ile Gökçek ve Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin Ankara suyunda yüksek oranda arsenik olduğunu kabul etmiş olmaları bir tarafta, 10 Temmuz 2014 tarihinde belirlenen arsenik değeri yüksekliğinin 19 Eylül 2014 tarihine kadar giderilmemiş, konu ile ilgili bir çalışma yapılmamış olması diğer tarafta. Peki, oy birliği ile alınan bu karardan CHP'nin ve Aylin Nazlıaka'nın haberdar olmamasına ne demeli?

Ankara Balgat'ta bir evin musluğundan damlayan şebeke suyu lavaboyu iki haftada bu şekilde boyadı. (30 Eylül 2014)

Ankara Tabip Odası Uyardı:

"Acil'e başvuran her iki hastadan biri ishal"

Mehmet Onur Yılmaz

TMMOB Kimya Mühendisleri Odası'nın yayımladığı Ankara'nın şebeke suyunda kimyasal kirlilik bulunduğu dair raporunun ardından Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek basın toplantısı düzenleyerek iddiaları yalanlamış ve kamuoyu önünde bir bardak su içmişti.

Melih Gökçek'in açıklamaları ardından Kimya Mühendisleri Odası'nın raporunu destekler veriler bu sefer, 13 Eylül 2014'te Ankara Tabip Odası'ndan geldi. Ankara Tabip Odası Ağustos ayının ortalarından itibaren her gün hastanelerdeki ishal vakalarını takip ettiklerini ifade ettikleri açıklamalarında Dışkapı Hastanesinin, Yenimahalle Devlet Hastanesinin acil servislerine son haftalarda başvuran her iki kişiden birinin bulantı, kusma ve ishalden yakındığını söylediler. Ankara Tabip Odası twitter hesapları üzerinden yaptıkları açıklamada şöyle dedi:

"İshal Vakası Sayılarındaki Artış Sekiz Kat"

"Daha somut olarak sayılarla ifade etmek gerekirse, Dr.Sami Ulus Çocuk Hastanesi'nin acil servisine 11.08.2014-11.09.2014 tarihleri arasında 764 ishal vakası gelmiştir. 2 ay öncesinde bu sayı 296'dır, yani 2 ay önceye göre artış oranı 2.6 kattır. Bu sayı geçen yılın aynı döneminde 470 olup artış 1.6 kattır. Bir başka hastanemize bulantı, kusma, ishal ile başvuran hasta sayısı Ağustos 2014'te 896'dır. 2013 Ağustos'unda ise 475'tir. Yani önceki Ağustos'a göre artış oranı 1.9 kattır. Daha kötüsü, ishal vakaları Eylül ayında Ağustos'tan da fazladır, yani ishal giderek yaygınlaşmakta, sayılar artmaktadır. Eylül'ün ilk 10 gününde sayılar Ağustos'un ilk 10 gününe göre 2 kat artmıştır. Şu rakamlar çok çarpıcıdır: Eylül ayının ilk 10 gününde bu hastanemize 1037 hasta bu şikayetlerle başvurmuştur. Bu rakamı Ağustos 2013 ile karşılaştırdığımızda artış oranının 6.5 kat olduğunu görürsünüz. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesinde son 3

yılın gastroenterit sayıları ay ay çıkarılmıştır. En yüksek hasta sayısı 1045 hasta ile Ağustos 2014'te görülmüştür. Son 3 yılın en düşük hasta sayısına oranla artış yaklaşık 8 kattır. Ağustos 2012'ye göre artış oranı 1.9 kattır. Bu hastanemizden aldığımız sayılara göre 2014'ün ilk 8 ayında gastroenterit tanısı konulan hasta sayısı 5116'dır. Artış oranı 2012'ye göre 1.66 kattır."

Sağlık Bakanı ve Belediye Başkanı Yanlış Bilgiler Veriyor

Ankara Tabip Odasının açıklamasında ayrıca Sağlık Bakanının ve Ankara Büyükşehir Belediye Başkanının iddialara cevap vermek yerine yanlış bilgiler vererek ve hedef saptırarak "Ankara'daki ishali gizlemeye yönelik dolambaçlı yanıtlar vermekle" suçladı.

"Ankara'daki ishalin nedeni bulundu!"

Sadece iki hafta kullanılmayan apartman dairesinin musluğundan akan su. Kokusunu siz tahmin edin. (30 Eylül 2014 - Çankaya)

Roboski Müzesi Mimari Proje Yarışması Ödül Töreni ve Kolokyumu Yapıldı

Arkitera- Başak Çelik

"Umarım bir daha böyle bir yarışmaya gerek olmaz"

Roboski Müzesi ve Anma Yeri Mimari Tasarım Yarışması'nın kolokyumu ve ödül töreni 20 Eylül 2014 Cumartesi günü, Türkiye Barolar Birliği Merkez Tesisleri Ankara'da yapıldı.

Kolokyumda H. Sinan Omacan, Zeynep Onur, M. Ziya Tanalı, V. Turgay Ateş, Erhan Akça'dan oluşan seçici kurul ve Roboski ailelerin temsilcilerinden Hikmet Alma, Mercan Encü ve Veli Encü yer aldı.

Açılış konuşması jüri başkanı Ziya Tanalı tarafından yapıldı. Ziya Tanalı, Roboski'de yaşananların facia olduğuna değinerek, "Umarım bir daha böyle bir yarışmaya gerek olmaz açılmaz." dedi. Ödülsüz olarak açılmış yarışmanın açılış konuşmalarının ardından başlayan ödül töreninde, katılımcılara Roboski ailelerin el emeğiyle hazırladığı ödüller verildi. 1.lik ödülü, Roboski katliamından bir kaç ay sonra alanın, bir fotoğrafçı tarafından çekilmiş fotoğrafı, projenin ekip başı Ozan Öztepe'ye Roboski ailelerin temsilcilerinden Hikmet Alma, Mercan Encü ve Veli Encü tarafından verilirken, Veli Encü yazdığı şiiri okudu. Ardından Velinin kız kardeşleri Züleyha ve Funda Encü'nün Roboski Müzesi sürecine katkıları için yazdıkları ve gönderdikleri mektubu raportör Sevinç Başköy okudu.

"Sukut yapılan işin doğruluğundandır."

Kolokyumun açılışını, Türkiye Barolar Birliği Yönetim Kurulu Üyesi Eyyüp Sabri Çepik yaptı. Ardından sözü Türkiye Barolar Birliği Yönetim Kurulu Üyesi Yurdağül Gündoğan'a bıraktı.

Ziya Tanalı "İlk defa sessiz bir kolokyum." diye belirtirken, Sabri Çepik ise "Sukut yapılan işin doğruluğundandır." diye ekledi. Raportör Mehmet Onur Yılmaz ise kolokyuma katılımın azlığını, ve konuşulmak istenen pek bir şey olmamasını, daha önce eşdeğer projelerin arasından birincilik ödülünü seçmek üzere proje müelliflerini ailelerle buluşturarak yapılmış ön kolokyumun çok verimli geçtiğini, tartışılacak her şeyin zaten tartışılmasına bağladığını belirtti. Ayrıca Roboski Müzesi Yarışması'nın çok özel olduğundan, bu interaktif sürecin, birbirleriyle yarışanlar da dahil bir araya gelerek süreci geliştirici katkıda bulunduğu bu sürecin alıştığımız yarışma modelini değiştirebileceğinden bahsetti.

Proje Bedelsiz Yapılacak

Projenin müelliflerinden Ozan Öztepe şartnamede yer alan, yarışmada birinci seçilen proje sahibi ile TMMOB Mimarlar Odası'nın en az bedel hesabı üzerinden sözleşme

imzalanacağı ibaresine cevaben, kendilerinin bir proje ücreti talep etmediğini, elektrik, mekanik, ve statik proje gruplarıyla da görüşüldüğünü ve tüm projenin ücretsiz yapılmasını ayarlamak üzere olduklarını belirtti. Ayrıca projeyi sabitlemek için 1 hafta içinde Roboski'yi ziyaret etmek istediğini de ekledi.

Kolokyumun 2. aşamasında katılımın azlığı da göz önünde bulundurularak, rapor üzerinden 1.ödü alan projenin tartışılmasına karar verildi. Projenin müelliflerinden Ozan Öztepe, danıştığı kişilerin, bölge iklim koşulları göz önünde bulundurulduğunda, Nisan ayının inşaata başlamak için uygun olduğunu söylediğini, o zamana kadar proje sürecinin tamamlanmasını öngördüklerini belirtti.

Mercan Encü, projelerin hepsini ayrı ayrı sevdiğini ama bölgede kışın da yazın da ağır hava şartlarının olduğunu, 1.ödü alan projeyi bunu düşünerek seçtiklerini söyledi.

Veli Encü Roboski aileler adına konuşarak, müzenin yapılmasını dört gözle beklediklerini belirtmesi üzerine raportör Mehmet Onur Yılmaz, Roboski Müzesi'nin yapılması kadar, yapıyı elde etme sürecinin, nasıl yapıldığının da çok önemli olduğuna değindi. Katılan yarışmacılara ve Seçici Kurul üyelerine Roboski ailelerin hazırladığı el emeği hediyeler verildi.

65 sanatçının müze yararına satılmak üzere hediye ettiği eserlerin 3'te 1'i satıldı. Geri kalan kısmının da satılmasıyla oluşacak bütçe Roboski Müzesi'nin yapım maliyetlerinin bir kısmını karşılayacak. Yapı malzemelerinin temini konusunda da yardımcı olmak isteyen bir çok kuruluş da yapım maliyetini düşürecek.

Sokaklar Kobanê İçin Ayaklandı...

HDP - Halkların Demokratik Partisi, IŞİD tarafından vahşice yok edilme tehditi altındaki Kobanê halklarına gerekli desteği göstermediğini söylediği iktidarı protesto etmek ve Kobani'de yaşayanlarla dayanışmak için herkesi sokaklarda gösterilere çağırdı.

Uzunca bir süredir, Kobanê halkının IŞİD vahşeti karşısında yalnız bırakılması, Kobani'yi savunan güçler karşısında IŞİD'e daha sempatik yaklaşılması, aralarında PKK dahil Kobanê'yi savunan Kürt yurtseverlerini çileden çıkartıyor. Nitekim HDP'nin sokak çağrısını yaptığı gün, Cumhurbaşkanı, Antep'de yaptığı konuşmada Kobanê halkının yanında savaşan PKK güçlerini, IŞİD'den bile tehlikeli ilan etmesi ve Kobanê'deki demokratik özerk rejimin zayıfladığını ve düşeceğini neredeyse sevinçle ilan etmesi, aileleri, yakınları, ortak gelecek düşleri Kobanê'de olan tüm Kürtleri ve insanlık yanlılarını harekete geçirdi.

"Misli ile karşılık" Tehdidi

Gösteriler sırasında hemen tüm illerde polis, göstericilere çok sert tepki verdi. Ölümler oldu. IŞİD'i destekleyen açıklamalar yapan Hizbullah-Hudapar taraftarları silahlı güçleri ile sokaklara çıkan HDP'lilere saldırdı. İktidar en başından itibaren, gösterilere katılanları yatıştırmak yerine, "misli ile karşılık verme" tehdidinde bulundu ve Kobanê için askeri tedbir almazken, sokağa çıkan silahsız göstericilere şiddetli askeri/polisiye tedbirlerle saldırdı. Kimi yerlerde göstericiler de şiddete başvurdu. Çatışmalarda ve polis saldırılarında 9 Ekim itibarı ile 24 kişi öldü. Diyarbakır, Batman, Siirt, Mardin, Van, Ağrı'da sokağa çıkma yasakları ilan edildi; filli olarak sıkıyönetim uygulanmaya başlandı. Asker İstanbul'da ve Kürt illerinde şehre indi. İstanbul, İzmir, Mersin, Adana, Eskişehir'de de göstericilere karşı, polis acımasızca şiddet kullandı. Polisle birlikte iktidarın yönlendirdiği kimi milliyetçi gruplar da göstericilere saldırdı.

Ankara Sokakları da Kobanê'ye Destek için Ses Verdi...

Ankara'da Kobanê'ye destek için sokaklara çıkan göstericiler, AKP Akara İl Başkanlığı binasına yürümek istediler. Polis, her zamanki gibi gaz ve su kullanarak göstericilere saldırdı. Bununla da yetinmeyen polis, Sakarya Caddesinde Kobanê halkıyla dayanışma için açılan oturma eylemi yapanlara ve onların standlarına ve çadırlarına da saldırdı. Kobanê halkına barışçıl yöntemlerle, destek veren göstericiler, polis şiddetiyle, yerlerde sürüklendiler, gaz ve tazyikli su yediler, gözaltına alındılar. Polis karışık ortamdan istifade ederek Abdi İpekçi Parkında işlerinden atıldıkları için çadır kuran Van'lı depremzede işçilere de saldırdı ve onları da gözaltına aldı.

Yabancı gazeteler (NewYork Times): Türk hükümetini, Kobanê'de olup bitenleri sadece izlemek ve adeta Kobanê'nin düşüşüne çanak tutmakla, basiretsizlik ve beceriksizlikle suçluyor. Cengiz Çandar, Hasan Cemal, Ruşen Çakır gibi bölgeyi iyi bilen Türk gazeteciler de Türk devleti'nin hiçbir dönem bu kadar basiretsiz, beceriksiz kalmadığına işaret ediyorlar. / Abo - Fotoğraflar: Can Mengilibörü

Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne ve Hükümeti'ne

Biz aşağıda imzası bulunanlar olarak, günlerdir Rojava'daki (Suriye'nin Kuzeyi'ndeki Kürt Bölgesi) Kobani kentinde, IŞİD çetelerinin halka karşı yapmış olduğu saldırıları kaygı ile izliyoruz.

Bilindiği üzere, Kobani ağır silahlarla donanmış IŞİD'e ait çete grupları tarafından sarılımsı durumdadır. Olası bir katliamın önünün kesilmesi için, kamuoyunun da talep ettiği gibi, Irak Kürdistan Bölgesel Yönetimi'nden ve Rojava'daki diğer kantonlardan Kobani'ye gönderilecek insani ve askeri yardımların ulaştırılması için, Türkiye'nin kendi sınırları içinde bir yardım koridoru açması gerektiğine inanıyoruz.

Aksi takdirde yanibaşımızda gerçekleşecek olası bir katliamdan hepimiz sorumluyuz.

Noam Chomsky, Murathan Mungan, Ahmet Ümit, Fatih Akin, Onur Ünlü, Belçim Bilgin, Serra Yılmaz, Gaye Boraloğlu, Tülin Özen, Mert Fırat, Ezel Akay, Yekta Kopan, Nesrin Cavadzade, Ömer Uğur, Cemal Şan, Uğur Vardan, Özgür Mumcu, Ahmet Öğüt, Reis Çelik, Nazmi Kırık, Funda Alp, Erol Mintaş, Melisa Önel, Aslı Erdem, Azize Tan, İsmail İçen, Murat Uyurkulak, Başak Emre, Marsel Kalvo, Mihemed Sanri, Aysim Türkmen, Belma Baş, Çiğdem Vitriyel, Murat Düzgünoğlu, Yamaç Okur, Zeynep Gültekin, Ayhan Sonyürek, Sevilay Demirci, Emin Alper, Kaan Müjdecı, Ahmet Yurtkul, Kaya Özkaracalar, Hüseyin Karabey, Gizem Soysaldi, Melis Behlil, Kaya Özkaracalar, Fırat Yücel, Zümrüt Burul, Yavuz Ekinci, Çiğdem Mater, M. Cem Öztüfekçi, Selin Sevinç, Doğa Kılıçoğlu, Emre Yeksan, Deniz Yavuz, Senem Tüzen, Ferda Keskin, Yavuz Ekinci, Nesra Gürbüz, Şenay Aydemir, Ali Koca, Nadir Öperli, Feyyaz Duman, Murat Akagündüz, Emine Yıldırım, Enis Köstepen, Ramin Matin, Rezan Yeşilbaş, Berke Baş, Defne Halman, Murat Özyaşar, Zeynep Güzel, Cüneyt Cebenoyan, Erdem Murat Celikler, Aslı Filiz, Mehmet Y.

Zengin, Metin Gönen, Funda Ödemiş, İnan Temelkuran, Sinan Yusufoglu, Hasan Cömert, Senem Aytaç, Abbas Bozkurt, Berke Göl, Zeynep Dadak, Ayça Çiftçi, Gözde Onaran, Aslı Özgen Tuncer, Övgü Gökçe, Ali Deniz Şensöz, Pelin Esmer, Memed Erdener, Özge Özdüzen, Taylan Mintaş, Ali Aydın, Seyhan Kaya, Elif Refiğ, Ezgi Baltaş, Ömür Atay, Derya Durmaz, Elif Bilge, Reyhan Tuvi, Pelin Başaran, Melik Saraçoğlu, Funda Ödemiş, Murat Akagündüz, Seren Yüce, Emine Yıldırım, Ayça Damgacı, Selen Uçer, Banu Fotocan, Serkan Turhan, Barış Bağcı, Ahmet Rifat Şungar, Cüneyt Yalaz, Can Kılıçoğlu, Barkın Engin, Fatih Kızılgök, Esra Ruşan, Deniz Akçay, Dersu Yavuz Altun, Özgür Doğan, Orhan Eskiköy, Elif Ergezen, Özcan Alper, Lusin Dink, Soner Alper, Başış Erten, Şebnem İşigüzel, Yeşim Tabak, Tolga Karaçelik, Çağdaş Günerbüyük İlksen Başarır, Şebnem Vitriyel, Süreyya Güzel, Betül Esener, Nesimi Yetik, Seray Şahiner, Merve Kayan, Hüseyin Tabak, Nida Karabol, Yasemin Özcan, Neriman Polat, Selim Süme, Ali Taptık, Önder Çakar, Ali Ericvan, Dr. Deniz Yonucu, Seyfettin Tokmak, Toprak Işık, Behçet Çelik, Özkan Yılmaz, Sema Kaygusuz, Neslihan Önderoğlu, Sinan Sülün, Burcu Aykar, Şenay Aydemir, Kaan Karsan, Çağdaş Günerbüyük, Murat Özer, Melis Behlil, Yeşim Burul, Janet Barış, Ayla Kanbur, Z. Tül Akbal Süalp, Erkan Aktuğ, Serdar Kökçeoğlu, Kaya Özkaracalar, Esin Küçüktepepınar, Okan Arpaç, Engin Ertan, Metin Gönen, Senem Erdine, Ceylan Özçelik, Ceyda Aşar, Yusuf Güven, Burçin S. Yalçın, Olkan Özyurt, Sevin Okyay, Aylin Sayın, Evrim Kaya, Haşmet Topaloğlu, Orçin Okşan, Gül Abus, Müge İplikçi, Sibel K. Türker, Onur Çalı, Hasan Öztoprak, Berna Durmaz, Behçet Çelik, Ayşegül Çelik, Murat Özyaşar, Gönül Kıvılcım, Ayfer Tunç, Ahmet Büke, Sibel Oral, Hakkı İnanç, Ferat Emen, Bora Abdo, Murat Saraçoğlu, Belmin Söylemez, Somnur Vardar, Funda Ödemiş, Ertuğrul Mavioğlu, Asuman Susam, Mehmet Fırat Pürselim, Adnan Gerger, Ahmet Güneştekin, Jozef E. Amado, Zeynep Sönmez, Civan Özkanoglu, Sezin Akbaşoğulları, A. Haluk Ünal, Serpil Güler, Cem Terbiyeli, Cahit Çeçen, Suat Usta, Serhat Karaarslan, Veysel Çelik, Aydın Sayman, Raşit Çelikezer, Nalan Barbarasoğlu, Erhan Sunar, Harun Tekin, Emrah Öztürk, Sedef Ece, Nuran Şekerci, Aziz Çapkurt

Kobani'de neler oluyor:

Kobanê, Cizire, Afrin Türkiye sınırına yakın çoğunlukla Kürt ve Arap ama Ermeni, Ezidi, Hıristiyan azınlıkların da olduğu yerleşimler. Bu bölgelerde, 1925'li yıllardan beri Türkiye'den kaçmak zorunda kalmış Türkiye kökenli Kürtler de var. En son PKK'nın kurucusu Öcalan da Kobani'de üs kurmuştu ve Suriyeli Kürtlerle ilişkileri her zaman iyi ve güçlü idi. Nitekim bu bölgede güçlü olan PYD isimli örgüt de PKK ile benzer komüncü ve özerklik yanlı fikirleri paylaşıyor. Kobani, Cizire ve Afrin birbirlerine uzak yerleşimler; Cizire ile Kobani arasında IŞİD kuvvetlerinin en güçlü olduğu Rakka bölgesi var. IŞİD buradan Kobani'ye saldırıyor. Afrin ile Kobani arasında da Türk Hükümeti tarafından destek gören Özgür Suriye Ordusuna bağlı Arap unsurlar var ve Kobani'li halklara destek vermiyorlar (Hatta zaman zaman IŞİD ile birlikte bile davranabiliyorlar).

Bu üç kanton'da Kürt ve Araplar, azınlıkta bile kalsalar diğer halklarla birlikte ortak bir gelecek sevdası kuruyorlar. Sistemin ismi "Demokratik Özerklik"; Sistem geleneksel devleti red ediyor ve ortaklaşmacı komünal bir sistem öneriyor. Üç kanton'da da eşbaşkanlık sistemi yürüyor. Nitekim aynı sistemi, HDP, Türkiye'deki Kürt bölgelerinde ya da elindeki belediyelerde de uygulamaya çalışıyor. Sistemin paylaşımcı ve komüncü olması, Türkiye'deki yerleşik sol/sosyalist güçleri de heyecanlandırıyor ve destek buluyor. Elbette sağ muhafazakar ve milliyetçi güçler ise bu sistemi tehlikeli bir tehdit olarak görüyor ve karşı çıkıyor. Dolayısıyla Kobani'deki sistemin IŞİD karşısında çökmemesi, Kürtler kadar Türkiyeli solcular için de çok önem taşıyor. ABO/SOLFASOL

Şiddet Her Yerde!

Zeynep Yağmur

I.

Günlerdir bu bomboş sayfaya bakıyorum... ellerimden, aklımdan tek kelime dökülmüyor. "şiddet" her yerde ama tariflemesi, hatta bazen duyumsaması o kadar zor ki! Fiziksel ve sistemin bize dayattığı psikolojik olan... Oğlan merak ediyor; kıza dokunuyor ama o kadar primitif ki elleri havada asılı kalıyor, onun için ifade olunanla kız için olan arasında hiç bir ilişki yok; dolayısıyla farklı tesirler çıkıyor otaya. Biz buna kısaca taciz diyoruz. O kadar kısaltıyoruz ki olağan bir hale geliyor! İşte bu noktada zorlaşıyor duymak... Kulaklarımız bize ait değil, içimiz ise sadece kendini korumak istiyor. Hiç kimse ve herkes için... Aradığın dokunuşlar artık bir çuval dolusu mercimeğin boşluklarında saklı artık!

Şu anda Rixos Otel olan ve saçağı değiştirilen Büyük Ankara Otel'i'nin saçağından bir zamanlar gözükten bir ağaç...

Ellerini çuvala doğru uzatıyorsun ve o boşluklarda arıyorsun duyumsamak istediğin her şeyi... aynı ilişkiyi kocaman

ağaçların kabuğunda arıyorsun. Dokunuyorsun bütün kıvrımlarını hissetmeye çalışıyorsun ama izin vermiyor insanoğlu! Ağaçlara zimbalarla ve raptiyelerle astıkları ilanlardan geriye kalan bir metal yığınıyla karşılaşıyorsun! İşe yaradı mı o saçma ilanlar acaba diye merak bile etmiyorsun, çünkü orada önemsenmediğin şey ağacın tam da kendisi. Canı yanıyor olmalı diye düşünüyorsun... Sonra kafanı bir kaldırıyor kocaman dübellerle vidalanmış yapay yeşil ışıkları görüyorsun; bir canlı daha ne kadar böylesi bir şiddete dayanabilir ki? Ben dayanamıyorum! Acımı tariflemem çok zor, yapabildiğim tek şey metallerin arasından öpebilmek, sert ama bir o kadar yumuşak olan o kabuğu; dokunmak, sevmek...

II.

Kitsch binalar yapabilmek için ağaçları kesiyoruz... sonra da yeşillendirmeye çalışıyoruz etrafı ama olmuyor ağacın o kocaman güçlü ağaç haline gelmesi yıllar - yüzyıllar alıyor. Ama sanırım en kötüsü "gölge yapmasın", "girişi kapatıyor", "otopark lazım" diyerek kesilen ağaçlar.

Bu durum bir insanı öldürmekten, hatta işkence ederek öldürmekten farksız ve ağaçlar da bu acıyı içlerinde yaşıyorlar... Yeryüzündeki tek canlı insanmış gibi davranıyoruz ya bazen çok şaşıyorum! Ona bile sevgimiz yokken diğer canlılar için böyle bir şeyi beklemek de tuhaf tabii...

Ankara'nın belli yerlerinde çok sevdiğim ağaçlar vardı, okuduğum okulun girişindeki söğüt, havagazı fabrikası ile birlikte yok edilen bir diğer arkadaşım - söğüt - ! Kuğulu Parkın önünde dizi halinde duran muhteşem kavaklar! Herhangi bir mezarlıktan geçerken canım bu kadar yanmıyor çünkü sevdiğim onlar... İletmiştik, dokunmuştu her birine, onlar da bana... Bir ağacın sizi içine alması çok kolay olmuyor; kedi gibiler anlıyorlar ne kadar samimi olduğunuzu.

Şiddet olmadan sevmiyor muyuz? Neden sürekli bir yıkım halindeyiz? Neden? Neden? Neden?

Kuğulu Park'ın önünde bulunan ama artık olmayan kavak serisi...

Sonra Seğmenler'in bir bölümünü yok edip "kitch" bile diyemeyeceğim bir bina yapıyoruz! Biz yapıyoruz evet! Çünkü engel olamıyoruz... Sokaklarda yürüyememenin şiddeti yaşadığımız!

Aynı ilişkiyi kocaman ağaçların kabuğunda arıyorsun. Dokunuyorsun, bütün kıvrımlarını hissetmeye çalışıyorsun ama izin vermiyor insanoğlu! Ağaçlara zimbalarla ve raptiyelerle astıkları ilanlardan geriye kalan bir metal yığınıyla karşılaşıyorsun! Bir şeyleri insanca yaşamak bu kadar zor olmamalı diye düşünüyorsun! Şiddet, öfke, nefret ... Mutsuzluğumuz ve içimizde oluşan angst kentin bizim üzerimizde oluşturduğu bu gerginlikten kaynaklanıyor...

Eski Havagazı Fabrikası yıkılmadan önce orada bütün güzelliğiyle duran bir söğüt...

III.

Viyana'ya ilk gittiğimde, karşıdan karşıya geçmek isterken bir araba beni geçene kadar beklemişti; ben alışık olmadığım için ve içime işlemiş bir trafik terörü olduğu için çok uzunca bir süre onun geçmesini beklemiştim; sonradan onun da beni beklediğini fark ettim ve çok şaşırdım... O zamana kadar hayatımda hiç bir sürücü beni beklememişti yol hep onların; Melih Gökçek'in yaptığı trafik akışıyla yaşadığım şehirdeki şiddet iyice artmıştı. Ankara'ya 92 yılında taşınmıştık ve o zamanlar insanlar yayalara yol verirdi ya da birazcık özenli davranırdı; karşıdan karşıya geçmek bu kadar zor değildi, ama çok sevgili belediye başkanımız bu durumu o kadar değiştirdi ki bütün yolları tek yön haline getirerek; artık insanlar yaya diye bir şeyin farkında değil yol hep arabaların; ölüm var caddelerde! Öyle ki kaldırımlar bile onların; park yeri bulamadıklarında kaldırımları işgal etmek onların en doğal hakkı!

Kaç tane arabanın sileceğini kaldırdım bu yüzden bilmiyorum; işe yaradı mı? Hiç sanmıyorum. İnsanların içindeki canavarlar kolay ehlileşmiyor. Evrimleşmek, dönüşmek ise bir çeşit ütopya konusu...

Kara Bayrak, Beyaz Kefen, Güneşin Kızılığı... Siz Ne Alırdınız?

Mesut Demir

Birileri varmış; hep var olacaklar. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde pireler berberlik için gerekli ustalık belgesini dönemin halk eğitim kurumundan henüz alamamış, develer ise evrimlerini daha tamamlamamıştı. Buralar hep dutluk muydu tam bilinmiyor ama kıtalar ayrılmamıştı ve PANGEA deniliyordu büyük karaya.

Pangea'da sık sık depremler oluyor, volkanlar patlıyor ve hatta her şey buz tutuyordu, lakin bir arada mutlu mesut yaşıyordu insanlar. Derelerine HES yapan birileri olmadığı için sular gürül gürül akıyor ve fabrika atıkları katılmadığı için derelerine, istedikleri gibi içiyorlardı. Sınırsız, sınırsız ve sömürsüz bir arada yaşayan insanlar soğuktan korunmak için elbirliğiyle konutlar inşa ediyordu. Hiç biri fazladan bir baraka yapıp kiraya vermeyi keşfetmemişti.

Her gün güneş dünyalarını aydınlatır, geceleri ise ay görsel bir ziyafet verirken bu döngü bozuldu birden. Güneş doğmadı. Ay ise gündün güne ışığını kaybediyordu. Karanlığa gömülmüştü Pangea. Bir şeyler yapmalıydılar. En son çare olarak doğuya, güneşin her sabah geldiği yöne gidip güneşi getirmeyi kararlaştırdılar. Zaman kavramı kaybolmuş ve ne kadar süredir yolda olduklarını bilmiyorlardı. Birden bire tepenin ardından ateşler

görünmeye başladı. Güneşi bulduklarını düşünüp seviniyorlardı ama tepeye vardıklarında gördükleri şey güneşi yutmuş bir yaratıktan başka bir şey değildi. Dev cüsseli koca pençeleri ve keskin dişleri olan ateş püskürten bir yaratık yollarını kesmişti. Ya geri dönüp karanlığa muhtaç olacaklardı ya da savaşıp yaratığın yuttuğu güneşi özgürleştireceklerdi. İkinci yolu seçtiler. Savaş çok uzun sürdü; çok kayıp verdiler. Yaralarını sarmak için geri çekildiler.

Umutları tükeniyordu. Sivriltilikleri ağaç dalları ve odunlar zarar vermiyordu yaratığa. Yeni silahlar ararken içlerinden biri, yaratığın ateşiyle eriyen ve soğuyunca sertleşen kayaçları fark etti bunları incelerken demiri keşfetti. Başladılar elbirliği ile işlemeye demiri ve dönemin en güçlü silahını yaratılar; Kılıç.

Tüm güçleriyle saldırdılar yaratığa peş peşe sapladılar kılıçlarını yaratığın bedenine. Yer sarsıldı, yere düşünce yaratık. Hızla gökyüzündeki yerini aldı güneş, yarıklarında yaratığın karnını. Tüm insanlığa örnek olsun diye parçaladıkları yaratığı Pangea'nın en uzak köşelerine dağıtmak için günlerce at sürdüler. Gövdesini en güneşe götürdüler, kolları doğuya, kafası batıya ve bacakları

kuzeye götürüldü. İçlerinden biri "Öldürdüğümüz yerde neden bırakmadık bir parçasını?" diye sordu. En yaşlıları cevap verdi: "Bu topraklara binlerce yıl lanet getirecek ve yaratığın bütün parçalarını buraya çağırarak SİYAH KANINI bıraktık".

Aradan 65 milyon yıl geçti Pangea ayrıldı. Yaratığın gövdesinin gömüldüğü güneyden tembel ve saraylarında yatmaktan başka iş yapmayan insanlar, doğudan kolları yere degecek kadar kısa insanlar, başının gömüldüğü batıdan vampir dişli kan emiciler ve kuzeyden UZUN ADAM'lar vücut bulup dünyayı karanlığa gömmek için akın etti SİYAH KAN'ın bulunduğu Ortadoğu'ya.

Her masalda bir kötü ve iyi bulunur. Genelde masalın sonunda iyinin kötüyü yenmek için ihtiyaç duyduğu bir silah keşfedilir. Bu silah bazen bir kayaya saplanmış Ekskalibur bazen Mars'ın Kılıcı veya Osiris'ün Mızrağı olur. Bazen ise duvarın kuzeyinde bulduğunuz sivriltilmiş kayaçlardır Ak Yürüyenler'i öldürebilen tek silah. Ama tüm masalarda ortak olan tek şey "O SİLAH" hep doğada bir yerde saklıdır ve keşfedilmeyi bekler. Acaba günümüzün silahı ne? Kiş erken başladı ve çok sert geçecek anlaşılır. Kar iyice bastırılmadan bir şeyler yapmak lazım!

Nükleer Silahlara Karşı Savaşan Don Kışotlar

Ihsan Doğan

Dünyada yaklaşık 19 bin nükleer silah var. Bu silahların hemen tamamı iki süper gücün; ABD ile Rusya'nın elinde.

Birleşmiş Milletler'e 193 ülke üye. Bu ülkelerden seksenden fazlasında sivil toplum kuruluşları, insanlar nükleer silahların yasaklanması ve ortadan kaldırılması için bir araya gelmişler.

Bu insanlar, kısa adı ICAN olan Nükleer Silahların Tamamen Ortadan Kaldırılması İçin Uluslararası Kampanya'nın şemsiyesi altında bir araya gelmişler umutla, inatla, güvenle dünyamızı felakete sürükleyecek nükleer canavara karşı mücadele ediyorlar.

DAHA ÖNCE GÖRDÜĞÜMÜZ HIÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN BİR SAHNE

"Daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemeyen bir sahneyle karşılaştık. Şehrin merkezi bir tür beyaz yama ile kaplıydı, dümdüz olmuştu ve avuç içi gibi pürüzsüzdü. Başka hiçbir şey yoktu. Yaşayan her canlı dayanılmaz bir acıyla hareket edemez hale gelmişti."

Yukarıdaki satırlar, Atom Bombası'nın atılmasından sonra Hiroşima'ya giden Uluslararası Kızıl Haç görevlisi Doktor Marcel Junod'un. Amerika Birleşik Devletleri'nin 6 Ağustos 1945'te Japonya'nın Hiroşima kentine, 9 Ağustos'ta ise Nagazaki kentlerine attığı iki bombanın, ilk anda öldürdüğü insan sayısı tahmini olarak toplam 154 bin. Bu iki nükleer silahın asıl ölümcül etkileri daha sonra görülmeye başladı ve radyasyondan kaynaklanan ölümler, bombanın patladığı anda meydana gelen ölümlerden kat kat fazla oldu. 1945 sonunda tahminen toplam 230 bin kişi radyasyon etkisiyle hayatını kaybetti.

GÜNÜMÜZDE NÜKLEER SAVAŞ

Günümüzde ülkelerin ellerinde bulunan nükleer silahların yanında Hiroşima'yı yerle bir eden 'Little Boy' ile Nagazaki'yi haritadan silen 'Fat Boy' oyuncak gibi kalıyor.

Nükleer bir savaşta 500 savaş başlığı, ABD ve Rusya'da başlıca kentler üzerindeki kullanılırsa, ilk 90 dakika içinde 100 milyon insan ölecek ve bir o kadarı da yaralanacaktır. 50 tane 15 kilotonluk nükleer silahın patlaması halinde; yaklaşık olarak Çin'de 20, Hindistan'da 13, Pakistan'da 9, Brezilya ve İran'da 8'er, Rusya ve Japonya'da 6'şar, ABD ve Fransa'da 4'er, İngiltere ve İsrail'de 3'er **milyon** kişi ilk anda hayatını kaybedecektir.

KİMİN ELİNDE NE KADAR NÜKLEER SİLAH VAR?

Günümüzde 9 ülkenin elinde nükleer silah bulunuyor. Bu ülkelerin verdikleri rakamların gerçek olup, olmadığını bilemiyoruz. Buna rağmen eldeki rakamlar bile karşı karşıya olduğumuz tehlikenin boyutlarını gösteriyor. 2012 yılı verilerine göre, 19 bin nükleer silahın ülkelere göre dağılımı tahminen şöyle: Rusya Federasyonu'nda 10 bin, ABD'de 8.500, Fransa'da 300, Çin Halk Cumhuriyeti'nde 240, Büyük Britanya'da 225, Hindistan'da 80-100, Pakistan'da 90-100, İsrail'de 80, Kuzey Kore'de ise yaklaşık 10 adet. İşin asıl korkutucu yanı bu nükleer silahlardan yaklaşık 2 bin tanesi her an ateşlenmeye hazır durumda.

ŞİMDİ DE DON KİŞOTLARI TANIYALIM

Hani; ICAN diye bir kuruluşun şemsiyesi altında bir araya gelen insanlar Don Kışot gibi, Nükleer Silahların Yasaklanması için değil, "Tamamen Ortadan Kaldırılması" için çabılıyor demiştik ya, bu insanlar diyorlar ki: "Tüm silahlar içinde azami yıkıcı güce sahip olmasına rağmen nükleer silahlar henüz uluslararası bir sözleşmeyle yasaklanmayan tek kitle imha silahıdır. Nükleer silahlara karşı küresel bir yasak getirilmesi, çok gecikmiş olsa da yeterli kamuoyu baskısı ve politik liderlikle yakın gelecekte gerçekleştirilebilir. Bu yasak, sadece ülkelerin nükleer silahlara sahip olmasını ve onları kullanmasını yasakla kalmaz; aynı zamanda nükleer silahların tamamen yok edilmesinin de önünü açar. Nükleer silahları ortadan kaldırmak için taahhüt veren ülkeler artık nükleer silahların yasaklanması için görüşmelere başlamalıdır."

ICAN, bütün ulusların nükleer silahsızlanma görüşmelerini sonuçlandırmakla yükümlü olduklarının altını çizdikten sonra, nükleer silah sahibi ülkeleri nükleer silahsız bir dünya için net bir yol haritası çizmemekle suçluyor ve bu ülkelerin gelecekte de nükleer silah bulundurmaya devam edeceklerini ve nükleer güçlerini modernleştirmek için yeni yatırımlar yapmalarından yakınıyor.

Yeri gelmişken sizi biraz daha rakama boğayım. 2011 yılında ülkelerin nükleer silahlar için yaptıkları harcamaların tahmini tutarı 104 milyar dolar. ABD 61 milyar dolarla ilk sırada yer alıyor. Rusya 14 milyar, Çin 7 milyar, Fransa 6, Büyük Britanya 5 buçuk, Hindistan 4 milyar 9 milyon, Pakistan 2 milyar, İsrail 1 milyar, Kuzey Kore ise 7 milyar dolar yatırım yapmışlar nükleer silaha. Oysa yaklaşık 104 milyarlık bu yatırımın yarısı ile dünya üzerindeki yoksulluğun azaltılması mümkün olacaktı.

Bir çarpıcı karşılaştırma daha; Birleşmiş Milletler Silahsızlanma Ofisi'nin 10 milyar dolarlık yıllık bütçesi, nükleer silahlar için saat başı harcanıyor (!)

TÜRKİYE VE NÜKLEER SİLAH (!)

Nükleer silah tartışmasında Türkiye'nin yerini hiç merak ettiniz mi? Daha açık sorarsak, Türkiye'de nükleer silah var mı, yok mu? Bu soruya en iyi yanıtı kim verebilir? Elbette Milli Savunma Bakanlığı ama, gelin görün ki bakanlık, "Türkiye'de nükleer silah var mı, yok mu?" sorusuna yanıt vermiyor, veremiyor, vermek istemiyor. Artık ne dersiniz deyin. Ama, gazetelere yansıyan, internet sitelerinde dolaşan haberlere göre, Adana İncirlik Üssü'nde 60-70 tane nükleer silah var. Üstelik bu silahlar, üç-dört yıl önce ABD tarafından yenilendi. Yenilenen füzeler "50 kilotona kadar uzanan "farklı etki yayma seçenekleri sunabilecek duruma geldi.

Şimdi, ICAN Türkiye Koordinatörü Arife Köse'ye bir soralım derseniz: "Türkiye'de 60-70 tane nükleer silah var deniyor. Hükümet, tüm karşı çıkmalara rağmen üç tane nükleer santral yapmak için düğmeye basmış

durumda. Nükleer silahların yasaklanması bir yana, tamamen ortadan kaldırılması konusunda hükümetten ne bekliyorsunuz?"

İşte Arife Köse'nin yanıtı: "Nükleer silahların tamamen yasaklanması aslında hükümetlerin yaptığı bir tercih değil, kaçınılmaz bir zorunluluk. Eğer dünyanın, insanlığın bir geleceği olmasını istiyorsak bu silahları hayatımızdan tamamen çıkarmak zorundayız. Önümüzde bununla ilgili bir fırsat var aslında. 2013 Şubat ayında Oslo'da 120'den fazla devletin katılımıyla düzenlenen "Nükleer Silahların İnsani Sonuçları" başlıklı konferans ile birlikte dünyada nükleer silahsızlanma konusunda yeni bir süreç başladı. Nükleer silahlar uzun ve orta vadeli etkileri ile tartışıldı. Bu konferanstan çıkan sonuç net bir şekilde şuydu; eğer dünyada bilerek ya da kaza ile bir nükleer silah kullanılırsa bunun yarattığı sonuçlara müdahale etmek mümkün değildir. Belki şöyle açıklamak daha doğru olacaktır; Hiroşima'ya atılan büyüklükte bir bomba kullanıldığında bunun kullanıldığı alanın yüzeyinde yarattığı ısı değeri 7 bin santigrat derecedir. Hangi ambulansı, hangi doktoru, hangi kurtarma ekibini sokacaksınız böyle bir sıcaklığa? Radyasyondan ve patlamanın yarattığı güçten bahsetmiyorum bile.

İşte Oslo'da düzenlenen konferans bunu teyit etmiş oldu. Daha sonra bu yılın Şubat ayında Meksika'da bu konferansın ikincisi düzenlendi. Bu konferansın vurgusu ise bu silahların böylesi yıkıcı bir sonuca yol açmalarını engellemek için bir an önce devletlerin harekete geçmesi gerektiği idi.

Bu dizinin üçüncüsü bu yılın sonunda Aralık ayında Viyana'da gerçekleşecek. Türkiye ilk iki konferansa katıldı ve Viyana'ya da katılacağını biliyoruz. Türkiye hükümetinden beklentimiz bu konferanslarda da bizzat uzmanlardan duyduğu gerçeklere kulak verip nükleer silahları tamamen yasaklayan bir anlaşmaya destek vereceğini, bu anlaşmayı imzalayacağını açıklaması ve diğer devletleri de bu konuda ikna etmek üzere harekete geçmesidir.

Barcelona Yazıları V: Lokanta

Murat Sevinç

Malum, bu memleket yeme içme kültürüyle de meşhur. "Yeme" demeyelim de "atıştırma" olsun. Tüm lokantalarını bilmeyen ve her yemeği tatmayan biri olarak olsa olsa "benim için en iyi lokanta" diyebileceğim bir mekânı anlatabilirim. Daha doğrusu yalnızca burasını anlatmak geliyor içimden.

"Ben bu yaşıma dek bu kadar çok irili ufaklı lokanta olan bir yer görmedim."

Elbette çok sayıda başka milletin mutfağı ve buranın lokantalarında da sürüsüne bereket çeşit var. Ancak dön dolaş, memleketin tadı damağı, *tapa*. Öncelikle şunu söyleyeyim, ben bu yaşıma dek bu kadar çok irili ufaklı lokanta olan bir yer görmedim. Yürüdüğüm her mahallede, istisnasız en olmadık küçük sokakta mutlaka kaldırıma serpiştirilmiş iki üç masa var. Turistik de değil üstelik, mahalleli için. Sokakta yaşıyor gibiler. Tabii kaldırımlar geniş olduğundan o masaların yürüyene bir zararı da yok. Hemen hepsi metalik gri metal masa ve sandalyeler. Belediye'nin kararı mıymış neymiş. Görebildiklerimin menüsü de birbirine benzer. Tapa, aslında atıştırma ve bizim mezeye denk düşüyor. Karşılaştırma yapmak saçma ve gereksiz de olsa, bir millî alışkanlığımız olduğundan ben de yapayım: Kusura bakmasınlar ama, nerede bizim mezeler?! "Kusura bakmasınlar" yazınca, Cumhurbaşkanı gibi hissettim kendimi, ne garip bir duygu? "Eyyy tapasçı düdüklü, biz bu meze işini sizden mi öğreneceğiz ya, bak ya, hiç kusura bakmayın...". Neyse, konudan sapmayayım. Bu karşılaştırma işi ile insan yurt dışında sık karşılaşıyor hakikaten ve pek eğlenceli. Kardeşim, bir kişi gelsin de bir şeyi karşılaştırmasın. Daha havaalanı otobüsünde başlıyor: "Vallahi bizim Havaş bundan ucuz" Sanki bunu duyan Katalan idaresi, "Ülen acilen bir düzenleme yapalım" diyecekmiş gibi. Biraz da kaçınılmaz belki de, özellikle fiyatları hemen çevirip karşılaştırır ya insan. Benim kafa da döviz bürosu gibi oldu, Euro'nun arttığını okudukça!

İşte her yerde aynı şey servis edilince, muhafazakâr bir bünye, ister istemez Düveroğlu'nu, Hacı Arif Bey'i, Kebap 49'u, Tavukçu'yu, Cankatan'ı vs. hatırlıyor. Bunların kendisini hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadığını, adı geçen lokantalarla hiçbir zaman bir "bağlanma" sorunu yaşamayıp hepsine bağlandığını, onlara hiçbir zaman "Sorun sende değil bende" demediğini ve hep mutlu olduğunu düşünüyor. Bunları düşününce, yine ister istemez burada bağlanacak bir lokanta arıyor ve tabii buluyor. Nitekim buldum! İlk haftamda okuldan üç kişi getirdi, sağolsunlar. Sonrasında, sağa sola bakıp en iyisinin, güzelinin ve tabii hesaplısının burası olduğuna karar verdim. Birazdan anlatacağım.

Tabii pahalı, havalı yerler de var, yok değil. Mesela geçen ay gelen iki misafirim bir gün hakikaten çok meşhur bir tapacıya götürdü. Zaten ancak onlarla gidebileceğim bir yerdi. Kapıda, "657 mi?" yoksa "Özel sektör mü?" diye soruyorlardı ve iki özel sektör kişinin yanında, en fazla

bir 657 kabul ediyorlardı! Bu sayede girebildim. Allah için güzeldi de, insan bilmediğini yememeli. Laf olsun diye bir "midye" söyledim. Sonunda hakikaten "tek bir" midye geldi. Büyük bir midye, kapağı açık, içinde etli kısım. Yedim ama meğer çiğmiş. Kardeşim bir midyenin pişmemişini neden servis edersiniz? Hadi siz ettiniz, insanlar neden yer? Neden uyarmazsınız? Nihayetinde kütüğü Sivas olan bir insanım, ben nereden bileyim çiğ olduğunu? Bütün gün genzimde bir deniz kokusu, insan belli de edemiyor. 'Çok güzeldi' filan diyorsunuz... Demem o ki havalı yer görmüşlüğüm var da, bünye tutucu. Son bir buçuk ay, dönüp dolaşıp haftanın iki günü "benim" lokantaya geldim. Anlatacağım...

"Parmaklar kapalı, avuç içi yere bakan elini bilekten hafifçe iki yana sallama hareketi! Yani bildiğiniz, "ızgaraya/mangala atayım mı?" demek istiyor."

Bir ya da iki gün "sandviç", kalan günler evde atıştırma. Şimdi sandviç deyince, yanlış anlaşılmasın, Juan abi ile yengemizin yaptığı sandviç. Tam hükümet meydanında, ilk yazıda anlattığım o saçma ama güzel meydana giden köşede. En turistik yerde, hiç turistik olmayan bir dükkân. Cebeci'deki *Cankatan*'ın Barça versiyonu. Yaklaşık beş metre kare, bir ızgara, bir kasa, kasanın arkasında meşrubat rafı, kolunuzu dayayacağınız, müşteri ile Juan abimizi ayıran yükselti (bar gibi düşünün). Bir insan, sıcak tavuklu sandviçi bu kadar mı güzel yapar? Yapıyor adam. Tabii adam diyorum, aslında abinin hanımı, yengemiz, ayrılmaz figür fakat daha çok meşrubat ve para işleriyle ilgileniyor. Şimdi bu abimizle aramızda çok güzel bir diyalog oldu. Sık gittiğim için "sohbet" başladı. Ancak sohbet, tek satır Katalanca bilmeyen biriyle, tek satır İngilizce bilmeyen biri arasında! Bu nedenle sohbeti "tırnak" içine alıyorum. Hatta alırken elimle de, ODTÜ ve Boğaziçililerin, iki ellerinin işaret ve orta parmaklarını yan yana getirip aynı anda orta boğumdan kırma hareketini ekliyorum! Sohbet, tırnak içinde ama Juan, has esnaf. Eh, serde esnaf çocukluğu olunca! Önce el kol, sonra onun bana öğretmeye çalıştığı terminoloji (mutfak tabii ki) ardından misafirlerimi de götürüp tanıştırmam. Juan abi, beni yirmi metreden görünce, ne kadar uzun kuyruk olursa olsun, hepimize çok tanıdık gelecek bir hareket yapıyor: Parmaklar kapalı, avuç içi yere bakan elini bilekten hafifçe iki yana sallama hareketi! Yani bildiğiniz, "ızgaraya/mangala atayım mı?" demek istiyor. Şimdi ben bu insanı nasıl sevmeyeyim? Neyse, Allah uzun ömür versin, bir daha gelirim, umarım orada olurlar.

"Arkadaş tükânın önünü kapıyorsun, git başka yerde ye yemeğini" diyen bir Katalan levendi, yiğidi de olmadığı için, rahat ediyor insan."

Çok saptık lokantadan farkındayım ama ilk yazıdaki meydana yeniden geldik madem, o zaman bir de kısaca, "bank"lardan söz edeyim. "Aman eksik kalmasın!" dediğinizi duyar gibiyim. Burası bank cenneti. Bank her yerde vardır da, bu kadar çok bankı bir arada görmedim daha önce. Tümüyle yaya için dizayn edilmiş bir yerde, haliyle onun rahatını da düşünmüşler, hem de fazlasıyla. Her köşe başında, kaldırımda, kenarda köşede, lokanta karşılarında, metro önlerinde şurada burada. Her yer bank. En güzelleri, ağaçlı kaldırım ve ücra sokaklarda olanı ama en matrağı lokanta karşısındaki banklar. Millet masalarına oturmuş yemek yerken siz de bir banka oturup seyrediyorsunuz. Aslında iki amaca hizmet ediyor gibi geldi bana. Biri, yer bekleyen müşterinin rahatı. Özellikle Ağustos sonuna dek herhangi bir lokantada yer bulma olanağı yoktu. Herkes kuyruktaydı. Diğeri, yalnızca dinlenmek için. Ayrıca bir bankta dinlenir ve bir şeyler atıştırırken lokantadan gelen müzikten yararlanmak da iyi oluyor. Bizim Sarıyer, Kuruçeşme sahili gibi, hani taverna müziği eşliğinde çekirdek çitleniyor ya... Tabii tahmin edersiniz, "Arkadaş tükânın önünü kapıyorsun, git başka yerde ye yemeğini" diyen bir Katalan levendi, yiğidi de olmadığı için, rahat ediyor insan. Bu kadar hikâyeden sonra diyeceksiniz ki, "Kardeşim hiç mi magandası, şusu busu yok bu milletin?" Var tabii, olmaz mı. Ama zannedersem patlıcana, hıyara getirdikleri "AB standardını" insanlarına da uyguluyorlar ki, magandalık da ölçülü. En azından karşılaştıklarım için bunu söyleyebilirim. Beni en rahatsız eden şey, herkesin bağırarak hatta çığlık çığlığa konuşması ki bu da tam olarak magandalık sayılmaz. Maşallah, gür sesli bir millet. Hakikaten çok bağırryorlar.

Yok hayır, konuya giremedim bir türlü. "Benim lokanta" diye başlayıp nereye geldim. Belli ki şimdi anlatamayacağım. Bu durumda lokanta yazısı bir sonraki olsun...

Buena Vista Social Club Orkestrası Adiós Diyor

Buse Kaynarkaya

Kübalı grup Buena Vista Social Club Orkestrası "Adiós Tour" ile Ankara'ya geliyor.

16 yıldır müzik yapan grup, 31 Temmuz 2014'te Fransa'da başladıkları ve Avrupa'da pek çok ülkeyi ziyaret ettikten sonra 2015 yazında Havana'da bir eve dönüş konseriyle müziğe veda edecekleri "Elveda Turnesi" kapsamında Türkiye'de 23 Ekim'de Ankara Congressium'da ve 24 Ekim'de İstanbul Black Box'ta konser verecek.

Buena Vista Social Club

Afrika ve Küba müziğiyle ilgilenen World Circuit Records'un sahibi İngiliz müzik yapımcısı Nick Gold, Mali ve Küba'daki Afrikalı müzisyenleri keşfetmeye karar verir ve bu planını Ry Cooder'a anlatır. Ry Cooder 1996'da Küba'ya geldiğinde Afrikalı müzisyenlerden hiçbirini bulamaz ve Küba'daki müzisyenleri bir araya getirip bunun üzerine çalışmaya karar verirler. Ry Cooder'ın verdiği bir röportajda söylediğine göre albüm kayıtlarına başladığı esnada "aynı müzikal gelenekten gelmeyen ama aynı yaşam tarzına sahip olan, paylaştıkları paylaşmadıklarından daha çok olan" Buena Vista Social Club müzisyenleri için onları kolektif bir halde çalışan müzisyenler olarak adlandırmak bir müzik grubu olarak adlandırmaktan daha doğrudu. Ry Cooder farklı müzikal altyapıları olan bu müzisyenlerle çalışırken mükemmel bir denge ve uyumun oluştuğunu fark eder ve kendi deyimıyla "Müzisyenlerin kendilerini ifade etmelerine izin verir".

Buena Vista Social Club Adının Hikayesi

Buena Vista Social Club adını 1940lı ve 50li yıllarda Havana'da bulunan bir müzik kulübünden almaktadır. Albüm kayıt çalışmalarına her zaman başlanılan saatten daha erken gelen Rubén González, bir gün Orestes López tarafından yazılmış ve kulüple özdeşleşmiş Buena Vista Social Club şarkısını çalarken Ry Cooder bu şarkıyı dinleyip çok beğenir ve kulübü bu şekilde öğrenmiş olur. Yaklaşık yedi haftadır albüm çalışmalarını sürdüren Ry Cooder, Buena Vista'nın hikayesini öğrendikten sonra kendilerini böyle bir müzik kulübünde gibi hisseder ve Nick Gold ile albümün adının bu olmasına karar verirler. Ry Cooder çoktan kapanmış olan bu kulübü aramaya karar verir; fakat nerede olduğunu dair herkes farklı bir şey söyler ve kulübü bulamaz. Win Wenders'ın yönetmenliğini yaptığı, birçok ödül almış olan Buena Vista Social Club belgeselinin de etkisiyle grup dünya çapında tanınır. Bu albüm sayesinde birçok Kübalı müzisyenin önu açılır ve gruba dahil olan bazı müzisyenler de kendi solo albümlerini çıkarırlar.

Buena Vista Social Club Belgeseli

Win Wenders'ın Buena Vista Social Club belgeselini çekmesi tesadüf değil. Wenders'ın müziğe olan ilgisini bilen ve müzisyenlerin albüm yapılmadan önceki hayat hikayelerinden çok etkilenen Ry Cooder, bu çalışmanın mutlaka bir belgeselle desteklenmesi gerektiğine inanır ve albüm kayıtları tamamlandıktan sonra albümü Wim Wenders'e gösterir. Birlikte Havana'ya giderler ve oradaki yaşantı, renkler, insanlardaki ışık Wenders'ı çok etkiler. Wim Wenders, albüm kayıt çalışmalarını, müzisyenlerin hayat hikayelerini, Amsterdam'daki Carré Kraliyet Tiyatrosu'ndaki iki konseri ve New York'taki Carnegie Hall'daki konseri de kapsayan bir belgesel hazırlar. /

Dans Edebiliriz...

Tuğba Corukoğlu

Yazmaya nereden başlayacağımı bilememem gibi dans ederken nasıl duracağımı da bilmiyorum.

Sadece dün gece her zaman yaptığım gibi içki içip dans ettiğimiz, hepimizin bildiği o mekandaydım yine. Biralara çoğaldı, saatler ilerledi... Sabırsızlığım çoğaldı... Müziklerin aynılığından, kalabalıktan bıkip söylensek de gitmeye inatla devam ettiğim o bardan ayaklarım kirli, uykusuz ve çok keyifle ayrıldım sabahın ilk ışıklarında...

Bütün günümü ayılmaya çalışarak geçirdiğim yetmiyormuş gibi tabanlarım da sızıyordu... Bu hayatın gerçek tarafı... **Oysa dans etmek hayatın bambaşka bir adı olabilir... Bütün günüm dans güzellemesi düşünerek geçti...**

Bazı günler, anlar, yaşananlar büyüldür. Sık sık yaptığımız bir şeyi, belki defalarca birini sevmeyi, okuduğumuz her kitabı birden çok ve ayrı ayrı kitapları bir kez çok sever ve büyüleniriz. **Bense danstan bahsetmek istiyorum.**

Hakkında konuşabileceğimiz her şeyi, hayata benzetebiliriz sanırım. İnsana da...

Bütün kalabalık içinde belki sadece içkinin cesaretlendirdiği bir ortamda, kocaman bir konser alanında, gerçek bir dans sahnesinde, bir gösteride, düğününüzde, aşık olduğunuzda, halay çekerek, değerli jüri üyeleri karşısında, parmaklarınızın şekli bozulmasına rağmen bale yaparak, büyük bir disiplin ya da sonsuz bir tutkuyla, sevişerek, sevişirken bakışarak, müzik olmadan, terlemek için, isyan etmek için, eylem yaparken... Yani yaşarken...

Sahnede hızlıca dönerken, düşmemeyi düşünerek etrafındaki bütün insanlar flulaşırken... Hiç tanımadığım birinin elinden tutup omuzlarımla, kollarımla ondan destek alıp ona destek olurken... Bir halayda, aşka sarılır gibi kendimi güvende hissederken... Bedenimin asla

o kadar esnek ve hızlı olmayacağını düşünüp büyük bir hayranlıkla izlerken... Gülümsemekten ağzımı toparlayamadan izlerken sokakta kalabalık bir horonu... Kalbim her seferinde büyük bir nefesle doluyor.

Yalnızca eğlenmek için ya da mutluluk ifadesi olarak gerçekleştiğini düşünsek de diğer taraftan gerçek bir mutsuzluk, yaşama biçimi, öfke patlaması kavga şekli de olabilir. Ölüm acısı çekerken sallanarak ağıt yakmak bir yöresel gelenekten ileri gelse de dans etmek acının da karşılığıdır ve isyanın da...

Emma Goldman'ın illa ki meşhur sözü olan "Dans edemeyecem bu benim devrimim değildir" sözüne tersinden bir yakınlık duymak mümkün. "Devrimi dans ederek yapamayacağım" gibi bir yolla. Sağır ve kör bir kadının müziği duymadan dans edebilmesi, bir film sahnesi bile olsa, gerçekliğinden hiç kuşku yok.

Müziğin olmadığı bir anda sevgilinle sarıldığında kendiliğinden başlayan minik salınmanın, bu sallanmanın ortaya çıkardığı bilinçsiz uyumun, o büyük ama aynı anda çok hafif ve yıkılmaz dengenin adıdır dans etmek, ve kelimelere sığdıramadığım, cümleleri yetiremediğim böyle bir anın vücut dili.

Anlar büyüyü yaratır ve yaşatır. Dansın bir çeşit büyü ya da ayın olduğuna inanıyorum... Dans etmeyi öğrenmek bilimsel ve teknik olarak mümkün ve kimi çevrelerce gerekli olsa da kendiliğinden ortaya çıkması özgürleşmektir. Kadınlar için özgürlüklerden bahsederken bir erkeğin dans etmemeyi tercih etmesi bir tutsak olma halidir.

Dans etmeyi bilmiyor olmak ya da öğrenmek teknik bir karşılıktır. Kurslar, dersler bunu neredeyse herkese yaptırır öğretir. Daha az daha çok, daha becerikli ya da üzerine yakışmayan bir hale getirir. Ve kurallar, dersler her şeyi çok güzelleştirse de işin profesyonel olma halini yaşamak biraz biraz bu büyü halden uzaklaştırmak gibi bir

melankolik tanıma sebep olabiliyor...

Tango, hip-hop, bale, halay, roman havası, samba, salsa, headbang ve daha yüzlerce... Her birinin hikayesi, coğrafyası, insanı ve bir dili var... Kullandığımız dil yazarak, okuyarak, çoğaltarak yetmiyor. Ve inanıyorum ki dans etmek yaşamının beden dilidir.

Kaydedilmiş Anılar / Cer Modern

Özgür Ceren Can

16 Eylül'de Goethe-Institut işbirliği ile Cer Modern'de Kaydedilmiş Anılar isimli bir sergi açıldı ve son yılların "kayıt dışı tarihin didiklenmesi" temalı güncel sergiler kervanına bir yenisi daha eklendi. Bu tip sergiler bir taraftan "ulusal tarih" in kurgularını sorgulamayı; diğer taraftan da "sözlü tarih" in keşfini ve deşifresini öneriyor yaygın olarak. Kaydedilmiş Anılar sergisi de Güneydoğu Avrupa ülkelerinde bu minvalde çalışan, geçmiş ve güncel çatışmalar üzerinde yoğunlaşan sanatçıları bir araya getiriyor. Sergide Arnavutluk, Bosna-Hersek, Bulgaristan, Yunanistan, Hırvatistan, Makedonya, Moldova, Romanya, Sırbistan, Türkiye ve Güney Kıbrıs'tan sanatçıların video, fotoğraf ve enstalasyonlarını görmek mümkün. Bu ülkelerin sanatçıları arasından benim not aldığım isimler Nikola Mihov, Vangelis Vlahos, Milomir Kovacevic, Panos Kokkinias ve Erhan Muratoğlu oldu.

Sıra okumaya, merak etmeye ve araştırmaya gelince üşengeçlikten yerinden kalkamayan; özbeöz ailesinde kendi kuşağının öncesinde yaşananlardan dahi bihaber olan Türkiyeli izleyiciler için bu tip sergiler eziyetten başka bir şey değil. Unutuşlar Diyarı'nın bir evladı olarak belleği

Erhan Muratoğlu

belletmeye çalışan bu sergilerde çok yorulduğumu itiraf etmek istiyorum. Serginin tek Türkiyeli sanatçısı Erhan Muratoğlu'nun Nigar isimli videosunun önünde bir bank vardı neyse ki... Oturup Nigar Hanım'ın anlattıklarını dinlerken yorgunluğumu attım; "Çok şükür çok çekmedim, varlık olsun olmasın." deyişindeki serinlik ise içimi ferahlattı.

Erhan Muratoğlu'na Bulgaristan'dan Türkiye'ye göç etmiş bir göçmen olan Nigar Hanım'ın cazibesi ve Kaydedilmiş Anılar sergisi üzerine birkaç soru sordum:

Özgür Ceren Can: Erhan, Kaydedilmiş Anılar sergisi senin için ne ifade ediyor bu biraradalıktan memnun musun?

Erhan Muratoğlu: Kaydedilmiş anılar projesinin belirli bir coğrafya üzerine yoğunlaşan bakışı çok önemli. Birbirinin peşisıra dev mitolojiler kurup yıkan, bu mitolojiler peşinden kitleleri sürükleyip, büyük acılar ve yıkımlar yaratan Güneydoğu Avrupa'nın söylemlerine bakıyor sanatçıların işleri. Resmi tarihin kontrolünden kaçan, sızan anlatılar kendilerini göstermeye başlıyor. Kimileri apaçık ortada durduğu halde okunamayan, kimileri de bireylerin belleklerinde kaybolmaya yüz tutmuş birçok çarpıcı hikaye günyüzüne çıkıyor. Bütün bunlar bir yandan müthiş karamsar bir dünya çizerken öte yandan hiçbir şeyin saklı kalamayacağı, bir yolunu bulup insanlara ulaşacağını söylüyor.

Özgür Ceren Can: Nigar isimli video çalışmanın itici gücü neydi? Nigar Hanım'ın hikâyesinde seni çeken şey nedir?

Erhan Muratoğlu: "Nigar"ın bölük pörçük anlatımıyla gayiresmi bir tarihin çok çarpıcı kesitleri görünüyor. Nigar Hanım yaşam hikâyesini hiçbir zaman kesintisiz ve kronolojik bir akışla anlatmadı, ama bu video işinde de görüldüğü gibi buna aslında hiç de gerek yok. Video mümkün olduğunca Nigar Hanım'la dinleyicisi arasında

Nikola Mihov

durmadan, dolaysız bir akış kurma çabasıyla anlatıcının samimi tavırları, jestleri ve vurgusuyla son derece kişisel bir tarih bakışı yansıtıyor.

Özgür Ceren Can: Gayiresmi tarih, toplumsal bellek ve sanat arasında ne tür bir ilişki kuruyorsun?

Erhan Muratoğlu: İletişim araçları, kanalları, yöntemleri çeşitleniyor. Monolitik, konvansiyonel medya araçlarına alternatifler ortaya çıktı. Artık tarih sadece resmi kanallardan akıyor. Tüm bunlara rağmen, hala kısıtlı, dogmatik bilme biçimlerine karşı yeni bilme, görme, anlama araçlarına ihtiyaç var. Sanat, özellikle de küresel ağ üzerinde kurulup kontrol altında tutulmaya çalışılan resmi anlatıya dur diyebilen, alternatif gerçekliği göz önüne çıkaran, okunabilir hale getiren ağ sanatı umut veriyor. Otoriter dili atıl kılan otonom bir ara-bölge kuran, başka bir bilme biçimine çağırıyor günümüzde sanat. Teknolojiyle sanatın bir zaman önce ayrılan yolları yeniden keşliyor.

Sanatsal perspektiften "Tarih" kavramını sorgulamak yalnızca dünyanın geleceği için değil kendi küçük güncel çıkarlarımız için de mühim bir farkındalık yaratır. Kaydedilmiş Anılar sergisi "başka bilme biçimlerini" cebine atmak isteyenler için anlamlı. Sergi 17 Ekim'e kadar Cer Modern'de gezilebilir.

Ankara'da Ekim Sergileri

ozgurcerencan@gazetesolfasol.com

GALERİ SOYUT

Günbegün / Karma Sergi
12 Eylül – 11 Ekim

Bugünün dinamiğini tutan, geniş katımlı sergide gençlere öncü olan seramik sanatçılarına, akademisyenlere ve henüz yolun başında olan yetenekli ve başarılı sanatçı adaylarına ait 115 seramik eser sergileniyor. Seramik malzeme aracılığıyla farklı sözler söyleyen bireylerin bir araya getirilmesiyle kurgulanan, günümüz Türk Seramik Sanatı adına belge niteliği taşıyan bu sergi, ilk olarak Ankaralı sanatseverler ile buluşuyor.

SALT ULUS

Köklere Dönüş / Karma Sergi
11 Eylül – 2 Kasım

Köklere Dönüş, sanatsal pratiklerinde kırsalı inceleyen Fatma Bucak, Honorata Martin, Michał Łagowski, Krzysztof Maniak, RUTA, Daniel Rycharski ile Slavs and Tatars'ın işlerini, Anadolu kırsal kültürünün göbeğindeki bir büyükşehirde; başkent Ankara'da bir araya getiriyor. Polonya'da köleliğin kaldırılmasının 150. yıl dönümü vesilesiyle hazırlanan Köklere Dönüş sergisi, Łukasz Ronduda'nın (Varşova Modern Sanat Müzesi) küratörlüğünde gerçekleşiyor.

CERMODERN HUB

Yerçekimi / Kırmızı İnisiatif Karma Sergi
24 Eylül – 14 Ekim

"Yer Çekimi" adıyla Kırmızı İnisiatif küratörlüğünde oluşturulacak sergide, sanat yapıtlarının alışlagelmiş yansıtılma yöntemleri akışının zıddıyla sınınanarak, yeni bir düzlemle ilişki kurma biçimleri araştırılacak. Sanatçıların işlerinin galeri mekânını nasıl bir dönüşüme uğrattığını keşfetmeyi özellikle isteyen sergi, yerin çekiciliği üzerine düşünceler ve fikirler üretme isteğiyle; güncel sanatsal ifade biçimlerini farklı bir zeminde sorgularken,

anlamlandırabilmenin yalnızca anların içinden geçerek "anı"layarak, en yalın şekliyle deneyimleyerek mümkün olabileceğine vurgu yapıyor.

CERMODERN

Bir Dünya Hikâyesi / Osman Dinç
9 Eylül – 9 Aralık

Bir Dünya Hikâyesi adlı sergi, Osman Dinç'in 1995'ten bu yana, Ankara'da ürettiği heykelleri sunuyor. Sergi ayrıca Fransa'da yaşayan sanatçının 1980'den bu yana ürettiği fotoğraflara kapsamlı bir şekilde yer veriyor.

Kaydedilmiş Anılar / Karma Sergi
16 Eylül – 17 Ekim

Goethe Institute yetkilileri ve küratör Constanze Wicke, çalışmalarında "anılar" konusunu inceleyen, Güneydoğu Avrupa bölgesinin etkileyici tarihini ve bugünkü anlaşmazlıklara yansımaları sanatının konusu yapan sanatçıları bir araya getirmiştir. Sergide Arnavutluk, Bosna Hersek, Bulgaristan, Yunanistan, Hırvatistan, Makedonya, Moldova, Romanya, Sırbistan, Türkiye ve Kıbrıs'tan sanatçıların çalışmalarını bir arada görülebilir.

GALERİ SİYAHBEYAZ

Ljubljana Ekspresi: 10 Yıllık Mesafe / Ahmet Öğüt
26 Eylül – 22 Ekim

Ahmet Öğüt'ün Ljubljana Ekspresi: 10 Yıllık Mesafe adlı sergisi sanatçının "Things We Count", "Fahrenheit 451; Reprinted" ve "Somebody Else's Car" gibi farklı disiplinlerdeki işlerini bir araya getiriyor. Sergi, bugüne kadar eserleriyle dünyanın çeşitli merkezlerinde yer alan ve izleyicisiyle mizahi, düşünsel ve kendine özgü anlatım yollarıyla iletişim kuran sanatçının Ankara'daki ilk kişisel sergisi olma özelliği taşıyor.

İstifler / Ercan Sağlam

ATLAS SANAT GALERİSİ

İstifler / Ercan Sağlam
21 Ekim – 5 Aralık

Ercan Sağlam'ın "İstifler" başlığı altında sergilenen son dönem çalışmaları çok parçalı, renkli ahşap heykellerden ve onlara eşlik eden bir grup renkli baskiresimden oluşuyor. Her biri kendi kaidesinde yükselen ve temelde geometrik birim-yapıların çoğalmasıyla, iç içe ve üst üste yığılmasıyla oluşan formlar, çoğu zaman belirsiz jestlerle boşluğa açılıyor. Denge arayışlarında yer yer burgulara, sarmallara, yer yer fraktallara, kaligrafiye yaklaşan "İstif" formlar; iç ve dışı, eksik ve fazlayı, kopuş ve sürekliliği birbirine dönüştürürken bu yolla, görsel beğenimiz ve birikimimiz içinde yeni patikalar açmayı deniyor.

Yeni Türkiye'nin Öteki Yeni Aktörü: Adem Aydil

Özgür Ceren Can, Vedat Gün / Fotoğraflar: Can Mengilibörü

Ankara'nın kadim tiyatrosunda buluştuk Adem Aydil ile. Antik Roma Tiyatrosu, Ankara Kalesi Eylem Planı çerçevesinde turizme kazandırılmadan, tozunu yutalım istedik. Yeni Türkiye idealinde tiyatronun bir yeri olacak mı pek emin değiliz. Roma Tiyatrosu ise bir kültür mirası olarak korunmaktansa pek yakında mesire yerine döneceğe benziyor. Öte yandan şehrin başka yerlerinde her şeye rağmen tiyatro yapan insanlar yeni sahneler açıyor. Adem Aydil'in "çalıştığı" Tatbikat Sahne de onlardan biri. Adem Aydil konservatuar mezunu değil. "Behzat Ç. Bir Ankara Polisiyesi" dizisinin yapımında çalışırken dizide bir bölüm oynamış ve yolu Erdal Beşikçioğlu ile kesişmiş. 2012 yılında Beşikçioğlu'nun kurduğu ekiple Stüdyo Cer'de sahneye koydukları "Hayvan Çiftliği" oyununda Napolyon karakteriyle sahnede parladı. Şimdi Tatbikat Sahne'nin "Mezarsız Ölüler" oyununda Sorbier karakteriyle izleyici ile buluşuyor.

Özgür Ceren Can: Adem seni ilk olarak "Sabretya Plaketya" ve "Kadınçıklar" isimli oyunlarda izlemiştin. Sahnedeki enerjin ve ışığın çok yüksekti. Bir yolunu bulup İstanbul'a gideceğini düşünmüştüm. Ama "Hayvan Çiftliği" ile karşımıza çıktın. İlk sorum şu: Neden hala Ankara'dasın?

Adem Aydil: İstanbul'a gitme gibi bir amacım hiç olmadı. Ankara'yı seviyorum. On yıldır buradayım. İstanbul insanların birbirini yediği bir yer. Burası öyle değil, o yüzden burada bir şeyler yapmak istedim. O sırada Erdal Beşikçioğlu ile Stüdyo Cer ve Hayvan Çiftliği macerası başladı.

Özgür Ceren Can: Seni daha önce izlediğim oyunlar ana akım, genel izleyici kitlesi için oyunlardı. Hayvan Çiftliği ile rota değişti. Şimdi Mezarsız Ölüler ile iyice ezber bozdunuz. Bu gidişattan memnun musun?

Adem Aydil: Hayvan Çiftliği ekibiyle, özellikle Binnaz Dorkip Hoca ile birlikte çalışmaktan çok memnundum ancak Cer Modern ile ilgili kurumsal olarak yaşadığımız bazı sıkıntılar vardı. Keşke o oyunu Amerika'daki müzikaller gibi uzun yıllar devam ettirebilseydik. Böyle bir şeyi Ankara istiyordu. Ama yapamadık. Şimdi Tatbikat Sahne'de aynı ekiple birlikteyim.

İstanbul'a gitme gibi bir amacım hiç olmadı. Ankara'yı seviyorum. On yıldır buradayım. İstanbul insanların birbirini yediği bir yer. Burası öyle değil, o yüzden burada bir şeyler yapmak istedim.

Özgür Ceren Can: Kışkırtıcı, agresif bir tiyatro yapıyorsunuz. Yüzevurumcu Tiyatro denilen tür sanıyorum. Yalnız bu türün Avrupa'daki örnekleri, cinselliğin ve şiddetin daha ön plana çıktığı öte yandan siyasi söylemlerinin zayıf olduğu konusunda eleştiriliyor. Bence İstanbul'daki örnekler için de bu söylenebilir. Ancak sizin ekibin oyunlarında siyasi söylemin oldukça sağlam olduğu görülüyor.

Adem Aydil: Evet, bizim oyunlarımız güncel siyasetle birebir örtüşen mesajlar taşıyor. Mezarsız Ölüler'de işkenceyi sorguluyoruz. Zaten oyunumuzu da ilk olarak 1 Mayıs'ta oynadık.

Özgür Ceren Can: O halde Ankara'nın kendine has bir yüzevurumcu tiyatro üslubunun oluşmakta olduğunu söylemek zorlama olmaz.

Adem Aydil: Evet, sanırım Tatbikat Sahne ile bu oldu.

Özgür Ceren Can: Oyun sırasında seyirci ile sahnedeki

sanatçının ilişkisi nasıl geliyor?

Adem Aydil: İzleyici çıktığında bizden bir şeyler almış olarak çıkıyor. Oyun sırasında etkilendiklerini, sarsıldıklarını görmek ise bizim performansımızı pozitif yönde etkiliyor.

Özgür Ceren Can: Çok klişe bir söylem var: "Tiyatro bir mabettir" diye. Gerçekten de bu kışkırtıcı, yüzevurumcu tiyatro sırasında izleyici ile yaşanan etkileşim bana bir tür ayin gibi geliyor.

Adem Aydil: Oyun seyirci ile buluştuğunda bambaşka bir şey oluyor. Prova sürecinde yaşamadığımız bir şey... Prova süreci oyunu anlamakla geçiyor. Sonra sahnelendiğinde seyircinin tepkileri de oldukça etkili oluyor ve bir şeyleri değiştiriyor. Bana öyle geliyor en azından.

Özgür Ceren Can: Performansını özellikle bloggerlar ve sözlük yazarları çok beğenmişler. Bu da bence farklı bir kitleyle buluştuğunu gösteriyor.

Adem Aydil: Öyle mi? Ben bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama bunun karşılık bulduğunu henüz fark etmemiştim. Sizden söyleşi teklifi geldiğinde de şaşırımdım. Ben işin peşinde koşuyorum.

Özgür Ceren Can: Devletin tiyatro kurumu olması konusunda ne düşünüyorsunuz?

Adem Aydil: Devlet Tiyatrosu insanları tiyatro ile çok düşük bilet ücretleri karşılığında buluşturması açısından önemli. Bütün öğrenciler gidebiliyorlar. Bu anlamda olmalı. Ancak oyun koymak anlamında biraz sorunlu olduğunu düşünüyorum.

"İzleyici çıktığında bizden bir şeyler almış olarak çıkıyor. Oyun sırasında etkilendiklerini, sarsıldıklarını görmek ise bizim performansımızı pozitif yönde etkiliyor."

Özgür Ceren Can: Ak Parti hükümeti bu tiyatrolarla çok uğraşiyor. Yöneticiler değiştirildi. Tüsak Yasa Tasarısı kıyamet kopardı.

Adem Aydil: Geçmişte de böyleydi. Her zaman birileri bir sandalyeyi tutmaya çalışıyordu. Müdahaleler oluyordu. Büyüklerimiz anlattıkları hep böyle... O nedenle şimdi çok şaşırtmıyor bunlar beni. Hatta şimdi medyaya çok yansımaları beni rahatsız ediyor açıkçası.

Vedat Gün: Yasada sıkıntı sadece yöneticilerin bir koltuk sahibi olması ve karar verici olması değil. Devletin tiyatro ve operadan tamamen elini çekmesi, kurumları kapatması gibi durumlar söz konusu oldu.

Adem Aydil: Devlet Tiyatrosu var olmak zorunda. Ancak maddi kısıtlamalara gidilebilir.

Vedat Gün: Devlet Tiyatroları'na akıtılan kaynakların doğru değerlendirilmediğini mi düşünüyorsunuz?

Adem Aydil: Evet, öyle düşünüyorum.

Özgür Ceren Can: Tiyatro için mekânsal olanaklar çok mu önemli? Siz sokakta tiyatro yapamaz mısınız?

Adem Aydil: Biz sokakta tiyatro yaparız. Gezi sürecinde Hayvan Çiftliği'ni Kuşulu Park'ta oynamak istedik ancak bürokratik ağlara takıldık. Mezarsız Ölüler'i çıkarırken de oyun her mekânda oynanabilecek şekilde düşünüldü. Erdal Hoca bu oyunu Anadolu'ya götürmek istiyor. Bizim dört tane morgumuz var. Onları sırtlanıp istediğimiz yere gidebiliriz.

Özgür Ceren Can: Peki bu cast/oyuncu ajansları hakkında ne düşünüyorsunuz?

Adem Aydil: Kast ajansları oyuncuların fiziksel özellikleri ile daha fazla ilgileniyor gibi. İstanbul'da pek çoğunda oyuncuya köle muamelesi yapıyorlar. Ben dediğim zaman geleceksin, işin var mı yok mu önemli değil, oyuncuyu yarım saat önce arıyorlar "Şurada bir iş var, git" diyorlar. Gitmezsen alternatifin var. Özellikle genç, kariyerinin başındaki oyunculara yönelik bir sömürü düzeni var.

Ben bir şeyler yapmaya çalışıyorum ama bunun karşılık bulduğunu henüz fark etmemiştim. Sizden söyleşi teklifi geldiğinde de şaşırımdım. Ben işin peşinde koşuyorum.

Özgür Ceren Can: "Ankara seyircisi bir başkadır." derler, sen bu konuda ne düşünüyorsun?

Adem Aydil: Ankara'da biz Hayvan Çiftliği'ni kapalı gişe oynadık. Elbette bunda Erdal Hoca'nın da katkısı var ama ilk oyunlardan sonra insanlar bu oyunu istediler, sürekli geldiler. Ankara'da Devlet Tiyatrosu ağırlığını koruyor. İzleyici o tiyatronun izleyicisi. İstanbul'da örnekleri çok ama ben Ankara izleyicisinin alternatif işlere aç olduğunu düşünüyorum.

Özgür Ceren Can: Sosyal medyada Tatbikat Sahne'ye gelen en önemli eleştiri bilet fiyatlarının fazla olması.

Adem Aydil: Yani... Herkes ister daha uygun fiyatlara bilet satmayı. Devlet Tiyatroları da altı lira neden alıyor onu anlamıyorum ben de mesela?

Özgür Ceren Can: Son dönemde Ankara'da gençler tarafından yeni özel tiyatrolar açıldı. Onlar hakkında ne düşünüyorsunuz?

Adem Aydil: Evet, mesela benim arkadaşım Ahmet Melih Yılmaz yeni mezun oldu ve Mekan Sahne'yi açtı. Trans bireylerin sıkıntıları ile ilgili de bir oyun koydu. O ne yapmak istediğine karar verdi ve yaptı, düzenini kurdu. Bu benim çok hoşuma gidiyor. Toplumsal olaylara karşı bakış açısı Ankara'da da değişiyor. İstanbul'daki büyük LGBT yürüyüşü gibi burada da yakında olur diye düşünüyorum mesela. Bürokrasi ve muhafazakârlık baskın olmasına rağmen mücadele devam ediyor ve özellikle Ankara'da devam etmeli.

Vedat Gün: Ankara'da oyuncu olmak, sanatçı olmakla ilgili söyleyebileceğin başka şeyler var mı?

Adem Aydil: Burada oyun olacağı zaman çağrı yapıyor, seçmeler oluyor, her şey açık. Birincil ilişkilerle çalışıyoruz. Tatbikat Sahne'ye Devlet Tiyatrosu'ndan da oyuncular geliyor. Aramızda bir etkileşim oluyor ve bu benim açımdan çok önemli. İstanbul'da gece gündüz birbirine karışıyor. Ankara'da çalışıyoruz.

Özgür Ceren Can: Anlaşılan o ki Ankara'da genç bir oyuncu olarak ustalarla çok daha eşit ilişkiler içinde olduğun, ürettiğin, paylaştığın bir ortamdasın ve mutlusun.

Adem Aydil: Evet, kesinlikle öyle.

Özgür Ceren Can: O halde bu söyleşi tam bu noktada bitsin. Teşekkür ederiz.

Adem Aydil: Rica ederim.

Kürar - Ekşi Sözlük

M. Uçan

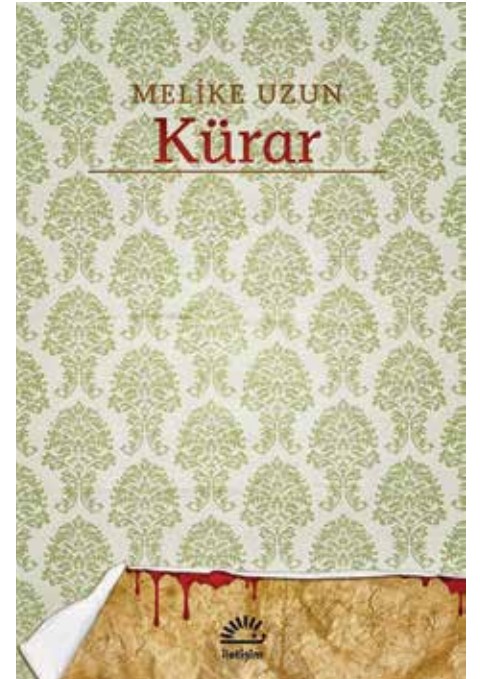
Kürar: v. Melike Uzun'un zehir zemberek ikinci kitabı. bkz. *novella*.

Daha önce "Ateş Öyküleri"yle Nemrut'un ateşini bir parça üzerimize taşıyan Melike Uzun bu kez de Ebu Turab'ın tüm lanetiyle estirdiği rüzgârla karşımızda. Temelinde Habil'le Kabil'den günümüze taşınan -söylenceye göre Ebu Turab ve Mülcem'le ivme kazanan- hiçbir zaman da etkisini kaybetmeyecek bir paradoksu konu alan Uzun, iyile kötünün çekişmesini sıradan bir anlatımın dışına çıkarak simgeleştirmiş bu kitabında. Bir yanda kuyruğunun geçebildiği her yerden geçip istediği hayatları zehir zakkım eden ve bunu yaparken de yeteneği sayesinde kendini pek belli etmeyen kötülüğün simgesi fare diğer yanda sürekli mırıl mırıl sesler çıkarıp paçalarımıza sürtünerek 'ben buradayım' demesine rağmen çok az kimsenin duyup görebildiği iyiliğin simgesi kedi ve bunların yükledikleri anlamlarla birlikte sıradan görünen durağan hayatların dehşet saçan içerikleri...

Melike Uzun, "Gün yeni doğuyordu. Bundan böyle her sabaha bitmek bilmez bir savaşın kızılı düşecekti ve devamında, ölümüm, iyilik yaptığının elinden olacak." cümleleriyle yön verdiği kitabına, kedilerin ardına fareleri salarak kızılın tüm tehlikeli tonlarına attığı

net fırça darbeleriyle kendi dünyasında emin adımlarla ilerlerken "Her şey yoğun bir dumanın iki yakasında olup bitmesine rağmen ilkin boğazımızda her an bizi boğmaya çalışan bir elin varlığını ya da hükmetmenin insanı taştan bir Tanrı'ya çeviren soğukluğunu hissediyor insan, sonra da bir kâbusa uyanmak için gözlerini sıkıca kapatmış gibi... Her gün yüzlerce kez karşı karşıya kaldığımız, kıyılarından geçip dokunamadığımız, bakıp da göremediğimiz, çevresi bulutlar tarafından sarılıp ötekiler'den ayrılan, bir şekilde pembe rengi ama eksik olan hayatları farklı ölüm şekilleriyle perçinleyen yazar, aslında hayatın tek gerçeği olan yok oluş temasının değişik varyasyonlarını ve bu varyasyonların diğer hayatlar üzerinde bıraktığı etkiyi usta bir psikiyatrin titizliğiyle gözümüze sokuyor. Kitabını sadece somut karakter ve sahnelerle bırakmayıp karakterlerin çocukluklarına inerek iç dünyalarında yaşadıkları çöküntüleri ve onları bu duruma getiren nedenleri anlatırken, "Çocuk akli bilemez, çocuk yüreği bilir bunu", zaman zaman kendisi susup sözü karakterlere bırakıyor. Söz gelimi bir annenin kocasına kızıp çocuklarını öldürmesinin içimizde yaratacağı nefreti önceden tahmin eden yazar, sözü kadına verdiğinde onun karşısında rahatlıkla sus pus olabiliyoruz.

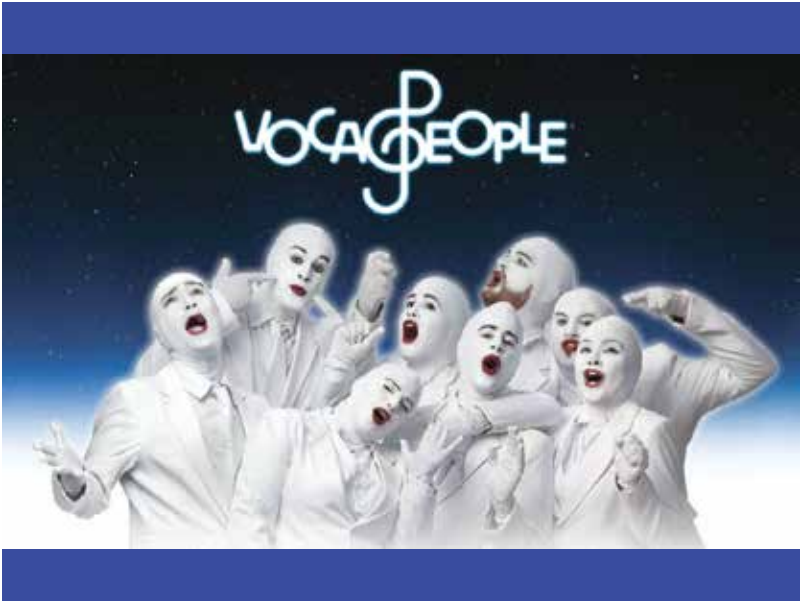
vi. Etkisi gittikçe artan bir rüzgâr, iliklerimize kadar üşüten soğuk, ruhumuza saplanan zehirzemberek bir ok, etrafımızı sarıp sarmalayan pis koku, doğduğumuz yerlere gömemediğimiz acılar, her gün bavullarımızda özenle taşıdığımız tedirginlik, güvensizlik ve düşmanlık, acıyı bölüşmekten çok aynı kötü kaderi yaşıyor olmanın dayanılmaz ağırlığı, anımsamanın ve hatırlamanın içimizde açtığı derin tahribat, 'ötekiler' gibi çiçek böceklerle pembeye boyayamadığımız çocukluğumuz, canlı annelerimizle ölü babalarımızın -ya da tersi- yakalarımıza yapışan sessiz kasabaları, her sabah peşine düştüğümüz bir umut, önceleri oyun bellediğimiz yaşadıklarımızın hayattan daha ağır olduğunu hissedip büyümemiz, bize masal diye anlatılanların aslında masaldan daha gerçek, ninelerimizin saç diye toprağa gömdükleri şeyin aslında kendi geçmişleri olduğu, en kırılğan yerlerimizden kanayışımız, sönmek istedikçe yanmamız, herkes kendi kıyısında boğulsun diye onları terk edişimiz, baldıran otuyla açlığımızı gidermeye çalışırken zehirlenmemiz ve en nihayetinde can verirken hepimizin gözünde aslında aynı acının olacağı gibi duyguları eski dünya - yeni dünya, şehir - kasaba, merkez - varoş sahneleriyle söylence, koku ve sesler eşliğinde sergileyen bastırılmış hayatlar silsilesi... Eminim ki okuduktan sonra *zihninizde bir cümle çiçek tozu gibi varla yok*

arasında her yere taşınacak. Sonuç: Nasılsa herkes kendi kıyısında boğuluyor, yapacak bir şey yok."

vii. Okuduktan sonra "Eğer bir şekilde Ankara yıkılmıyorsa Melike Uzun'un yüzü suyu hürmetinedir." dediğim ve kurgusunu bir parça *Bakış Açısı* filmine benzettiğim Kürar, okurların ruhlarında dinmesine ihtimal vermediğim bir uğursuz rüzgâr...

Kürar / Melike Uzun / İletişim Yayınları, 2014 / 91 s.

Kendinden Enstrümanlı Müzik Grubu Voca People 17 Ekim'de Ankara'da "Hayat müziktir ve müzik hayattır"

Voca People, vokal sesleri ve acapellayı modern beat-box ile harmanlayan; diller, kültürler hatta gezegenler arası köprü kuran dinamik, galaksilerarası müzikal bir tiyatrodur. Bu müzikal, Dünya'ya çarpan ve evlerine geri dönmek için enerjiye ihtiyacı olan bir grup uzaylının hikayesini anlatmaktadır. Bu uzaylılar müzik ile iletişim kurmaktadır, çünkü müzik onların enerjisi ve yaşama gücüdür. Evlerine dönebilmeleri için daha çok müziğe ihtiyaçları vardır. Sloganları "Hayat müziktir ve müzik hayattır".

Voca People, 2009 yılından beri dünyanın her yerinde, Güney Amerika'dan Amerika Birleşik Devletleri'ne, Kanada'ya, Avrupa'ya, Orta Asya'ya onlarca ülkede izleyicileri kendine hayran bıraktı. Bu interaktif müzikal etkinlik New York, Las Vegas ve Paris'te son 2 sezondur düzenli olarak sahnelendi ve 2012 yılı Theatrical Experience dalında Lortel ödülüne layık görüldü. YouTube videoları 55 milyondan fazla izlenen grup, bembeyaz kostümleriyle sosyal medyada fenomen haline geldi. Şovda erken dönem müziklerden günümüze kadar popüler olmuş şarkıları sadece insan sesi ile seslendiren topluluk, seyirciyi de gösteriye dahil ederek muhteşem bir aile eğlencesi sergiliyor.

Grup; Lady Gaga, Beatles, Adele, Queen, Maroon 5, Michael Jackson gibi pop sanatçıların şarkılarının yanı sıra The Godfather, The Pink Panther, Mission Impossible gibi film müzikleri ve Beethoven'den Tchaikovsky'e Klasik Müziğin en önemli eserlerini bir solukta dinletiyor. Voca People'in ilk Ankara konseri olacak etkinlik 17 ve 18 Ekim'de ATO Congressium 'da. Biletler 90, 65 ve 40 TL'lik üç kategoride satışta.

Raperin'den İkinci Albüm: Re-newa

Geçtiğimiz yıllarda, sosyal medya platformları üzerinden paylaştığı kayıtlarla kısa sürede geniş bir kitleye adını duyuran ve 2012 yılında yayımladığı ilk albümü "Xapınok" ve hemen ardından 2013 yılında Mirady ile yaptığı düet projesi "Tarûmar" ile Kürtçe müziğin sevilen isimleri arasında gösterilmeye başlanan Raperin, ikinci solo albümünü dinleyicilerle buluşturmaya hazırlanıyor.

"Melodi Yolu" anlamına gelen "Re-newa" albümü Sony Music etiketiyle yayımlanacak olan Raperin'in albümünde, bestelerin bir çoğu sanatçının kendi imzasını taşıyor. Raperin'in yeni albümü "Re-newa" 25 Eylül'de müzik marketlerdeki yerini aldı.

Ekim'de Ankara

14 Ekim

SPOR (basketbol) | Türk Telekom – Fenerbahçe Ülker | Ankara Spor Salonu | 18.00

16 Ekim

KONSER | Bülent Ortaçgil | If Performance Hall | Tunus Caddesi 14/A | 21.00

17 Ekim

TİYATRO | Küçük Prens | Tatbikat Sahnesi | Güneş Sokak No:21 Çankaya | 20.30

KONSER | Şevval Sam | If Performance Hall | Tunus Caddesi 14/A | 21.00

20 Ekim

SPOR (futbol) | Gençlerbirliği – Kayseri Erciyes Spor | 19 Mayıs Stadyumu | 19.00

22 Ekim

GÖKYÜZÜ | Orionid göktaşı yağmuru (Saatte yaklaşık 20 adet) | A.Ü. Kreiken Rasathanesi | İncek Bulvarı Ahlatlıbel

23 Ekim

KONSER | Orquesta Buena Vista Social Club | Congresium Ankara | Söğütözü Cad. 1/A Çankaya | 20.00

25 Ekim

KONSER | Taksim Trio | ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi | ODTÜ | 20.30

30 Ekim

KONSER | Soyoung Yoon - Bela Bartok 2. Keman Konçertosu | CSO | Talatpaşa Bulvarı No:38 Opera | 21.00

KONSER | Bulutsuzluk Özlemi | Noxus Bar | Selanik Caddesi 78/A Çankaya | 21.00

31 Ekim

KONSER | Ezginin Günlüğü | ODTÜ Kültür ve Kongre Merkezi | ODTÜ | 20.00

(son tarih) 7 Kasım

YARIŞMA | 2014 AB İnsan Hakları Kısa Film Yarışması | AB Türkiye Delegasyonu

AFSAD

(Bestekar Sokak No: 28/21 Kavaklıdere) www.afsad.org.tr

18 Ekim | Sunum ve Anma | Zafer Kızıllan

18 Ekim | Söyleşi | Ayşe Nahide Yılmaz

25 Ekim | Fotoğraf Gösterisi | Birol Kaynak | “Küçük Şeyler”

AST

(İzmir Cad. İhlamur Sokak, No:7, Kızılay) www.ast.com.tr
Program henüz açıklanmamıştır.

ESKİYENİ

(Sakarya Caddesi, İnkılap Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com

15 Ekim | Konser | Can Gox | 21.00

Her Cuma-Cumartesi | Müzik | Eski-Yeni Şarkılar | 20.30

CERMODERN

(Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye) www.cermodern.org

9 Eylül–9 Aralık | Sergi | Osman Dinç | Bir Dünya Hikayesi

16 Eylül-17 Ekim | Sergi | Kaydedilmiş Anılar

30 Eylül-19 Ekim | Sergi | Ulla Shemeikka | Manzaralar

KA FOTOĞRAF GELİŞTİRME ATÖLYESİ

(Güneş Sokak, 17/5 Çankaya) www.kaatolye.com

14 Ekim | Söyleşi | Sinemayı Okumak | Yalçın Savuran

Kasım'da | SolKaSol | Ankara'nın gayriresmi foto-röportaj atölyesi

NEFES

(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay) www.nefesbar.com

14 Ekim | Konser | Karafaki: rakı gecesi | 21.30

23 Ekim | Konser | Yasemin Göksu ile Canlı 45'likler | 21.30

25 Ekim | Konser | Baraka | 21.30

ORTA DÜNYA

(Kızılırmak Sokak, No:35/3, Kızılay)

Her Zaman | GO oynamak için | Bisiklet Park Yeri vardır

PAB

(Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)

Her Perşembe | Güvenpark | 20.00

SARKAÇ cafe

(Bayındır-2 Sokak No:62 Kızılay)

17 Ekim | Oyun | Satranç/Stefan Zweig | Ankara Devinim Tiyatro | 20.00

TAYFA kitapkafe

(Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr

Her Pazartesi | Tayfa Film Günleri | Savaşın Çocukları | 19.30

13 Ekim - ELVEDA ÇOCUKLAR (Au revoir les enfants)

20 Ekim - MASUM SESLER (Voces inocentes)

27 Ekim - UTANÇ (Buda as sharm foru rikht)

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Ekim 2014

42. Sayı

Ayda Bir Yayınlanır.

Editörler

Mehmet Onur Yılmaz

Murat Dirican

Tanju Gündüzalp

Gönüllü Alan EditörleriHaber: Aydın

Bodur, Efekan Tan, Özge Altınyayla

Kültür-Sanat: Sibel Durak,

Özgür Ceren Can

Spor: Kübra Ceviz

Web Sayfası: Can Mengilibörü, Onur Mat

Yayına Hazırlayanlar

A. Şebnem Soysal, Akın Atauz,

Aktan Acar, Arif Şentek, Aydan Çelik,

Aydan Özkil, Ayhan Çelik, Besim C. Zırh,

Birol Özdemir, Buse Kaynarkaya,

Cemre Kutluay, Dijle Kılınç, Doğan Mirza,

Ebru Baysal, Emine Onaran İncirlioğlu,

Emrah Kırmısoy, Emre B. Altınok,

Engin Ayyü, Enver Arcaç,

Erhan Muratoğlu, Eren Aksoyoğlu,

Ezgi Koman, Fahri Aksirt,

Gözdem Üner Tubay, Gülistan Aydoğdu,

Hülya Demirdirek, Mehmet Öz,

Mert Seymen Renkmen, Nermin Atılan,

Nur Yılmazlar, Özge Akkoyunlu,

Özlem Mengilibörü, Özsel Beleli,

Selcan Kula, Selda Bancı, Selda Tuncer,

Sine Çelik, Sümeyra Ertürk,

Tuğba Dirican, Umut Güner,

Umut Koşan, Vedat Gün, Zeynep Alica,

Zeynep Ö. Yılmaz

Katkı Verenler

A. Akın Akyol, Ahmet Çinici,

Ahmet Say, Ali Koçer, Alper Fidaner,

Alper Şen, Aydan Balamir,

Aysegül Çelik, Barış Karacasu,

Berivan Eliş, Burcu Ballıktaş, Burcu Cura,

Burcu Öztürk, Bülent Atamer,

Canberk Gürer, Celal Musaoğlu,

Ceren Ergenç, Ceren Mete,

Ceyhan Temürçü, Demet Gülççek,

Deniz Enli, Dilem Koçak,

Eloise Dhuy, Erhan Akça, Ezgi Tuncel,

Faruk Şahin, Ferdan Ergüt, Fethi Yıldırım,

Funda Şenol Cantek, Gamze Güzen,

Gizem Gürer, Gökçen Taner,

Gökçer Tahincioğlu, Hüsnü Öndül,

Kemal Özdil, M. Ali Çetinkaya,

M. Atakan Foça, M. İhsan Doğan,

M.Uçan, Mahir Ünsal Eriş,

Mehmet Tuncer, Melike Kuş,

Mert Anıl Eren, Mesut Demir,

Mithat Sancar, Murat Meriç,

Murat Sevinç, Murat Tangal,

Nazran Kutan, Necati Koçak, Nefin Pera,

Nihal Poyraz Temürçü, Nuran Talu,

Olca Koşan, Ortu Yiğit,

Ozan Küçükusta, Özge Çağlar,

Özgür Cengiz, Özgür Yalçın,

Özhan Değirmencioğlu,

Rabia Ç. Çavdar, Remzi Altunpolat,

Ruşen Ö. Özcan, S. Erdem Türközü,

Sebatı Ladikli, Selçuk Atalay,

Sema Alpan Atamer, Serdar Gülsöken,

Sevinç Başköy, Sinan Yusufuğlu,

Şehnaz Azcan, Şilan Keskin,

Tuğba Corukoğlu, T. Tolga Özçelik, Ufuk

Altınay, Yaşar Seyman,

Yiğit Karahanoğulları, Zeynep Yağmur

Teşekkürler

Adem Aydil, Ankara Tabip Odası,

Arkitera (Başak Çelik), VEKAM Ankara

Araştırmaları Merkezi

Logo Tasarım

Aydan Çelik

Grafik Tasarım

Aktan Acar, Çağrı Ürünay, Ezgi Koman,

Gülru Höyük, Volkan Uysal

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Mehmet Onur Yılmaz

Yayın İdare Merkezi

Büklüm Sokak No:44/4

06680 Kavaklıdere / ANKARA

Tel - Faks: 0 312 437 76 41

bilgi@gazetesolfasol.com

Abonelik için

www.gazetesolfasol.com

abone@gazetesolfasol.com

0 536 956 64 26 - 0 533 653 32 75

İstanbul Temsilcisi

Alper Şen (0 537 683 94 70)

Basım Yeri

Rehber Ofset Matbaacılık

Can Berkay Şahin

Eti Mah. Ali Suavi Sok. No:1/28

Maltepe / Ankara

Tel:0 312 3240041-71

Fax: 0 312 3240071

rehberofset@hotmail.com

Basım Tarihi

13.10.2014

ISSN: 1301-8655

Yerel Süreli Yayın

4.000 Adet Basılmıştır

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya,
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya,
Anamız çay demliyor ya güzel günlere,
Sevgilimize çiçekler koyuyor ya bardağa,
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız,
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler,
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz.
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürlüğün
havasını, işte o gün sizi Tanrılar bile kurtaramaz.

Bütün kente yayılmış olan ve hepimizi
içine çeken yaygın umutsuzluğa, yılgınlığa,
yorgunluk haline karşı toplu bir kalkışmaya
cüret edip, Cemal Süreya'dan ödünç dizelerle
"Yeni bir Ankara Baharı" için bir araya geldiğimiz
günden bu yana dört yıl, Ankara'nın Gayriresmi
Gazetesi olma iddiası ile Ankaralıların karşısına
çıktığımız günden bu yana 42 ay geçti.

Solfasol, destekçileri ve aboneleri ile ayakta
duran, yazarlarının okuyucusu, okuyucularının
söz sahibi olduğu bir yapı olarak gittikçe daha
fazla kişiye ulaşıyor. Solfasol çevresi genişliyor
ama daha işin başındayız. Biliyoruz ki bu
topraklarda yaptıklarımız hiçbir zaman yeterli
olmayacak. Her zaman yaptıklarımızdan daha
çok yapmamız gerekenler var ve olacak. Ama
umutluyuz.

Aradan geçen 42 ayın ardından şimdi durup
düşünme zamanı, kafakafaya verip geleceği
konuşma zamanı...

**Solfasol'un bir ucundan tutan; yazan, çizen,
abone olan, abone bulan, dağıtan herkesi;
tüm emek verenlerini Solfasol üzerine ve
Solfasol üzerinden yaşamı konuşmaya
davet ediyoruz.**

**Hepinizi birlikte yaptıklarımızı
değerlendirmeye ve bundan sonra ne ve
nasıl yapacağımızı konuşmaya; Gazete
Solfasol'un yol haritasını birlikte çizmeye
çağırıyoruz.**

**18 ve 25 Ekim Cumartesi
günlerinizi Solfasol'a ayırır mısınız?**

1. TOPLANTI (18 EKİM 2014, CUMARTESİ)

YER : Mimarlar Derneği 1927
ADRES : Cinnah Cad. No: 19 / 3-4 Çankaya
SAAT : 11.00 - 18.00
SABAH OTURUMU : 11.00 - 14.00
ÖĞLEDEN SONRA OTURUMU: 15.00 - 18.00

GÜNDEM:

SABAH OTURUMU (11.00 - 14.00)
- Solfasol (sence) nedir? Ne olmalıdır? (örgüt,
platform, ağ...??)
- Biz kimiz? / Solfasol çevresi kimlerden
oluşuyor? / Nasıl genişlemeli?
- başka yapılarla ilişkiler??
(Solfasol'a yeni insanların katılımı bu başlık
altında konuşulabilir)

ÖĞLEN OTURUMU (15.00 - 18.00)

- Solfasol ile ne yaptık? Bundan sonra ne
yapmak istiyoruz / ne yapmalıyız?
- Solfasolun (yayın?) politikası nedir, ilkeleri
nelerdir, nasıl olmalı?

2. TOPLANTI (25 EKİM 2014, CUMARTESİ)

YER : Tayfa Kitapkafe
ADRES : Selanik Caddesi No: 82/32 Kızılay
SAAT : 11.00 - 18.00
SABAH OTURUMU : 11.00 - 14.00
ÖĞLEDEN SONRA OTURUMU: 15.00 - 18.00

GÜNDEM:

SABAH OTURUMU (11.00 - 14.00)
- Solfasol için gelecek planları...
Yeni mecralar mümkün mü / olmalı mı / nasıl
olmalı?
* aylık / haftalık / günlük gazete (nasıl devam
etmeliyiz?)
* web sitesi - * radyo - * web tv

ÖĞLEN OTURUMU (15.00 - 18.00)

- Solfasol editoryal/idari yapısı nasıl olmalı?
- Solfasol'un mali yapısı nasıl olmalı? (personel,
telif hakkı politikası / gelir kaynakları (satış,
abonelik, destek, sponsorluk, ...))
- Solfasol'un kurumsal yapısı nasıl olmalı? (şahıs
şirketi, a.ş, dernek, vakıf, kooperatif, ...)
- AsiKeçi Sunumu

Solfasol ve ka Fotoğraf Geliştirme Atölyesi Sunar

Solkasol Fotoğraf Atölyeleri Başlıyor!

Acaba mahalle mahalle gezip gündelik yaşamı (çocuklar, kadınlar, yaşlılar, mahallenin hayvanları, eşyaları, peyzajı, vb. artık ne gelirse) mi fotoğraflasak?

Yoksa bir (birkaç) kentsel sorun seçsek ve onlarla ilgili fotoğraflama çalışması mı yapsak? Mesela, ulaşım (metrolar, otobüsler, dolmuşlar vb.) / taşıt araçları, ya da su (duran, akan ve yağan-göllenen ve çürüyen vb) veya çöpler veya kentin içindeki bir inşaat alanının diğer insanları etkilemesi, konut inşaatları (hatta belki inşaatın işçileri) veya çarşılar (hal'den ve işportacıardan AVM'lere kadar...), çalışan insanlar (esnaftan, temizlikçilerden, güvenlikçiden, fabrika işçilerine kadar üniformalılar/ üniformasızlar), ya da sadece (küçük işyerlerinde-işliklerde) üretim yapan esnafın veya sığınmacılar/mülteciler ...

Başka türlü de olabilir: Ağaçlar (ya da sadece ev bahçelerindeki ağaçlar veya sokak ağaçlandırmaları, refüj ağaçlandırmaları vb), güneş, sonbahar, cepheler, kolonlar-kirişler, çatılar-saçaklar, güneş ve gölge, elektrik direkleri/ aydınlatma, anıtlar/ anıt detayları, bahçe duvarları/ bahçe kapıları, merdivenli sokaklar, okul kapıları, cami-mescit kapıları/ sahanlıkları, yatırımlar, mahalle içinde kalmış mezarlıklar, Ankara sokaklarında/ev ve bahçe duvarlarında/gündelik yaşamda yaşayan Roma veya Ankara'da yaşayan Helen-Ermeni-Osmanlı mimari öğeler/detaylar, Ulus/ Anafartalar'daki 1930 Cumhuriyet döneminin ilk apartmanları-konutları ...

Ya da daha soyut kavramlar: direniş, kirlenme, ses, bıkkınlık, grileşme, monotonluk, donkişotluk, gözetlenmek, standartlaşma/ (insanlarda, yapılarda, bahçelerde, sokaklarda vb) benzerleşme, aykırılık, vb gibi...

Detaylar www.kaatolye.net'te...

Ön kayıt için bilgi@gazetesolfasol.com'a bir mesaj atın...

Yazzıklaaar olsun!

2013 başıydı di mi?... Daha dün gibi aklımda!
"Gel, engelsiz örnek başkent olalım, sen de yıldızı ol!" demedin mi, ha? Demedin mi?

Kalktım, geldim, çörelendim sokaklara neşeyle... Aaah ah! Nerden bileydim ben! Ah benim akılsız kafam!

yaz/cızı erhan muratoğlu

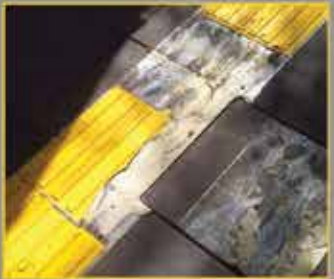
Ah!

Aah!

Aaaah!

DAHA DA GELMEM ANKARA'YA!

Üzerinde yürünebilecek kaldırım mı var ki beni yapıştırdın? Sen önce bi cevap ver bakalım, bu kaldırımlar ne için? Araba park etme yeri mi? Dükkanlara, marketlere mal indirme yeri mi? Motosiklet parkuru mu? Taksit durağı, büfe, kulübe alanı mı? Reklam panoları dikme bölgesi mi? Ne? Ha, nee...! Sen önce kaldırımın gerçekten yayalar için olmasını sağla, gerisi kendiliğinden gelir... O zamana kadar hadi bana eyvallah! Sen bizi arama, biz seni ararız...